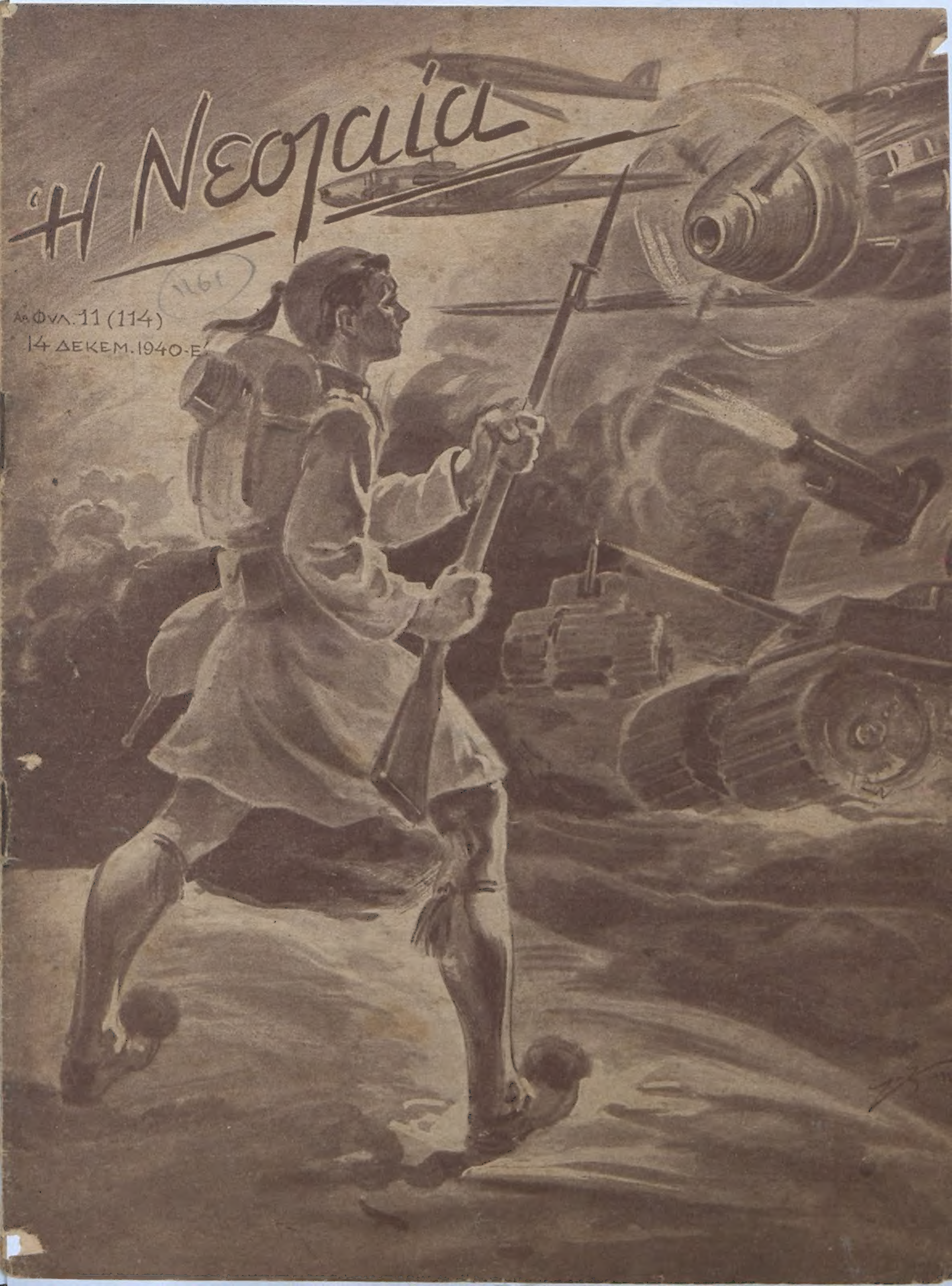

Ἡ Νεογαιία

1161
Αρ. Φυλ. 11 (114)

14 ΔΕΚΕΜ. 1940-Ε'

Ἡ Νεοραϊα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερ-
νήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ τὸ
ἐκπροσωπεῖ, ἀνταπλοῦμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερ-
νητικοῦ Ἐπιτρόπου
Κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Γ'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΛΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
» » Συντάξεως 34-425
» » Ἀρχινοτάτου 593-830

ΛΗΝΑΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 11-14 Δεκεμβρίου 1940
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει τὰ λαμβάνοντα ἀποδείξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συναγματοῦρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μὴ
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικὸς) Δρ. 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀλλ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Ἀλλ. 1
Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμου, Κοινοτήτας),
Σχολικὰς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν
γάνει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»

Ἡ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

Ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνδουσιασμοῦ

ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΟΝ ΒΩΜΟ
ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Στις 4 Νοεμβρίου ψηλὰ «κάπου»
πάνω ἀπὸ τὴν Πίνδο, ἓνα ἑλληνικὸ
ἀεροπλάνο παρατηρήσεως με ἀποστο-
λὴ τὴν προσβολὴ ἐχθρικῶν στρατευ-
μάτων καὶ πληρώμα τὸν Ἀνθυποσημη-
ναγὸ Κατᾶσον καὶ τὸν Ἀρχισμηναγὸ
Σαρθάνη, ἐνεπλάκη σὲ σκληρὸ ἀγῶ-
να με πολυάριθμα ἐχθρικά ἀεροπλά-
να καταδιώξεως. Στὸν ἀνισο αὐτὸν ἀ-
γῶνα, ἀγωνιζόμενοι σάν πραγματικοὶ
Ἕλληνες, λιοντάρια, σάν γνήσιοι ἀ-
πόγονοι τοῦ Λεωνίδα, τὰ δυὸ παλλη-
κάρια ἔπεσαν ἥρωικά ἐπὶ τοῦ πεδίου
τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

Εἶναι δυὸ ἀπὸ τοὺς πρώτους ἥρωες
τῆς Ἀεροπορίας μας. Μὰ συγχρόνως
εἶναι κι' ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ὁ πρῶ-
τος Φαλαγγίτης ποὺ ἔπεσε μαχόμε-
νος στὴν Ἀεροπορία μας γιὰ τὴν πα-
τρίδα.

Ὁ Ἀρχισμηναγὸς Σαρθάνης.

Ἡ καλύτερα ὁ λοχίτης τῆς 138ης
Φάλαγγος Θεσσαλονίκης Σαρθάνης.

Ἕνα τίμιον καὶ σεμνὸ παλληκάρι.

Ἕνας ἀγωνιστὴς θαρραλὲς. Ἕνας

ἰδεολόγος σταθερὸς κι' ἀγνός.

Ὅλοι οἱ παλῆοι συναγωνιστὰί του
τῆς μαθητικῆς Φάλαγγος Θεσσαλονί-
κης, θὰ θυμοῦνται τὸν λοχίτην τοῦ λό-
χου Β' Γυμνασίου Ἀρρένων. Θὰ θυ-
μοῦνται τὸν ἔφηβον ποὺ πάντα πρῶτος
ἔμπαινε σὲ κάθε ἀγῶνα. Ἀπὸ τοὺς
πρώτους ἔτρεξε νὰ γραφῇ στὴν Ε.
Ο.Ν. τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1937. Κι'
οἱ ἀνώτεροί του νοιώθοντας τὴν δύ-
ναμίν του καὶ τὸν πόθον του νὰ ὑπε-
ρετήσῃ τὴν πατρίδα καὶ τὸν Ἀρχηγόν
τὸν ἔκαναν σχεδὸν ἀμέσως λοχίτην
τῆς 138ης Φάλαγγος (τότε μαθητι-
κῆς Φάλαγγος).

Κι' ἔτσι σιγά - σιγά ἡ δύναμις τοῦ
λόχου τοῦ Σαρθάνη ἔγινε τάγμα, γιὰ
ν' αὐξηθῇ τέλος σὲ δύναμι δύο ταγ-
μάτων, σάν ἀποκορύφωμα τοῦ ἀγῶ-
νος καὶ τῆς δουλειᾶς αὐτοῦ καὶ τῶν
συνεργατῶν του.

Τὴν διορφή αὐτὴ δημιουργία του,
ἤρθε νὰ διακόψῃ πάλι ἡ πατρίδα. Ἐ-
πρεπε νὰ κἀν τὴν θητεία του. Τὸν
Μάρτιον τοῦ 1939 πῆγε στὴ Σχολὴ Ἑ-
φείδρων Ἀξιωματικῶν στὴ Σύρα. Τε-
λειώνοντας ἀπὸ ἐκεῖ ζήτησε νὰ ὑπε-
ρετήσῃ στὴν Ἀεροπορία. Πράγματι
δὲ ἐστάλῃ γιὰ ἐκπαίδευσιν στὸ Τατόι.

Στις 27 Ὀκτωβρίου ἡ πατρίδα τὸν
κάλεσε μαζί με τοὺς ἄλλους νὰ τὴν
ὑπερασπίσῃ.

Καὶ στὶς 4 Νοεμβρίου ἔπεσε γεν-
ναῖα γι' αὐτὴν μαζί με τὸν Κατᾶσον.
Ἡ Ε.Ο.Ν. εἶναι ὑπερήφανη γι' αὐ-
τόν, ποὺ με τὸν θάνατόν του ἔδειξε
πὼς αὐτὴ κοντὰ στὶς ἄλλες τῆς ὀπη-
ρεσίες γιὰ τὴν πατρίδα δίνει καὶ τὸ
αἷμα τῆς.

Ὅλες οἱ Φάλαγγες ζηλεύουν τὴν
138ην ποὺ ἔκλεινε μέσα στὰ στελέχη
τῆς αὐτὸν τὸν πρώτον ἥρωα τῆς Ε.
Ο.Ν. στὴν Ἀεροπορία.

Ἕνα τέτοιο παλληκάρι δὲν πρέπει
νὰ τὸ κλαίμε. Μαζί με τὸν Σακελ-
λάρη, τὸν Γιάνναρη, τὸν Παπαδό-
πουλο, τὸν Κατᾶσον καὶ τοὺς ἄλλους
ἥρωας τοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ Ναυτι-
κοῦ γράφουμε σήμερα τὴν πρὶς διορφή
σελίδᾳ τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Τὰ
ὀνόματά τους θὰ γραφοῦν με δό-
χρυσά γράμματα στὴν ἐνδοξη αὐτὴν
σελίδᾳ.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ ΑΝΤΩΝΑΡΟΣ
Ἑβελοντῆς Δ. Τ. Ε.

Η ΕΛΛΑΣ ΘΑ ΝΙΚΗΣΗ!

Τοὺς ξέρουμε καλά. Τὸν ἀρχαῖον
καιρὸ ἦσαν βάρβαροι, ἄξεστοι καὶ
ἀγροῖκοι. Ὁ Ρωμαῖος στρατηγὸς
Μούμμιος, ποὺ κατέλυσε ὀριστικὰ τὴν
ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ κατέ-
στρεψε τὴν Κόρινθο τὸ 146 π. Χ., αὐ-
τὴν τὴν ἴδια Κόρινθο ποὺ χτυπήσαν
ἀνοχύρωτη, τώρα ἀπὸ τὸν ἀέρα οἱ
γενναῖοι ἀπόγονοί του, ἔλεγε στοὺς
στρατιῶτες του, ποὺ μετέφεραν στὰ
καράβια τους, γιὰ νὰ πάνε στὴν Ἱτα-
λία, τὰ ἀγάλματα τῶν ἑλληνικῶν να-
ῶν, τὰ ἀθάνατα αὐτὰ ἀριστουργήμα-
τα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς τέχνης,
τοὺς ἔλεγε νὰ προσέξουν νὰ μὴ τὰ
σπάσουν, γιὰτὶ θὰ τοὺς θάλη νὰ τὰ
ξαναφτιάσουν μόνοι τους!

Τοὺς ἐξεπολιτίσαμε. Τὸ ὁμολόγη-
σαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι με τὸ στόμα ἐνός
μεγάλου ποιητοῦ τῶν, τοῦ Ὀράτιου:
Λέγει αὐτός: «Grecia capta ferum vi-
ctorem cerit», δηλαδή: ἡ Ἑλλὰς ἡτ-
τηθεῖσα ἐνίκησε (διὰ τοῦ πολιτισμοῦ
τῆς) τὸν ἀγρίον νικητὴν.

Ἀλλὰ στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων ἐ-
ξεφυλίσθησαν καὶ ἔζησαν ἠθικά καὶ
ψυχικά τὸν βόρβορον τῆς ἀκολασίας
τῶν Βοργιών καὶ τῆς σκοτεινῆς δολι-
ότητος τοῦ καταχθονίου πολιτικοῦ δι-
δασκάλου τῶν, τοῦ Μακκιαθέλη.

Σκληροὶ μέχρι ἀνηκούστου θηριω-
δίας. Στὰ τεῖχη τοῦ Μεγάλου Κά-
στρου τῆς Κρήτης, — τοῦ Ἡρακλείου
— χτίζουν οἱ Βενετοὶ δολοφόντανους

τοὺς Κρητικοὺς ἡρώτας, ποὺ διὰ
τῆς βίας ἀναγκάζονται νὰ τὰ ἀνεγεί-
ρουν, ὅταν οἱ φοβεροὶ ἀφέντες τους
νομίζουν πὼς οἱ σκλάβοι δὲν ἐργά-
ζονται πρόθυμα.

Ὑποῦλοι καὶ ἀνάνδριοι. Ὁ Ἱταλὸς
ἀρχοντας τῶν Χανίων Μολίνος, μὴ
μπορώντας νὰ νικήσῃ με τὰ ὅπλα
τοὺς ἀδάμαστους ἥρωας τοῦ γέρο-
ἀρχοντα Καντανολέου, προσφέρει τὴν
κόρη του γιὰ νύφη στὸ γυιὸ τοῦ Κρη-
τικοῦ ὀπλαρχνοῦ, — ποῦ, ἀλλοίμο-
νο! τὴν ἀγαποῦσε, — κι' ἀπάνω στὸ
γαμήλιον συμπόσιο μεθάει με ναρκω-
τικὸ τοὺς ἀνδρείους μας καὶ κατορ-
θώνει ἔτσι με ἀπαίσιο δόλο νὰ συν-
τρίψῃ τὴν ἐπανάστασι, ποὺ τὰ παλ-
ληκάρια τῆς Βενετίας δὲν εἶχαν τολ-
μήσει νὰ πολεμήσουν κατὰ πρόσωπο.
Διαβάστε τοὺς «Κρητικοὺς γάμους»
τοῦ Σπ. Ζαμπελλοῦ καὶ θὰ ἴδῃτε.

Καὶ τώρα στὴν Δωδεκάνησο, με με-
θόδους πρωτόγονες καὶ ἀφορητὰ τυ-
ραννικῆς, ζητοῦν νὰ ἐξιταλίσουν νησιὰ
ἑλληνικά ἐδῶ καὶ 3 χιλ. χρόνια!

Μὰ ἡ θεία δίκη ἐπαγρυπνεῖ. Ἡ ὄρα
τῆς τιμωρίας ἔφτασε, οἱ ὄρες τους εἶ-
ναι μετρημένες. Ἡ πύρινη ρομφαία
θὰ πέσῃ στὸ κεφάλι τους πολὺ γλή-
γορα, τιμωρία φοβερή, παράδειγμα
στοὺς αἰῶνες.

Φοβεροὶ ἐδίκλητες, οἱ σταυραετοὶ
τῆς Ἡπείρου, τῆς Μακεδονίας, τῆς
Θράκης καὶ τῆς Ρούμελης, τὰ ξεφτέ-
ρια τῆς Στερεᾶς καὶ τῆς Πελοπον-
νήσου, τὰ ὀνομαστὰ τῆς Κρήτης καὶ
τῆς Μάνης παλληκάρια, οἱ ἀνίκητοι
τῶν νησιῶν μας ναῦαρχοι, θὰ δείξουν
στοὺς φεροστολισμένους βερσαλιέ-
ρους τοῦ Μπενίτο ὅτι ξέρουν καλύτε-
ρα ἀπ' αὐτοὺς τὸ λατινικὸ ρητό:
Nemo me impune lacessit. Κανένας
δὲν με ὕβρισεν ἀτιμωρητῇ. Ναι! Οἱ
Ἕλληνες ξέρουν νὰ τιμωροῦν σκλη-
ρὰ τὰς ὕβρεις.

Ἐνωμένοι γύρω ἀπὸ τοὺς μεγάλους
ἀρχηγούς μας, τὸ Βασιλέα μας καὶ
τὸν Ἐθνικὸ μας Κυβερνήτη, ὅλοι, ὁ
ἥρωικός κι' ἀνίκητος στρατὸς μας καὶ
ὁ καρτερόφυλος λαός, ὅλο τὸ ἔθνος,
ἄνδρες, παιδιὰ, γυναῖκες, γέροι, ὅλοι
με μιά καρδιά καὶ με μιά ψυχὴ, ἀπο-
φασιστικοὶ κι' ἀτάραχοι, ὑπομονητικοὶ
καὶ θαρραλεοί, ἀλύγιστοι καὶ ἀφοδοί,
περιφρονώντας κάθε κίνδυνον, ὑπομέ-
νοντας ἀγόνυστα κάθε θυσία, στέρη-
σιν καὶ λύπη, θὰ βαδίσουμε ὅλοι ἐμ-
πρός, με θέλησι ἀκλόνητη ἕως τὴν
νίκη καὶ τὸ θρίαμβον.

Κ. Δ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΣ

ΟΦΕΙΛΕΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

“Όλες οι εideσεις που φθάνουν από τό μέτωπο, οι διηγήσεις των ανθρώπων που γυρίζουν από τις προχωρημένες γραμμές του στρατού μας, τά ίδια τά γράμματα των πολεμιστών και των τραυματιών, οι σύντομες και θαυμαστές ιστορίες που τις μεταφέρουν από στόμα σε στόμα και τις επαναλαμβάνουν όλες οι πόλεις και όλα τά χωριά της Ελλάδος δίδουν αναλλοίωτη σ' όλες τις άπειρες παραλλαγές της την ίδια περιγραφή του πνεύματος που έκυριάρχησεν εκεί επάνω από την πρώτη στιγμή κι' έδωκε την μία και τελειωτική σφραγίδα στο σημερινό μας πόλεμο, που, αν έχη όλα τά στοιχεία της πανάρχαιης, της κλασικής — για να μεταχειρισθούμε κι' έμεις την λέξη — τόσο συχνά την έχουν χρησιμοποιήσει αυτές τις ημέρες οι ξένοι ραδιοφωνικοί σταθμοί κι' ο παγκόσμιος τύπος — ελληνικής αντίρροπησης, ξεχωρίζει όμως ανάμεσα σ' όλους τους άλλους, τους πολλούς και δυσκούς αγώνες που έπεχειρήσε κατά τη νεώτερη του ιστορία ο Έλληνισμός, με την υπέροχη απόλυτητα και την τελετουργική θά έλεγουμε και ήρεμη αποφασιστικότητα με την οποία γίνεται. Αύτην την ανεπιτήδευτον απλότητα που ή απήχρησε της ή άμεση, στη δωρική λιτή και επιγραμματικά περιεκτική σύνταξη των καθημερινών ανακοινθέντων του Γενικού Έλληνικού Στρατηγείου, τόσο ένθουμάσθη και εξυμνήθη από τον ξένο Κόσμο. “Όπως εις τά ανακοινθέντα αυτά, έτσι και εις τον τρόπο με τον οποίο πολεμά και νικά ο στρατός μας κι' ακόμη περισσότερο, εις τον τρόπο με τον οποίο μιλούν και έκφράζονται για τον έχθρό, για τον εαυτό τους, για τον πόλεμο οι στρατιώτες μας, δεν υπάρχει τίποτε που να μπορεί κανείς να τό ψέξη ως περιττόν, ως φιλολογίαν, ως ρητορείαν.

“Όσοι είχαν την εύτυχία να ξεμοναχιάσουν κανένα από τά παλληκάρια των λόχων και των συνταγμάτων μας, που έδρασκελίαν φεράγγια άπρόσται κι' άνέθασαν σε κορφές δύο χιλιάδων μέτρων ύψους τά κανόνια τους, που εξέπρόρρησαν πέτρα με πέτρα και βήμα με βήμα τις μόνιμες οχυρώσεις του έχθρου επάνω σε χιονισμένους όρεινους όγκους και που έμειναν να πολεμούν μέρες χωρίς φαγι και έβδομάδες δίχως να βρουν μίαν ώρα για ξαπόσταμα και για ύπνο — γιατί ήτο αδύνατο να τους παρακολουθούν με την ίδια γρηγοράδα οι ύπηρεσίες της επιμελητείας και γιατί ήτο ανάγκη να μην διακόπτεται ούτε να χαλαροϋται ή έπαφή με τον καταδιωκόμενον έχθρό — όσοι είχαν τη χάρη να τους μιλήσουν, τους άντρες που έστησαν άλλους και τρόπους που δε θα σήσουν ποτέ τη λάμψη τους οι αιώνες, έχουν να λέν για τη σεμνότητα, για την απλότητα και για την καλόκαρδη ανθρωπιά τους. Τις νίκες τους τις ιστορίζουν σύντομα, με λίγα και σεμνά λόγια. Για τον έχθρό δεν έχουν παρά ένα αίσθημα θυμόσοφου οίκτου και άκακης εφρωνείας περισσότερο, παρά μίσους. Τά κατορθώματά τους, τις δάφνες και τη δόξα τους τά ανασθέτουν στην Παναγία και στο Θεό. Με αυτόν τον τρόπο δίνουν στους άλλους και στον εαυτό τους πρώτα πρώτα την εξήγησι για όσα άληθινά υπεράνθρωπα έχουν πραγματοποιήσει.

“Η Οικουμένη ολάκαιρη, οι λαοί των δύο ήμισφαιρίων, που τους δύο τελευταίους μήνες έχουν μεταθέσει σε δεύτερο πεδίο ενδιαφέροντος όλα τά άλλα θέατρα της γιγαντιαίας πάλης των μεγάλων αυτοκρατοριών, που πολεμούν για την κυριαρχία του Κόσμου, για να παρακολουθούν με συγκρατημένη αγωνία τό έπος που γράφουν τά παιδιά της Χώρας αυτής στις άλβανικές βουνοκορφές, αυτήν την σεμνότητα κι' αυτήν την απλότητα θαυμάζει περισσότερο από κάθε άλλο. Την αυτοκυριαρχία του πνεύματος, που ήταν τό μυστικό του λαού αυτού με την πανάρχαια ιστορία, τό λαό που τρεις χιλιάδες χρόνια τώρα ο νοός, ή φαντασία και τά έργα του έστάθησαν πηγές των ύψηλοτέρων εμπνεύσεων και πυρσοί των φωτεινότερων όνειρων για την ανθρωπότητα. Και την εξήγησι της ξεχωριστής γοητείας, που ασκούν οι μάχες και οι νίκες του στρατού μας, αλλά και του άμάχου λαού μας ή στάσις σ' αυτόν τον πόλεμο θα έκαμνε λάθος όποιος θα την αναζητούσε μόνο στην λάμψη της παλαιότερης ιστορίας της Χώρας αυτής. “Όχι. Αύτην την φοράν κι' ο “Ομηρος και ο Αισχύλος και των μηδικών πολέμων τ' άθάνατα άνδραγαθήματα και των μαρμάρων του Παρθενώνος τό άγύραστο φώς έπαισαν να είναι πηγές και έχουν

γίνει πλαίσια του θάμβους, που έχει καταλάβει τον Κόσμο από τό σύγχρονο ελληνικό θαύμα. Πηγή του θάμβους αυτή τη φορά είναι ή ζωντανή, ή σημερινή Ελλάδα κι' ο σημερινός, ο ζωντανός λαός των Έλλήνων. Γιατί δολοζώντανα αυτή τη φορά ο Λαός αυτός, με άνδραγαθήματα ισάξια, για να μη ποϋμε άνώτερα, των αρχαίων του προγόνων έθεβαίωσε πώς ζή και αισθάνεται και αντίδρα, αντιμετώπιζοντας τά ίδια με εκείνους προβλήματα ζωής και τιμής κατά τον ίδιο υπερήφανο και αξιο ανδρών έλευθέρων τρόπον. “Όσοι άγασπουν ν' ανατρέχουν εις την ιστορία, για να παραβάλλουν και να συγκρίνουν, δεν έχουν να κάμουν τίποτε άλλο παρά να μεταθέσουν τις χρονολογίες και τά όνόματα. Θα βρουν άμέσως, χωρίς προσπάθεια, του Λεωνίδα την άγέρας αποκοτιά στην άπόκρισι που έδωκε ο σημερινός ήγέτης του λαού αυτού στο τέλος σύγραφο του σύγχρονου Ξέρξη. Θα βρουν και των τριακοσίων την άτάραχη πορεία προς την εύθανασία να επαναλαμβάνεται όχι μία φορά στα περάσματα της “Ηπείρου. “Ο άναγνωρίσουν και των μαρμαρυγών των νίκης τις πολυδύμητες. Θα βρουν στα λόγια και στις πράξεις, στις πράξεις περισσότερο παρά στα λόγια, των γυναικών της Ελλάδος της σημερινής, την θλιμμένη συγκρατημένην εγκαύχησιν των γυναικών της αρχαίας Σπάρτης για την θυσία των ακριβών τους. Θα βρουν καταπληκτικόν και καταπληκτικά πηγαίον και ώριμον και βαθύ, μεγαλειωδώς ένεργόν και πλούσιον τό πνεύμα της θυσίας, που έθουματούργει τότε και θαυματούργει και σήμερα. Την ήρεμον άπόφασιν του θανάτου, που δεν την κινεί ούτε ή όμαδική μέθη ούτε ο όλοτρος κανενός πάθους, από εκείνα που συσκοτίζουν τάς φρένας και άφιονίζουν τον νοϋν, αλλά ή ψυχρά ύπολογισμένη και έλεύθερα άποφασισμένη θυσία, που την αποδέχεται κανείς χωρίς διαταγμόν, σχεδόν με χαράν, όταν εκείνο που πρόκειται να περιφουρηθή και να σωθή με τον θάνατον είναι τιμιώτερον και άγιώτερον και ωραιότερον από την ίδια την ζωή.

“Αλλά την Οικουμένη, που έδέχθη με αίσθημα άγωνίας πρώτα και με λαχνη λυτρώσεως κατόπιν, τάς νίκας της μεγάλης γενεάς των σημερινών Έλλήνων, γοητεύει και κάτι άλλο άκόμη. Και είναι τό άλλο αυτό ο τρόπος με τον όποιον εκάταφεν να τον εξανθρωπίσουν τον πόλεμο. Να του άφαιρέσουν την στυγνή μηχανικήν του μάσκας και να τον μεταβάλουν από σύγκρουσιν μηχανικών μέσων και στοιχείων τεχνικής εις αντιμετώπισιν ανθρωπίνου θάρρους και όρμης και δεξιότητος, εις αντιμετώπισιν δηλαδή όλων εκείνων των άρετών που άπαρτίζουν την ανθρωπίνην ανδρείαν. Και δεν είναι μονάχα αισθητικός οστε μονάχα ρωμαντικός ο λόγος για τον όποιον ή ανθρωπότητα έπείρμενε να δη αν θ' άποκατασταθή πάλι ή άξία του ανθρωπίνου παράγοντος εις τον σύγχρονον πόλεμον. Είναι πρό παντός ή ανάγκη που είχαν οι περισσότεροι λαοί, που ή τεχνική τους καθυστέρησις και τά φτωχά μηχανικά τους μέσα τους έκαμαν να νοιώθουν βαθύτατα κλονισμένη την άσφάλειά τους και έκτεθειμένη την έλευθερία και την ανεξαρτησία τους εις την βίαν των τεχνικών πανόπλων Κρατών να ίδουν αν έχη τελειωτικά άχρηστοϋθη ο παράγων της ανθρωπίνης εύφυχίας με τον μηχανικόν πόλεμον. “Η λύσις που έδωκεν εις αυτό τό πρόβλημα τό πεζικόν της Ελλάδος ήταν μία καινούργια άποκάλυψις. Εις την “Αλβανίαν οι φανταροι μας και οι εχθροί έθεβαίωσαν και έστερέωσαν τάς έλπίδας που έγενήθησαν εις την Δουγκέρκην. Κατέρριψαν την πλάνην και διέλυσαν τον φόβον που έπήγαινε να κυριέψη και ν' άσχημίση τον Κόσμον. Την πλάνην για τό άκαταμάχητον του αριθμού και τό δέος για τό άκατάβλητο της τεχνικής πανοπλίας. Και ή άξία του κέρδους από την κατάρριψιν αυτής της πλάνης και από την διάλυσιν αυτού του φόβου για τον Κόσμο, και πρό παντός για τά μικρά έλεύθερα Έθνη, είναι άνυπολόγιστο μεγάλη. Και δεν θα έλεγε υπερβολήν εκείνος που θα ύπεστηριζε, πώς έπειτα από τό πείραμα του ελληνιστικού πολέμου ή Κοινωνία των μικρών λαών αισθάνεται περισσότερον έλευθέρα και περισσότερον άσφαλής και άντικρύζει με φωτεινότερο μάτι τό μέλλον. Γι' αύτη την έλευθερία και γι' αύτην την άσφάλεια, για τό φως αυτών των έλπίδων ή αύριανή ανθρωπότητα και τά Έθνη της γης θα είναι εις τους αιώνες όφειλέτες των παιδιών της Ελλάδος.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ

Ὁμιλία πού γράφτηκε καί εἰπώθηκε γιά τήν Ἑλληνική Νεολογία ἀπό τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ Ἀθηνῶν, στίς 20 τοῦ Νοέμβρη 1940, κί ἀπ' τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ε.Ο.Ν. στίς 26 τοῦ ἴδιου μηνᾶ, ἀπ' τὸν πρωταγωνιστὴ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου Αἰμίλιο Βεάκη.

Ἑλληνόπουλα,

Ἡ Μεγάλῃ Μητέρα μας τὴν ἱερὴ τούτῃ στιγμή, βουτώντας τὴν πέννα τῆς μ' ἄτρεμο χέρι στὸ αἷμα τῶν ἀδελφῶν μας, πού γεμίζουν τοὺς κόσμους μὲ ἡρωϊκὰ κατορθώματα, συνεχίζει τὴν ἱστορία τῆς. Καί πάλι ἀπὸ Ἀνατολῇ πρὸς Δύση, ἀπὸ Βορρᾶ πρὸς Νότον, ὅλου τοῦ κόσμου τὰ βλέμματα στηλώνονται πάνω μας μ' ἀνέκδοτο θαυμασμό. Καί πάλι μιὰ μαγικὴ λέξι βρίσκεται σ' ὅλων τὰ χεῖλη: Ἑλλάδα.

Ἀπ' τὰ ἀπέραντα βάθη τῶν αἰώνων ἡ ἱστορία τῆς Γῆς εἶναι γεμάτῃ ἀπὸ τούτῃ τῇ λέξει, τῇ μαγικῇ. Κί ὅπου ἀκουστῇ ἡ ψυχὴ ἀπαλύνεται, γλυκὰ κτυποῦν οἱ καρδιές, καί τὰ πρόσωπα λάμπουν ἀπ' τὸ φῶς τῆς ἀγάπης, τῆς καλωσύνης, τοῦ θαυμασμοῦ. Γιατί τίποτα σκοτεινὸ, σκαϊὸ καί βάρβαρο, τίποτα μαῦρο κί ἀπαίσιο δὲ θυμίζει στοὺς ἀνθρώπους τούτῃ τῇ λέξει. Οὔτε βάρβαρες ὁρδὲς ἐπιδρομῶν, οὔτε Καλιγούλες καί Νέρωνες, οὔτε στίβους ματωμένους μονομάχων, οὔτε Χριστιανῶν σπλάγχνα σπαρραγμένα ἀπὸ τίγρεις, οὔτε μαρτυρικὲς κατακόμβες, οὔτε δῆμιους ἱεροεξεταστὲς, οὔτε δηλητήρια Βοργιῶν, οὔτε δολοφονίες κί αἰμομιξίες ρηγάδων. Ἀγῶνες ἱεροὺς θυμίζει μόνο γιὰ λευτερίαν, αγῶνες γιὰ τὸ ξάπλωμα τοῦ ὄρσιου καί τοῦ καλοῦ, αγῶνες καί θυοίς γιὰ τὴν ἀνύψωσι τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ῥόδιους ὀρίζοντες πνευματικῶς.

Κί εἶναι ἡ μεγάλῃ μας Μητέρα, μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου. Γιατί ἀπ' αὐτὴ γεννήθηκε τὸ πνεῦμα κί ἀπ' αὐτὴ σκορπίσθη στοὺς λαοὺς τῆς γῆς τὸ θεῖο τοῦτο δῶρο, τὸ μοναδικό, πού φτέρωσε τὸν ἀνθρώπο νὰ δρασκελίσῃ τὰ πλάτη τ' οὐρανοῦ καί νὰ σταθῇ κοντήτερα στὸ Θεό. Γι' αὐτὸ ἡ μεγάλῃ μας Μητέρα εἶναι ἡ Μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου. Καί γι' αὐτὸ ἐκεῖνος πού σηκώνει χέρι ἀνόσιο, μὲ δολοφονικὸ μαχαίρι ἀρματωμένο, νὰ τὴν χτυπήσῃ, ὅποιος φυλὴ κί ἂν εἶναι γέννα, σ' ὅπου κράτος κί ἂν ἀνήκῃ, δὲν εἶν' τίποτ' ἄλλο παρὰ μητροκτόνος.

Στὰ χρόνια τὰ παλιά, οἱ λαοὶ πού ζοῦσαν στὸ σκοτάδι, ξαφνιασμένοι ἀπ' τὴ λάμψι τῆς θείας δάδας — σάν τὰ θερία πού τὰ τρομάζουν στὸ σκοτεινὸ κρησφύγετό τους — χυμοῦσαν μανισμένοι νὰ τὴ σήσουν. Μά οἱ βάρβαρες ὁρδὲς τσακίζονταν στὰ χεῖλη τὰ πνευματικὰ πού ἐζῶσαν τὴν Ἑλλάδα, καί παραξενεμένες, σασιωμένες, ξέφρενες, ξαναγυροῦσαν στίς σκοτεινὰς τοὺς χώρες. Πάσκιζαν μάταια νὰ νοιώσουν πῶς αὐτοὶ νικῆθηκαν — ἀμέτρητα μιλιοῦνα — ἀπὸ μιὰ δράκα ἀνθρώπων. Δὲν ἤξεραν πόσο τὸ πνεῦμα εἶναι ἄτρωτο, χαλῶδωμένο σὸν ἀδιαπέραστο θώρακα τῆς Πίστης. Κί οἱ Ἕλληνες εἶχαν Πίστι. Πίστι στὴν ἰδέαν τους. Πίστι στὸ ἔργο τους. Πίστι στὴν ἱερότητα τοῦ ἀγῶνος τους. Δὲν πολεμοῦσαν γιὰ ν' ἀρπάξουν ξένη γῆ, μόνο γιὰ νὰ σφετερισθοῦν τ' ἀγαθὰ τῆς. Πίστευαν στὴν ἀνωτερότητα σκοποῦ μεγάλου: νὰ φωτίσουν, νὰ ἐκπολιτίσουν, νὰ δώσουν καί στοὺς ἄλλους τὸ μεγάλο δῶρο, πού πρωτοχάρισε σ' αὐτοὺς ἡ Θεὰ Μοῖρα.

Ἔτσι ἦταν πάντα ἡ Θεὰ μας Μάνα. Μητέρα τοῦ Φωτός, τῆς Ἐπιστήμης καί τῆς Τέχνης. Μητέρα τῆς Σοφίας καί τῆς Εἰρήνης. Πνευματικὴ ὁδηγήτρα ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀσκληπιοί, Ἱπποκράτες, Φειδίες, Ἀπελλήδες, Ὀμηροί, Πίνδαροι, Σωκράτες, Πλάτωνα, Θουκυδίδες, Πλούταρχοι, Αἰσχύλοι, Σοφοκλῆδες, Εὐριπίδεις, Φάροι, πού θά φωτίζουν τοὺς κόσμους στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Μά κί οἱ μεγάλοι στρατηγοὶ μας, Μιλτιάδεις, Θεμιστοκλῆδες, Λεωνίδες, πού ἀπέμειναν τὰ δνόματά τους, ἡρωϊσμοῦ μετῶρα φωτεινὰ, δὲν ἦταν οὔτε Ἀττίλεις οὔτε Ταμερλάνοι. Μέσα στίς φιλοσοφικὲς στοῦς γνώριον πρῶτα τὸ πνεῦμα τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Ὁραίου καί δὲ ζώστηκαν τὸ σπαθί, παρὰ μονάχα γιὰ νὰ γλυτώσουν τὴν μητέρα, νὰ ὑπερασπίσουν τοὺς βωμοὺς καί τίς ἐστίες, τ' ἀθάνατα μνημεῖα Σοφίας καί Τέχνης.

Ἀκόμα καί στὰ χρόνια τῆς δουλείας τὰ σκοτεινὰ, τὸ πνεῦμα τῆς Μεγάλῃς μας Μητέρας οὔτε μιὰ στιγμή δὲν εἶδε τὴ λάμψι τοῦ νὰ λιγοστεύῃ. Τὰ παιδιά τῆς, σπαρμένα σ' ὅλη τὴ γῆ, ἀκούραστοι λαμπροφύροι, ἐφώτιζαν τοὺς λαοὺς μὲ τὴν Ἀπολλώνια δάδα.

Δὲν ἦταν πολεμόχαρῃ ποτὲ ἡ πατρίδα μας. Ὁ Θεὸς τὴν ἔχει πλάσει παράδεισον ἡλιόλουστο γαλήνης. Τὰ γαλανά τῆς ἀκρογιάλια, οἱ ὀλοπράσινες πλαγιές καί τὰ μνημεῖα τῆς, μονάχα γιὰ Ὁμορφίαν μιλούν καί Ἀγάπῃ. Ὁ ἥλιος τῆς ὁ χρυσός, τὸ καθαρὸ τὸ φῶς τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ τῆς δὲν μπορεῖ νὰ γεννήσῃ στὴν ψυχὴ μαῦρους στοχασμοὺς αἱμάτων καί φόνων. Δυναμώνει μόνο τὰ μάτια γιὰ νὰ θεωροῦν ἀθάμπωτα τὸ Ἀπολλώνιο θαῦμα. Μέσα ἀπ' τὸ ἱερὸ τῆς χώμα, πού τὸ πανάρχαιο Κάλλος ζῇ αἰώνια ἀγκυλαστὸ μὲ τῆς ἐλιάς τὴ ρίζα, ξεπηδοῦν ὕμνοι ἀπ' τοὺς αἰῶνες γιὰ μιὰ σοφὴ καί εἰρηνεμένη ζωὴ.

Ὅσοοι ὑπάρχουν στιγμὲς φοβερές, τόσο στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, όσο καί στὴ ζωὴ τῶν ἐθνῶν. Στιγμὲς ἀνώτερες ἀπὸ κάθε στοχασμὸ κί ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινῃ θέλῃ. Στιγμὲς πού μοιάζουν μὲ πρόσταγμα θεϊκῶν σαλπύγων, στιγμὲς κεραυνοί, πού σταματοῦν μὲ μιὰς τὴν πορεία τοῦ σύμπαντος. Κί εἶναι τούτῃ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τίς στιγμὲς, πού χτυπάει κατὰσκηθὰ τὴ Μεγάλῃ μας εἰρηνικὴ Μητέρα.

Ξαφνικά ἕνας βάρβαρος — ὁ ὁμιότερος βάρβαρος τῶν παλιῶν χρόνων — ὁμογάλακτος ἀδελφός μας, ἀφοῦ κί αὐτὸς ἀπὸ τὴ Μεγάλῃ μας Μητέρα βύζαξε τὸ γάλα τῆς Γνώσης — ὅπουλα καί προδοτικά, μέσα στὴ νύχτα, σήκωσε χέρι δολοφόνου γιὰ νὰ χτυπήσῃ στὴ ράχη τὴν Μητέρα. Ὁμογάλακτος ἀδελφός μας! Τί τάχα; Μήπως κί ὁ Ἀδελ δὲν εἶχε ἀδερφό τὸν τὸν Κάιν; Ὁμογάλακτος ἀδερφός μας, πού δὲν μπόρεσε ὁμως νὰ φανῇ ἀξίος γυιὸς τῆς Μεγάλῃς Μητέρας, γιατί δὲν μπόρεσε ποτὲς νὰ ὠφελῇ ἀπ' τὴ μεγάλῃ κληρονομίᾳ.

Θέλοντας νὰ μιμηθῇ τὸν Ἑλληνικὸ πολιτισμὸ, ἔφτιασε Κολοσσαία ἀντὶ Παρθενῶνες κί ἄλλαξε τὴ θυμέλῃ σὲ αἰματόδρεχτο στίβο μονομάχων καί σπαρραγμῶν ἀνθρώπων κορμίων ἀπὸ πεινασμένες τίγρεις, προσφέροντας ἔτσι στὸ λαὸ του, ἀντὶς τὴ θείαν πνοὴ τῶν Αἰσχύλειων στίχων, τὴ φρικτὴ μυρωδιὰ τοῦ ἀνθρώπινου αἵματος. Τί τάχα κί ἂν γεννήθηκαν στὴ γῆ τοῦ Δάντηδες, Πετράρχες καί Καρνεούτσες. Τόσα τὸ χειρότερο γι' αὐτὸν, ἂν οὔτε αὐτὰ τὰ πρῶτα πνευματικὰ γεννήματα, σάν παραστράτημα τῆς Φύσης γεννημένα ἀπὸ τὰ σπλάγχνα του, οὔτε κί αὐτὰ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν κάνουν νὰ ξεχάσῃ πῶς εἶναι γυιὸς τοῦ Λόκου.

Κί ἀκούστηκε, μέσα στὴ νύχτα, τῆς εἰρηνικῆς μας Μητέρας ἡ φωνή, καί μὲς στὴ νύχτα τρέφανε γύρω τῆς τὰ εἰρηνικὰ παιδιά τῆς ἀρματωμένα ὄχι μὲ τὸ δολοφόνου πελέκι τοῦ Μουσολίνικου Φασισμοῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀτσάλενια ψυχὴ τῶν Μαραθωνομάχων, τῶν ὑπερασπιστῶν βωμῶν καί ἐστιῶν.

Φανατικὸς εἰρηνόφιλος ἦταν καί τώρα ὁ Ἀρχηγὸς πού βροντοφώνησε στὸ πρόσταγμα μέσα στὴ νύχτα. Εἶναι κί αὐτὸς στρατηγὸς σάν ἐκείνους πού ἀνάφερα πρὶν. Γνώρισε πρῶτα τὸ εἰρηνικὸ τὸ πνεῦμα τὸ Ἑλληνικὸ μέσα στίς φιλοσοφικὲς στοῦς καί δὲ ζώστηκε τὸ σπαθί παρὰ μόνο γι' ἀγῶνες ἀπολευθερωτικούς.

Εἶναι στιγμὲς στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἐθνῶν, πού τὰ πάντα ἀλλάζουν ὁστερα ἀπὸ μιὰ σύντομῃ πάλι, λιγδότημῃ ἀλλὰ ἔντομῃ καί τραγικῇ, πού γίνεται μέσα μας. Ἀρχές, πεποιθήσεις, σκοποὶ ἀπὸ πρὶν χαραγμένοι, σταματοῦν μὲ μιὰς κάτω ἀπὸ τὸ πελέκημα τῆς ἀνάγκης. Ἡ εἰρηνικὴ διάθεσι γιὰ τὴν ἡρεμὴ ἀναζήτησι τῆς δίκαιης λύσης, παίρνει μὲ μιὰς τὴ μορφή τῆς ἀπόφασις πού πέφτει σάν καταπέλτης. Ἡ καλωσύνη τοῦ γαληνεμένου στοχασμοῦ ξεσπᾷ σ' ἀπότομῃ δράσι, βλαπὴ κί ὀρμητικῇ, κί ὁ πρῶτος καί πειστικὸς Λόγος, αὐτὸ τὸ θεῖο γέννημα τοῦ Πνεύματος, γίνεται περιττὸς καί ἀχρηστος καί πσιωδρῶμαί γιὰ νὰ δώσῃ θέσι στὴ γοργὴ καί δυνατὴ χειρονομία.

Κί ἡ χειρονομία ἐγινε γοργὴ καί δυνατὴ.

Τῆς μουσικῆς Μητροκτονίας τὸ καταχθόνιο σχέδιο, πού εἶχε στρωθῇ συνωμοτικὰ ἀπ' τὴ Φασιστικὴ Μαφία τοῦ

* ΓΙΑΤΙ ΝΙΚΟΥΜΕ *

Είχα την ευκαιρία να διαβάσω τις τελευταίες ημέρες ένα βιβλίο που θα συνιστούσα σε κάθε Έλληνόπουλο να διαβάσει: Τις εντυπώσεις του βασιλόπαιδος της Ελλάδος Πέτρου, από το ταξίδι που πραγματοποίησε πέρυσι, ξεκινώντας από την Αθήνα και φθάνοντας ως την Καλκούτα των Ινδιών.

Δεν είναι μόνο ένα ενδιαφέρον αυτό καθ' εαυτό βιβλίο, αλλά και μία φωτεινή πηγή υπερηφανείας και έθνικης έγκουχσσεως και μία ευκαιρία για όποιον διάβασε το βιβλίο να νιώσει γιατί μία χούφτα έμεις άνθρωποι σηκωθήκαμε όταν μάς υποχρέωσαν και ξεκαθαρίζουμε με τις Νίκες σύντροφο λογαριασμούς με μία δύναμη σαράντα πέντε εκατομμυρίων, που έμεις θέλαμε να ριζούμε στη λήθη και ν' αφήσουμε να κοιμούνται στο χρονοντούλαπο. Θά το νοιώσουμε και η χαρά θά πλημμυρίσει την καρδιά μας.

Σ' όλα, ένεξαιρέτως, τὰ έθνη, τὰ Κράτη δίνουν τις κατευθύνσεις και οι λαοί αναμένουν οδηγίες και κατευθύνσεις. Στόν ελληνικό λαό συμβαίνει κάτι έντελως διαφορετικό: κάθε Έλλην είναι και μία Ελλάδα. Γι' αυτό, άλλωστε βλέπουμε και τόν πιο ταπεινό Έλληνα, όπουδήποτε της γής κι αν βρίσκεται, με ένα Όλυμπο πατριωτισμού, μία ελληνική έστια, που εκπέμπει τη θερμότητα της δύναμης προς κάθε κατεύθυνση. Γι' αυτό και βλέπουμε την περηφάνεια της φυλής αποτυπωμένη σε πράξεις και έργα, ακλόνητη σ' όλα τὰ άτυχήματα, που έπεσαν κατά καιρούς στόν Έλληνισμό. Γι' αυτό και βρίσκουμε τὰ ανεξάλειπτα ί-

χνη του περάσματος της φυλής σε άπειρες χώρες. Έδίδαξα πριν χρόνια πώς όταν ο Βασιλιάς μας, έκανε ένα ταξίδι στις Ινδίες, παρουσιάστηκαν σ' Αυτόν ήγεμόνες και φύλαρχοι που διεκδικούσαν την τιμή να λέγονται απόγονοι του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Λαοί όλόκληροι άκόμη ζητούσαν την ίδια τιμή. Τώρα πάλι βρίσκω στο βιβλίο του βασιλόπαιδος Πέτρου χαρακτηριστικές και συγκινητικές σελίδες για τη μορφή που αποτύπωσε στις Ινδίες ή Έλληνική εθοδους, για τὰ ζωντανή ίχνη που άφηκε τὸ ελληνικό πνεύμα. Οι Ινδοί, ποιάς λίγο, ποιάς πολύ, θέλουν να παρουσιάζονται ότι κατάγονται από Έλληνες και αξίζει αληθινά ν' αναφέρω τὸ έπεισόδιο αυτό που αναφέρεται στο ώραιό βιβλίο, άφοδ σημειώσω πρώτα, ότι ο τόπος που διεδραματίσθη δέν είναι οι Ινδίες, αλλά τὸ Αφγανιστάν, όπου επίσης καυχόνται ότι κατάγονται από Έλληνες.

Στό Καφριιστάν του Αφγανιστάν υπάρχει ένα μικρό Κράτος, του οποίου ο λαός λοχυρίζεται ότι κατάγεται από τούς στρατιώτες του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Οι άνθρωπολόγοι δέν παραδέχονται αυτόν τόν λοχυρισμό, πόσο όμως είναι ριζωμένη ή πεποίθηση στην ψυχή του λαού, άποδεικνύει τὸ άκόλουθο συμβάν. Όταν πριν λίγο οι κάτοικοι του Καφριιστάν — που λέγονται καφίριοι, δηλαδή άπιστοι — επανεστάτησαν κατά τών Αγγλων και συνήψαν πολλές μάχες και έπιασαν πολλούς αίχμαλώτους, ήταν και ένας Έλλην, που είναι άγνωστο πώς βρέθηκε στόν πόλεμο μέσα. Ο άρχηγός όμως τών Καφριών μόλις έμαθε ποιάς

ήταν ο αίχμαλώτός του, είπε χαρακτηριστικά:

— Αυτόν τόν άνθρωπο κανείς να μή τόν πειράξει γιατί είναι Έλλην. Κατάγεται από την χώρα τών στρατιωτῶν του Μεγάλου Αλεξάνδρου, τών οποίων είμεθα απόγονοι. Άρα είναι φίλος και συμπατριώτης μας!..

Ένας άλλος Ινδός ήγεμόν διαρκώς έλεγε στους άλλους πώς κατάργεται όχι μόνο από Έλληνας, αλλά και εὐθείαν από τόν Μέγαν Αλέξανδρο. Είχε μάλιστα άναρτήσει μία εικόνα του Έλληνος δορυκήτητορος, στεκόταν δίπλα και έλεγε:

— Κυτάξτε πώς του μοιάζω!

Θάθελα τώρα να βγάλω και τὸ συμπέρασμα: Όταν μία φυλή είναι τόσο δυνατή που ν' αφήνει ανεξίτηλα τὰ ίχνη της διαβάσεώς της σε τόσο μεμακρυσμένες χώρες, όταν τὸ κάθε μέλος της φυλής αυτής είναι ένας όλόκληρος πατριωτικός κόσμος, υπερήφανος για την καταγωγή του, για την προέλευσή του, για την εὐτυχία να γεννηθῇ Έλλην, πώς μπορεί ή φυλή αυτή να χαθῇ και να κῆνη τόν αὐχένα σ' ένα εὐτελές τηλεσίγραφο και στη βάρβαρη βία; Ο Έλληνισμός σ' ὅλη τη μυριόχρονη ύπαρξί του πολέμησε με την ποιότητα και όχι με την ποσότητα και τώρα ὠρῶσθηκε σάν ένας άνθρωπος αποφασισμένος για όλα.

Γι' αυτό ή Νίκη ακολουθαί τὰ δπλα μας, γι' αυτό ο θρίαμβος είναι ο σύμμαχός μας, γιατί ποτέ δέν άκούσθηκε ή ὥμη βία να νικήση την Ίδέα και ή δολιότης την Τιμή και την Αξία.

Χρ. Έμμ. Αγγελομάτης

Μουσοσολίνι μέσα στο Παλάτιο Βενέτσια, τὸ άντρο της λιμασμένης Λύκαινας του Καπιτωλίου, άναποδογυριστική με μιάς. Τὸ χέρι του μητραλοία έπεσε παράλυτο, και μέσα στην ειρηνική ψυχή του πράσο Κυβερνήτη είχε στηλωθῇ γίγαντας ο υπερασπιστής τών Θερμοπυλῶν. Κι' ή άθάνατη φράσι του Λεωνίδα άκούστηκε πάλι στη δοξαμένη μας Χώρα:

«Θέλω δέσμιαι την Ελλάδα, τὸλμησε να πῇ ο συμμορίτης της Φαιοτικής Καμόρας.

«Ελα να την πάρης», του άποκρίθηκε θαρρετά ο απόγονος του Λεωνίδα.

Και σε λίγο ή φωνή του άντήχησε, έγερτήριο σάλπιγγα, για να την ακούσουν μέσα στόν άνάλαφο ύπνο τους, στο λαγοκοίμισμά τους, οι γενναίοι μας Ακρίτες στό άσύννορα. — «Στά δπλα παιδιά μου!» Και στην Ελλάδα ὅλη άπ' άκρη σ' άκρη σάν έωθινή μουσική πολεμικού παιάνα, χύνουνταν τούτα τὰ λόγια της υπέρτατης ανάγκης:

«Θ' άγωνισθώμεν μέχρις έσχάτων διά να περισώσωμεν την ελευθερίαν μας, τὰς έστίας, τούς βωμούς και την τιμήν μας, ως άνθρωποι και ως Έθνος, και ή Νίκη θά στέψη τελικώς τόν Μεγάλο και τίμιον άγώνα μας!».

Η Ελλάδα μας συνεχίζει την Ιστορία της. Τὰ παιδιά της με έξοφρο ενθουσιασμό της δίνουν τὸ αίμα τους πρόθυμα, για να γράψη νέες σελίδες ήρωϊσμοῦ κι' αυτοθυσίας, στόν υπερδίκαιο άγώνα υπέρ βωμῶν και έστιῶν.

Και την Ιερότητα του άγώνα μας αναγνωρίζει όλόκληρος ο πολιτισμένος κόσμος. Τὸ φανερώνουν οι δολώματες έκδηλώσεις άγάπης και θαυμασμοῦ που μάς έρχονται άπο παντοῦ σε κάθε στιγμή που περνά.

Η ήρωική άμυνα του στρατοῦ μας — που τόσο γρήγορα, και πριν ακόμα προφτάση να συγκεντρωθῇ ὅλος

στό άσύννορά μας, έγινε πέρα για πέρα νικηφόρα έπίθεσι και με μόνη τη λόγχη και τη χειροδομβίδα, στήθος με στήθος, κατάρωσε να τρέψη σε άταχτη φυγή, να διαλύση και να συλλάβη όλόκληρες μηχανοκίνητες μεραρχίες — τὰ θαυμαστά κατορθώματα τών αεροπόρων μας, ή δράσι του μικροῦ μα τρισένδοξου ναυτικού μας, κάνουν φίλους και έχθρους να στηλώνουν ὀρθάνοιχτα από κατάπληξι τὰ μάτια τους άπάνω μας.

Είμαστε έμεις οι ήρωες της Ίδέας. Είμαστε μες τὸ ζωντανό παράδειγμα, που σκορπίζει τις τούφες στις καρδιές τών λαῶν εκείνων, που άφησαν να τούς λυγίση μία στιγμή λιγοψυχίας. Είμαστε έμεις εκείνοι, που τούς αναγκάζουν τώρα να σκέφτονται πώς δέν είναι άργά για να συνεφέρουν και να ξεσηκωθούν. Είμαστε έμεις εκείνοι, που θά έμπνεύσουμε τὸ θάρρος στους τρομοκρατημένους άντιφασίστες της Ιταλίας να τινάξουν από πάνω τους τὸ ζυγό τών έπαισχυντο του Μουσοσολίνι. Είμαστε έμεις εκείνοι, που θά δώσουμε τὸ τέλος σ' αυτό τὸ νέο πανευρωπαϊκό μακελινό. Είμαστε έμεις εκείνοι, που θά φτιάξουμε τὸ νέο κόσμο της Δικαιοσύνης και της Αγάπης.

Ο άγώνας μας είναι δικαίος και ή νίκη δική μας! Έλληνόπουλά μου, έλδτε, ως άπαγγέλλουμε μαζί τόν άρχαιο πολεμικό μας παιάνα, που φέρωνε τις καρδιές τών προγόνων μας στους Ιερούς των άγώνων και που ψάλλοντάς τον τώρα ή Νέα Ελλάδα έτοιμάζει τὸ λάκκο, που θά σκεπάση για πάντα τὸ φριχτό άγος του Φασισμού.

«Ω παίδες Έλλήνων ίτε έλευθεροῦτε πατρίδ' έλευθεροῦτε δὲ παίδας, γυναίκας, θεῶν τε πατρῶων έθνη, θήκας τε προγόνων. Νῦν υπέρ πάντων άγών».

Αιμίλιος Βεάκης

Σὲς ἀερδιάριον

ΤΟ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΝ

Τὸ προχθεσινὸν παραλήρημα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, μετὰ τὴν κατάληψιν τοῦ Ἀργυροκάστρου, πρέπει νὰ ἀποδοθῇ βέβαια εἰς τὴν ὑπερτάτην ἀγαλλίασιν τῆς Ἑθνικῆς ψυχῆς διὰ τὰς συνεχιζόμενας νίκας τοῦ στρατοῦ μας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὅτι αἱ ἀπελευθερούμεναι πόλεις — τὸ Ἀργυρόκαστρον, ἡ Πρεμετῆ, ἡ Μοσχόπολις, ἡ Κορυτσά — ὑπῆρξαν ἀπ' αἰώνων ἐστία Ἑλληνικαί, φωλεαὶ ἔθνικοῦ πνεύματος καὶ δράσεως, πατρίδες τῶν Ἀρσάκηδων, τῶν Συναίων καὶ τῶσιν ἄλλων ἐκλεκτῶν φερῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν ἔπαυσαν ποτὲ νὰ εἶναι Ἑλληνικαί — πόλεις μαρτυρικαί, τῶν ὁποίων τὴν Ἑλληνικότητα δὲν ἴσχυες εἰς τὸ διάστημα τοῦ χρόνου νὰ κάμψῃ καμμιὰ σκλαβία.

ΕΓΓΥΗΣΙΣ

Εἶναι ἀδύνατον ν' ἀναφερθῶν καὶ νὰ ἐξαριθμηθῶν ὅσον ἀξίζει ὅλαι αἱ εἰσφορὰ ἰδρυμάτων, ταμιείων, ἐπιχειρήσεων καὶ ἀτόμων εἰς τὸν μεγάλον πολεμικὸν ἔργον, ποὺ κατακλύζουν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ πολέμου τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων. Ἡμπορεῖ νὰ λεχθῇ ἀδυστάκτως ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλο παράδειγμα λαοῦ εἰς τὸν κόσμον ποὺ νὰ ἠσθάνη τόσον βαθεῖα καὶ νὰ ἐξεδιήκωσι μετὰ τὴν προθυμίαν καὶ γενναίότητα τὴν ἀλληλεγγύην του πρὸς τὸν μαχόμενον στρατὸν καὶ πρὸς τὰς οἰκονομίας τῶν στρατευθέντων ἀδελφῶν του. Τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας, ποὺ τόσον πλασίον καὶ τόσον θαυματουργὸν ἐξεπορεύθη ἀπὸ τὸ μέτωπον καὶ ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς Ἠπείρου, ἔχει κυριευσθεὶς ἀδόκλους τὸν λαόν, ὅλα τὰ στρατώματα τοῦ ἔθνους, ἰδιαίτερος δὲ — καὶ τοῦτο εἶναι τὸ συγκινητικώτερον — τὰ ἀγνώστων εἰσφορά. Τὸ πνεῦμα καὶ τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀπεδείχθη ἀντάξιον τοῦ θυνωμένου στρατοῦ τῆς. Καὶ εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦτο μίᾳ ἐγγύησιν ἀπαρασάλευτος τῆς νίκης.

ΟΙ ΠΙΟ ΠΡΟΧΑΡΟΙ ΜΑΧΤΑΙ

«... Ποτὲ δὲν εἶδα στρατιώτας οἱ ὁποῖοι ἐνὰ γλεντοῦν τὸν πόλεμον καὶ τὰς κακουχίας του, ὅσον αὐτοὶ οἱ μικροκαμωμένοι ζωηροὶ Ἕλληνες. Εἶναι οἱ πρὸ πρόσχαροι μαχηταὶ ποὺ οὐδεὶς εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῇ... Εἶναι ἄνδρες μετὰ σιδηρένους μύς καὶ θερμὴ καρδίᾳ αὐτὰ τὰ ἀνεπίδεικτα παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ κατακτοῦν τὴν καρδίαν σας τόσο μετὰ τὸ θάρρος των ὅσον καὶ μετὰ τὴν αὐθορμητικότητά των...»

Εἶναι ἓνα ἐπιγραμματικὸν γιὰ τὸν στρατὸ μας ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις τοῦ Ἀμερικανοῦ κ. Στάου, πολεμικοῦ ἀπισταμένου σὲ τὸ Μέτωπον.

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ «φοβερὸς» ἀεροπορικὸς στόλος τῆς Ἰταλίας, ποὺ θὰ ἐκάλυπτε τὸν οὐρανόν, κατὰ τὸν ἴδιον ἀπαράλλακτα τρόπον μετὰ τὰς λόγους τοῦ Ξέρξη ποὺ θὰ ἐσκέπαζαν τὸν ἥλιον, ἐβδομάδες τώρα δὲν κάμνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ βομβαρδίσῃ καὶ νὰ πολυβολῇ γυναικας καὶ παιδιὰ καὶ γέροντας ἀμάχους εἰς τὰ πλέον ἀπομονωμένα σημεῖα τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδιαίτερος τῶν νήσων τοῦ Ἰονίου, καὶ ἐκ τούτων κατὰ προτίμησιν τῆς Κερκύρας. Ἡ ἰταλικὴ ἀεροπορικὴ ἰσχὺς, ὅπως καὶ ὅλη ἡ ἄλλη ἡ σκηνοθετημένη αὐτοκρατορία τοῦ ἀρχικαμπονίνου τοῦ Παλάτο Βενέτσια ἀπεδείχθη καὶ αὕτη κατὰλληλος νὰ διαφημίζεται εἰς τὰς παρελάσεις καὶ εἰς τὰ πανηγυρικὰ τεύχη τῶν φασιστικῶν ἐκδόσεων. Ἡ ποιότης τῶν μηχανῶν καὶ ἡ μαχητικότης τοῦ ἀνθρωπίνου τῆς πληρώματος ὅπως ἦτο ἐπόμενον, δὲν ὑπερέβη τὸν μέσον ὅρον τῶν ἰταλικῶν πολεμικῶν ἱκανοτήτων τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ. Ἀπεναντίας θὰ ἠμποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς ὅτι τὸ νέον ὄπλον, μετὰ τὸ ὁποῖον ἠπείλει ὁ Μουσοσολίνι τὸν κόσμον, ἀπεδείχθη μᾶλλον ὀστερημένον ἔναντι καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ. Εἰς ὅλας τὰς συγκρούσεις ποὺ ἐλαβον χώραν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἑλληνοἰταλικοῦ πολέμου μεταξὺ ἑλληνικῶν καὶ ἰταλικῶν καὶ μεταξὺ βρετανικῶν καὶ ἰταλικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων, οἱ ἴταλοι ὑπερεῖχον καταπληκτικῶς κατ' ἀριθμόν. Εἰς οὐδεμίαν ὁμῶς ἐξ αὐτῶν ἐπέτυχον νὰ σημειώσουν μίαν νίκην. Κάθε φορὰν ἐτρέποντο εἰς φυγὴν καὶ ποτὲ σχεδὸν αἱ ἀπώλειαι των δὲν ἦσαν μικρότεροι τοῦ τριπλασίου τῶν ἀντιπάλων των. (Πρόσοφτος βρετανικῆ ἀνακοίνωσης, ἀνασκοποῦσα τὸ σύνολον τῶν ἀπωλειῶν εἰς ἀεροπλάνια τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῆς Ἰταλίας εἰς τὰ μέτωπα τῆς Μεσογείου καὶ τῆς Ἀνατολῆς συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἀλβανίας σημειῶναι 300 ἰταλικά, ἔναντι 55 βρετανικῶν, πράγμα ποὺ ἀναδιδάσκει τὴν ἀναλογίαν εἰς ἓν βρετανικὸν ἔναντι πέντε ἰταλικῶν).

Φαίνεται λοιπόν, ὅτι ἐκδικούμενοι δι' αὐτὴν τὴν κατασχήν — ὅπως ὄλοι οἱ σημαδιακοὶ — οἱ ἴταλοι ἀεροπόροι ἀφήνουν τὸ τραυματισμένον αἶσθημα τῆς ἀνθρωπίνης καὶ ἐπαγγελματικῆς των κατωτέρας τῆς νῆς ἐξοπλίσκειν εἰς ἐσκεμμένης δολοφονίας ἔναντιον ἀμάχους. Ἄλλην ἐξηγήσιν δὲν ἠμποροῦμε νὰ δώσωμε εἰς τοὺς ἐπιμόνους βομβαρδισμοὺς ἀνοχυρώτων καὶ ἐστερημένων τελείως στρατιωτικῆς σημασίας πόλεων καὶ χωρίων, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους δὲν ἐννοοῦν νὰ παραιτηθῶν οἱ ἴταλοι. Διότι πέραν αὐτῆς τῆς ἐξηγήσεως μίᾳ μόνον ἀπομένει ἀκόμη, καὶ αὕτη εἶναι ὅτι οἱ ἴταλοι ἀεροπόροι, φοβούμενοι νὰ ἐκτελέσουν τὰς ἐντολάς ποὺ λαμβάνουν ἀπὸ τὰ ἀρχηγεία των καὶ νὰ ἐπιτεθῶν ἔναντιον στρατιωτικῆς σημασίας στόχων, σπεύδουν νὰ κενώσουν τὰς βόμβας μετὰ τὰς ὁποίας τοὺς ἐφοδιάζουν οἱ ἀρχηγοὶ των ὅπου τύχη, εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ ἐκλέγουν φυσικὰ πρὸς τοῦτο τὰ μᾶλλον ἀπομεκρυσμένα καὶ ἐπομένως ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνα δι' αὐτοὺς σημεῖα τῆς χώρας μας. Φυσικὰ εἴτε τὸ ἓν συμβαίνει εἴτε τὸ ἄλλο τὸ αἶσχος τῆς πολεμικῆς ἰταλικῆς ἀεροπορίας παραμένει τὸ ἴδιον. Ὁ φασισμὸς δὲν τὸ ἀπέκρουεν ἀπὸ τῆς ἐμφανισέως του εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ἱστορίας, τοῦναντίον ἐκαυχῆθη μάλιστα μετὰ τὸν στόμφον καὶ τὴν ἡγερὰν ρητορείαν ποὺ τὸν διέκριναν, ὅτι ἀνανεῶνεν τὴν παράδοσιν τοῦ ἀρχαίου Λατίνου ἡλθε ν' ἀναθρέψῃ τοὺς ἴταλους ὡς λύκους. Κατὰ τὴν ἰδικὴν μας καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν ἀντιληψὴν βεβαίως ὁ λύκος δὲν κατέχει καθόλου ἀξιοζήλευτον θέσιν εἰς τὴν ἱεραρχίαν τῶν θηρίων, ὅπως οὐδέποτε ὁμῶς, ἀφοῦ οἱ ἴταλοι μετριοφρόνως τὸν ἐξέλεξαν ὡς πρότυπον διὰ τὴν φυλὴν των, κανεὶς δὲν θὰ εἶχε δικαίωμα νὰ τοὺς μεμψήδι τὴν ἐκλογὴν. Τὸ κακὸν εἶναι ὅτι τὰ φυσικὰ ποὺ ἐπιδεικνύουν οἱ μαχηταὶ τῆς Ἰταλίας καὶ ἰδίως οἱ ἀεροπόροι των ἐνθυμίζουν ὀλιγώτερον τὸν λύκον καὶ περισσότερο τὸν τσακάλι. Ὅπως οὐδέποτε εἶναι καιρὸς ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ τὸ σημειώσῃ καλὰ ὁ ἰταλικὸς λαός, ὅτι αἱ συνέπειαι τῆς ἀνανδρίας τῶν ἀεροπόρων του θὰ τοῦ καταλογισθῶν μετὰ τὴν αὐστηρότητα καὶ θὰ πληρωθῶν μέχρι κεραίας.

Σὲς ἀερδιάριον

Ἡ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗΣ

Οἱ θερμώτατοι καὶ γεμάτοι εὐλαβῇ συγκίνησιν λόγοι, τοὺς ὁποίους εἶδεν ὁ Ἀρχηγὸς διὰ τὴν τὸν ἔξαρπ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Πανελληνίου Ἱεροῦ Ἰδρύματος Εὐαγγελιστρίας καὶ τοῦ θηνακοῦ λαοῦ, ὅπως καταθέσουν εἰς τὸν βωμόν τῆς ἀγωνιζομένης Πατρίδος τὰ ἀφιερώματα τοῦ πανσέπτου ναοῦ τῆς θαυματουργοῦ Θεομήτορος, ἀπηχούν θαυμασιῶς τὸ Πανελλήνιον αἶσθημα. Ἀσχέτως πρὸς τὴν ὕλικὴν ἀξίαν τῶν ἀναθημάτων, τὸ ἀγωνιζόμενον ἔθνος συγκλονίζεται ἀπὸ τὴν προσφορὰν τοῦ ἱεροῦ ἐθνικοῦ προσκυνηματος, εἰς τὴν ὁποίαν διαδίδεται ὁλοποιημένη τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν παράστασιν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ τῆς Ὑπεριάχου Στρατηγοῦ, ὑπὸ τὴν ἀπροσμάχητον σκέπην καὶ προστασίαν τῆς Ὁποίας ἔθεσε πλήρες ἐλπίδος καὶ πίστεως τὸν ὑπέρτατον ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον μετὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς διεξάγει καὶ θὰ φέρῃ εἰς νικηφόρον τέλος.

Ἡ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

Ὁ Νόμος περὶ πνευματικῆς ἐπιτροπείας ἐπισημαίνει καὶ καθιερώνει τὸν πνευματικὸν συναγερμόν, τὸν ὁποῖον ἐκτρέφει ὁ Ἀρχηγὸς μετὰ τὸν θαυμασμὸν λόγον του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν κατὰ τὴν 11ην Νοεμβρίου καὶ ὁ ὁποῖος ἀνταπεκρίθη βαθύτατα εἰς τὸ γενικὸν αἶσθημα τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τῆς χώρας, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος συνεισέφερε βαθύτατα τὸ πνευματικὸν καὶ ἔθνηκον του καθήκον καὶ ἐτάχθη πρὸς τὸ καὶ ἀποφασιστικὰ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Ὅπως τόσον ὥρα καὶ χαρακτηριστικὰ εἶπεν εἰς τὸν λόγον του ὁ Ἀρχηγός, ὁ σημερινὸς ἀγὼν τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἐκαθάρσιος ἀγὼν πνευματικός, ἀγὼν ὁπὲρ τῶν ἰδίων καὶ τῶν ἰδανικῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἡ ἡμετέρα φυλὴ ἐξεπροσώπησε καὶ ὑπερῃσεν ἀπὸ μακρῶν χυλιετηρίδων. Καὶ ὁ πνευματικὸς κόσμος τῆς χώρας, συνεισδιδόμενος τὴν ὑπέρτατον τιμὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν βαρυτάτην εὐδυνίαν ποὺ τοῦ δημιουργεῖ ὁ πνευματικὸς προορισμὸς του, θὰ κάμῃ ἀσφαλὲς τὸ καθήκον του.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΣΘΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ πρώτη: Ὁ τοῦλας μετὰ τὴν λήγην τοῦ βαδίσαι πάντα ἐμπρὸς τὰς ποταφάς εἰς φυγὴν τὰ φοβερά μηχανικά μέσα τοῦ ἐχθροῦ. (Συνθετοὶς τοῦ καλλιτεχνικοῦ συνεργάτου μας κ. Α. Κοντοπούλου).

Ἡ δεύτερα: Ἐνὰ ἀπὸ τὰ ἐχθρὰ ὄντα πουλίσας μας ἐφοδιάζεται μετὰ σφαίρας πρὶν ἐκκινήσῃ γιὰ τὴν κινήσιν τοῦ ἐχθροῦ.

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΠΟΥ ΟΡΓΩΝΕΙ

Ἐγέμισαν τὰ χωράφια ἀπὸ νέους γεωργούς. Ἐπῆραν ἄλλοι στὰ χέρια τις ἀξίνες, ἄλλοι τὰ φυτάρια, τὰ δικάλια καὶ ἄλλοι ἔξεψαν τὰ βόδια ἢ τὰ ἄλογα στὸ ἀλέτρι. Παιδιά ἀπὸ δέκα χρόνων καὶ ἐπάνω ἔγιναν ἑξαφνα γεωργοί. Ὁ πόλεμος ποὺ ἐπῆρε τὰ μεγαλειτέρὰ των ἀδελφία, τοὺς γονεῖς, τοὺς θεῖους, καὶ ἡ πατρίς ποὺ ἐκάλεσε τὴν στρατευομένην Ἑλλάδα εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας, ὑπεχρέωσε τοὺς πὺ μικροὺς νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὰ χωράφια. Αὐτὸς ὁ στρατὸς τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, ποὺ ἀναπληρώνει τοὺς μεγάλους εἰς τὴν γεωργικὴ δουλειά, εἶναι ἀπὸ τὰ συγκινητικώτερα πράγματα ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος. Πανστρατιά γεωργικῆ παιδιῶν, γερόντων καὶ γυναικῶν. Πανστρατιά ἀνδρῶν διὰ τὴν υπεράσπισιν τῶν συνόρων καὶ διὰ τὴν διάσωσιν τῆς πατρίδος. Πανστρατιά παιδιῶν, γυναικῶν, γερόντων γιὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Εὐτυχῶς ὅτι ἡ Ἑθνικὴ Νεολαία εἶχε ἀπὸ καιρὸ ἐτοιμασθῇ καὶ διὰ τὸν ρόλον αὐτόν. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς πατρίδος μας ἡ Νεολαία εἶχε πάρει ὡς ἔργον τὴν γεωργικὴν προσπάθειαν καὶ κίνησιν. Ἐμπόλιαζαν δέντρα, ἐφύτευαν δέντρα, ἐδημιούργουν φυτῶρια, κατεδίδωκαν τις κάμπιες ἀπὸ τὰ πεῦκα, ἐκαθάριζαν τὰ χωράφια ἀπὸ τὰ ζιζάνια, ἐβοηθοῦσαν εἰς τὸ ράντισμα τῶν ἐλαοδέντρων ἢ τῶν ἀμπέλων. Ἄλλα τμήματα τῆς Νεολαίας ἔδρυναν κήπους ὑποδειγματικούς διὰ διαφοροὺς καλλιεργείας. Αὕτῃ ἡ γεωργικὴ προσπάθεια ποὺ εἶχε ἐκδηλωθῇ ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς συστάσεως τῆς Νεολαίας, ἐνετεινέτο καθημερινῶς, τὴν δὲ ἔφερε τοὺς μεγαλειτέρους καρπούς. Εἰς τὰ χωριά ἕνα μέγαν μέρος τῶν γεωργικῶν ἐργασιῶν γίνεται ἀπὸ τοὺς Φαλαγγίτες, ὅχι μόνον ἀπὸ τὰ ἀγόρια, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ κορίτσια. Γεωργικαὶ φάλαγγες ἀπὸ τὰς φάλαγγας τῆς Νεολαίας. Ἡ γῆ ὁ-

γώνεται, σκάπτεται, ἀνασκάπτεται ἀπὸ παιδιά δώδεκα χρόνων. Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ σπιθαμὴ ἀκαλλιέργητη. Αὐτὸ εἶναι τὸ κήρυγμά καὶ ἡ προσταγὴ τῆς πατρίδος. Ὅλοι πειθαρχοῦν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν φωνήν. Ἀλλὰ ἰδίως πειθαρχοῦν τὰ παιδιά τῆς Νεολαίας. Γιατὶ αὐτὰ εἶναι ὀργανωμένα καὶ γιατί δὲν εὐρέθηκαν ἀπροετοίμαστα καὶ ἀνέτοιμα. Εἶχαν ἀπὸ καιρὸ πολὺ προπαιδευθῇ.

Ἡ γεωργία εἶναι ἡ μητέρα καὶ ἡ τροφὸς ὄλων τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν, ἔλεγαν οἱ πρόγονοί μας. Πρέπει νὰ ἀρχίζωμεν ἀπὸ μικροὶ νὰ τὴν γνωρίζωμεν. Ἀλλὰ τὸ ἀλέτρι καὶ ἡ σκαπάνη εἶναι συγχρόνως ἡ μεγαλειτέρα ἀσκήσις. Συνηθίζουν τὸν ἀσχολούμενον εἰς τὸν τροχὸν δρόμον, εἰς τὸ κρῦο, εἰς τὴν ζέστη, εἰς τὴν βροχήν, εἰς τὴν δίψαν, εἰς τὴν πείναν. Οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ποιμένες θεωροῦνται οἱ περισσότερον ἀντέχοντες εἰς τὰς κακουχίας. Καὶ εἰς ὅλους τοὺς πολέμους καὶ εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν ἐθαυμάσθησαν καὶ πάλιν τὰ παιδιά τῆς ὑπαίθρου διὰ τὴν ἀντοχήν των. Ἐπῆδσαν μεγάλα χαντάκια, ἀνέθηκαν βουνά, ἐσκαρφάλωσαν βράχους, ἐκρεμάσθησαν εἰς κρημνοὺς, ἐπέρασαν ποτάμια καὶ χειμάρρους μὲ μεγάλην εὐκολίαν καὶ ἀποφασιστικότητά. Τὸ

ὑπαίθρο ἀτσάλωνει τὰ κορμιά καὶ δίνει πτερὰ στὰ πόδια καὶ ἀνεβάζει ὑψηλὰ τὴν ψυχὴ. Ὁ ἄνθρωπος πλησιάζει τὴν φύσιν. Γίνεται καλὸς, καλοδεκτικός, ὀφέλιμος. Παρατηρεῖ τὸ πᾶν μόνος του, καὶ προσλαμβάνει ἰδικὰς του ἀμέσους ἐντυπώσεις. Καὶ δταν τὸν χρειασθῇ ἡ πατρίς δὲν εἶναι μαλθακός, ἀρρωστιάρης, καχεκτικός. Προσφέρει ὑπηρεσίας ἀνυπολογίστους εἰς τὸ σύνολον ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πατρίδα. Ἡ Νεολαία ἐπεστρατεύθη ὁλόκληρος. Τὰ παιδιά τῶν πόλεων βοηθοῦν εἰς τὸ κάθε τι. Συλλέγουν ἐράνους, κάνουν βάρδιες τὴν νύκτα διὰ νὰ προσέχουν τὸ σῆσιμο τῶν φώτων, ἀπασχολοῦνται ὡς ἀγγελιαφόροι. Εἰς τὴν ὑπαίθρον τὰ παιδιά τῆς Νεολαίας ἐβοήθησαν καὶ βοηθοῦν εἰς τὰς γεωργικὰς καὶ ποιμενικὰς ἐργασίας. Ἐνας στρατὸς ἐνάμιση ἑκατομμυρίου παιδιῶν καὶ νέων εἰς τὴν διάθεσιν τῆς πατρίδος. Τὸ ψωμὶ ποὺ τὸ ἐρχόμενο καλοκαίρι θὰ βγῇ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν γῆν, θὰ ἔχη σπαρῇ κατὰ ἕνα μέγαν μέρος ἀπὸ τὰ χέρια τῶν παιδιῶν τῆς Νεολαίας. Τὸ κήρυγμα τῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. «ὅλοι οἱ νέοι εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς» ἀντηχεῖ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς πατρίδος μας.

Κ. Φαλταίτης

Με χαρὰ οἱ Φαλαγγίτες μας ὀργάνουν τὴ γῆ.

43 ΣΥΝΤΑΓΗ ΠΕΖΙΚΟΥ
(9) Βίος, ήρως
Σε πολεμικό
στρατόνιο
... ..

Ο Γυιός μου

—“Οέω βουίζει ο αέρας άγρια και τó χιόνι στροβιλιζέται δαιμονισμένα.

Σε μία φτωχική καλύβα, κοντά στο θαλασσοδαρμένο άκρογιάλι, ο μπάρμπα-Άργύρης, ένας γεροθαλασοδύλος, ψηλός ξερακιανός, με τό μουστάκι παχύ και άτακτο και με μία πίπα πάντα στο στόμα, πλέκει με τη σαΐτα του τά δίχτυα, που ψές άργά τó άγριο έξοπασμα τού βοριά τάσκιζε. Δίπλα του πρόσχαρη και καλόκαρδη ή τά χιονάτα μαλλιά της, κάθεται ή κυρά-Διαμάντω, ή γυναίκα του, και γνέθει.

Η φωτιά στο μικρό τους τζάκι φουντώνει, πετώντας κόκκινες φλόγες και τά ξύλα τριζοβολούν.

—Χειμώνας άγριος, λέει σέ μία στιγμή ο μπάρμπα-Άργύρης, στήνοντας τó αυτί στο βουητό τού ανέμου. Βιάσου λίγο θειά-Άργύρανα. (“Ετσι έλεγε χαϊδευτικά ο γέρος στη γρηά του). Γνέθε γιατί ο χειμώνας μάς πλάκωσε βαρύς. Πρέπει νά έτοιμάσης τίς φανέλλες τού παιδιού. Γιατί εκεί πάνω κάνει κρύο πολύ, χιόνια μία φορά. Άμ δά, τί θαρρείς πώς είναι ο πόλεμος; παιγνιδάκι; Ρώτα μένα πού πολέμησα στά 97.

Και ή γρηά γνέθει, γνέθει... ένώ ένα χαμόγελο απλώνεται στά στεγνωμένα χείλια της.

Η πίπα έσθισε την ώρα που και τó διόρθωμα τών δίχτυών τελείωσε. Ο γέρος σηκώθηκε, πήγε σ' ένα παληό έρμαρι, πού πάντα εκεί έκρυβε τά πιό πολύτιμά του πράματα, έβγαλε ένα μάτσο άσπρα χαρτιά γραμμένα, τά φίλησε και τά πήρε κοντά του. “Ήταν τά γράμματα τού γιου του, τού μονάκριβου παιδιού του, πού πολέμαγε εκεί πάνω γιά τή δόξα της Πατρίδας.

Ξαναγέμισε την πίπα του, την άναψε, έβαλε τά γυαλιά του κι άρχισε νά διαβάξη μεγαλόφωνα.

Και τί δέν έγραφε τó καλό τó παλληκάρι!

Τίς μάχες, τίς στερήσεις, τίς κακουχίες, τούς ήρωϊσμούς. “Έδινε στά γράμματά του μία πιστή εικόνα τών δσών συνέβαιναν εκεί πάνω. Στο τελευταίο μάλιστα γράμμα έγραφε πώς ύστερα από ένα αξιόλογο κατόρθωμά του, τόν πρότειναν γιά τόν πολεμικό σταυρό.

Άργά κυλούσαν τά δάκρυα από τά μάτια τού γέρο-θαλασοδύλου, δσο προχωρούσε στο διάβασμα.

—Ο γυιός μου με πολεμικό Σταυρό! Αιέ, τίνος θά μοιάση; Τού πατέρα του. Κι' έτόνισε τίς τελευταίες αυτές λέξεις με μία άσυγκράτητη υπερηφάνεια...

Και δπως πάντα. Έτσι και τώρα,

βγήκε από τó στόμα του:

—Ο γυιός μου! Ο γυιός μου!

Και ο γέρος αφήνοντας τó βλέμμα του νά πλανηθή άκαθόριστα στο ταβάνι της καλύβας, στάθηκε συλλογισμένος.

“Έκανε τίς σκέψεις του γιά τó μέλλον τού παιδιού, τίς ίδιες, πού έκανε κάθε μέρα γι' αυτόν.

—Σάν γύριζε με τó καλό, θά τόν στεφάνωνε με την δμορφη τή Χαίτω, την άρραβωνιαστικήά του, θά τούδινε και την τράτα του γιά προικιό, θά ζούσε κοντά τους και ή ζωή τους, δπως την όνειρευτήκε, θά κύλαγε ήσυχα και γλυκά κι' όλοι τους θάταν εύτυχισμένοι.

—“Εί γρηά, φώναζε ο γέρος χαρούμενος από τίς σκέψεις του, γνέθε λοιπόν! Τό παιδί ζητάει φανέλλες. Άμ δά, τί νομίζεις πώς είναι ο πόλεμος; παιγνιδάκι; Ρώτα μένα πού πολέμησα στά 97.

Και χαμογελώντας πρόσθεσε με φωνή γεμάτη περηφάνεια την ταχτική του έπωδό.

—Ο γυιός μου! Ο γυιός μου!

“Άσφαινα δυνατά χτυπήματα ακούστηκαν στην πόρτα της καλύβας.

Ο γέρος άνοιξε κι' ο ταχυδρόμος τούδωσε ένα φάκελλο. Άπ' έξω είχε σφραγίδες κόκκινες κι' έγραφε με γράμματα τού τύπου: 43 Σύνταγμα Πεζικού. Διοικήτης.

Δίπλα του κάθεται ή κυρά Διαμάντω.

μετά τó διάβασμα τών έπιστολών μία φωνή πού πάλλονταν από έγωϊσμό,

—“Έχει γούστο, σκέφτηκε ο γέρος, νά με είδοποιούν πώς ο γυιός μου πήρε τόν πολεμικό Σταυρό πού μου γράφει!

Και γεμάτος από χαρούμενη προσδοκία έσχισε νευρικά τó φάκελλο, άνοιξε τó χαρτί κι' άρχισε νά διαβάξη.

Η γρηά άφησε τη ρόκα της και με μία άνήσυχη χαρά πρόσμενε ν' άκούση. Και διάβασε ο γέρος μεγαλόφωνα:

“Αξιότιμε κύριε,

Σάς αναγγέλλω τόν ήρωϊκό θάνατο τού γιου σας Γεωργίου...».

Τά τρεμουλιασμένα χέρια τού γέρου άφησαν άθελά του τó φοβερό χαρτί νά πέση κάτω, κι' ένα βαρύ άναφυλλητό βγήκε από τά στήθια του.

Γύρισε ύστερα στη γρηά του, πού στο τρομερό μήνυμα είχε σωριαστή κατά γής, έκότταζε με πόνο τó μισογνεσμένο μαλλί και την πεταμένη ρόκα, άκούμπησε κι' αυτός στη γωνιά τού τζακιού γιά νά μήν πέση, και μουρμούρισε με τρεμμένη φωνή, πού την ράϊζε ο μεγάλος πόνος:

—Ο γυιός μου! Ο γυιός μου!

“Έξω ο αέρας βούϊζε άγρια...

Κι' ο γέρο πατέρας έγειρε τó λευκό του κεφάλι στο πλατύ του στήθος κι' έμεινε συλλογισμένος.

Πάνε τά όνειρα...

Τό μόνο του στήριγμα στά γηραιά του, ο μελλούμενος καπετάνιος της δμορφης τρατούλας του, ο γυιός του, δέν υπάρχει πιά.

Μά ξαφνικά τó πρόσωπό του φωτίστηκε από μία περιεργή λάμψη.

Μάζεψε τó τρομερό χαρτί από τη γή πού είχε πέσει κι' άρχισε νά τó ξαναδιαβάξη. Σε κάθε λέξη του πού ήταν κι' ένας θννος γιά τó χαμένο του παιδί, τó γερικό τού πρόσωπο όλο κι' έπαιρνε μία έκφρασι ίκανοποίησεως, ένώ στά γηρασμένα χείλια του άνθιζε ένα χαμόγελο χαράς.

Μέσα του πάλευε ο πατέρας και ο πατριώτης “Έλληνας, πού έστειλε τó γυιό του γιά την Πατρίδα, την ίδια Πατρίδα πού κάποτε κι' αυτός στά νειάτα του υπερασπίστηκε.

Η πάλη στάθηκε δυνατή κι' αμφίβολη. Μά στο τέλος νίκησε ο “Έλληνας, ο πατριώτης, ο σταυραετός τού Βελεστίνου, ο παληός πολεμιστής.

Κι' όρθωσε ο γέρος τώρα περήφανα τó πονεμένο του κορμί, σκούπισε τά δάκρυα, πού αϋλάκωσαν τó λεπτό και τίμιο πρόσωπό του, και μία φωνή δμοια σάν και πρώτα, γεμάτη περηφάνεια και ίκανοποίησι, έπανέλαβε πάλι τή συνηθισμένη του έπωδό:

—Ο γυιός μου! Ο ήρωας ο γυιός μου!

“Έξω ο αέρας έδειχνε νά καλμάρη κι' ή άγριεμένη θάλασσα ήμέρωσε, ένώ στον ούρανό άρχισε ν' άντιφεγγίη μία καλωσύνη, ένα προμήνυμα γλυκότερης αύγης...

Στέλιος Ρουσάκης

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

15^Η ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Λουκᾶ ιβ' 16—24)

Η ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΒΑΡΒΑΡΑ

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. "Ἀνθρώπος τις ἐποίησε δειπνὸν μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλοὺς καὶ ἀπέστειλε τὸν δούλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δείπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· Ἐρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι πάντα. Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μῆος παραιτεῖσθαι πάντες. Ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· ἄγρὸν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκη ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἔρωτά σε, ἔχει με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἔρωτά σε, ἔχει με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἔλθειν. Καὶ παραγινόμενος ὁ δούλος ἐκείνος ἀπηγγέλλει τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. Τότε ὁργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· Ἐξέλθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπηροὺς καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσαγάγε ὧδε. Καὶ εἶπεν ὁ δούλος· κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐστὶ. Καὶ εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τὸν δούλον· Ἐξέλθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φράγμους καὶ ἀναγκάσον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκος μου. Λέγω γάρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δείπνου.

Ἀπόστολος (Πρὸς Τιμόθεον Β', α' 8—18)

Τέκνον Τιμόθεε, μὴ ἐπαισχυνθῇς τὸ μαρτύριον τοῦ Κυρίου ἡμῶν μὴδὲ ἐμὲ τὸν δέσμιον αὐτοῦ, ἀλλὰ συγκακοπάθησον τῷ εὐαγγελίῳ κατὰ δύναμιν Θεοῦ, τοῦ σώσαντος ἡμᾶς καὶ καλέσαντος κληροῖα ἀγία, οὐ κατὰ τὰ ἔργα ἡμῶν, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν πρόθεσιν καὶ χάριν, τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸ χρόνων αἰώνιων, φανερωθεῖσαν δὲ νῦν διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καταργήσαντος μὲν τὸν θάνατον, φωτίσαντος δὲ ζωὴν καὶ ἀφάρσιν διὰ τοῦ εὐαγγελίου, εἰς ὃ ἐτίθην ἐγὼ κήρυξ καὶ ἀποστόλος καὶ διδάσκαλος ἐνόν. Δι' ἣν αἰτίαν καὶ ταῦτα πάσχω, ἀλλ' οὐκ ἐπαισχύνομαι· οἶδα γὰρ ὅτι πεπαιστωμένος, καὶ πεπεισμένος ὅτι δυνατός ἐστι τὴν παραθήκην μου φυλάξαι εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ὑποτάσσω ἑαυτὸν ὑπακούοντων λόγων ὧν παρ' ἐμοῦ ἡκούσας, ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τὴν καλὴν παραθήκην φύλαξον διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν.

Οἶδας τοῦτο, ὅτι ἀπεστράφησαν με πάντες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὧν ἐστὶ Φύργιλλος καὶ Ἐρμιόνη. Δὴν ἔλασε ὁ Κύριος τῷ Οὐρηφόρῳ οἴκῳ, ὅτι πολλάκις με ἀνέλυσε καὶ τὴν αἰσιν μου οὐκ ἐπασιγνύνη. Ἀλλὰ γινόμενος ἐν Ρώμῃ σπουδαιότερον ἐζητήσθαι με καὶ εἶρε· δὴν αὐτῷ ὁ Κύριος ἐόρμην ἔλασε παρὰ Κυρίου ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· καὶ ὅσα ἐν Ἐφέσῳ διεκόνησε, βέλτιον σὺ γινώσκεις.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐνθ' ὅσον ἔμελλεν εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν, ἐβραβεύει τὴν ἐπιστολήν του πρὸς τὸν Τιμόθεον σὴν ὁποία μεταδίδει τὰς ἀλλων συμβουλῶν του τοῦ λέγει ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐντρέπεται, ἀλλὰ μεθ' ὅρους καὶ ἐπιμονὴ νὰ διαδίδῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου. Τοῦ συνιστᾷ ν' ἀκολουθῇ τὸ δικό του παραδειγμα, ποῦ ἐνθ' οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐχλεύαζαν καὶ τὸν περιφρονοῦσαν, αὐτὸς μὲ πῶς πολὺ θάρρος ἀντίκρινε κάθε κινδύνῳ. Ἦταν ἀπόλυτα πεπεισμένος ὅτι δίδασκε τὴν πῶς μεγάλη ἀλήθειαν καὶ αὐτὴ τὸν ἐνεθάρρυνε καὶ τὸν ἐνίσχυε.

Ὁ Παῦλος λοιπὸν γράφοντες τὴν ἐπιστολήν του αὐτῇ πρὸς τὸν Τιμόθεον σκοποῦ εἶχε νὰ τὸν ἐδραίωνῃ σὴν πίστιν τοῦ πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον, μαζὶ δὲ μ' αὐτὸν καὶ κάθε χριστιανό. Ἡ ἀξία τῆς βαθεῖας πίστεως σὲς ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἀνεκτίμητη. Εἶναι ὁ πῶς μεγάλος θησαυρὸς κάθε χριστιανοῦ. Ἀς προσέχωμεν λοιπὸν πάντα νὰ μὴ νοθεύωμεν καὶ νὰ μὴ κάνωμε καμμιὰ ἀσέβεια σὴν πίστιν μας πρὸς τὸν Χριστό, γιατί ἡ ζημία ποῦ θὰ κάνωμε στὸν ἑαυτὸ μας θάνατον ἀνυπολόγητον.

Μιά ἀπὸ τὶς σεπτὲς μορφὲς γυναικῶν ποῦ στολίζουν τὸ Πάνθεο τῆς Χριστιανοσύνης εἶναι καὶ ἡ Μεγαλομάρτυς Βαρβάρα. Γεννήθηκε καὶ ἔζησε σὲ χρόνια ποῦ ἡ εἰδωλολατρεία ἦταν ἀκόμη ἐπίσημη θρησκεία, καὶ ποῦ οἱ χριστιανοὶ καταδιώκοντο καὶ ἐξασανίζοντο ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους αὐτοκράτορας καὶ διοικητὰς με βασιανιστήρια φορικτὰ καὶ ἀπάνθρωπα. Ποταμοὶ αἱμάτων μαρτυρικῶν ἐχύνοντο καὶ καὶ μυριάδες πιστοὶ τοῦ Ἑσταιρωμένου, ποῦ ἔμεναν ἀφωσιωμένοι σὴν ἱερῇ τους πίστι, ἐσπαράσσοντο ἀπ' τὰ νύχια τῶν θηρίων ἢ ἐσφάζοντο ἀπάνθρωπα στὰ ἀμφιθέατρα τῶν Ρωμαίων. Ἦταν μεγάλος, πολὺ μεγάλος ἡρώας, καὶ νὰ εἶναι κανεὶς χριστιανός.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδιζε τὴ Βαρβάρα νὰ γίνῃ χριστιανή. Ὅταν διδάχθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὰ χριστιανικὰ διδάγματα καὶ ἐκατάλαβε τὸ ὕψος καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς νέας θρησκείας, ἀμέσως πῆρε τὴν ἀπόφασιν ν' ἀπαρνηθῇ τὴν ψευτικὴν εἰδωλολατρικὴν θρησκείαν, μέσῳ σὴν ὁποία εἶχε μεγαλώσει, καὶ ν' ἀφωσιωθῇ ὁλόψυχα σὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ.

Σὰν μανιακὸς ἔγινε ὁ ἀνέχτικος καὶ ἀπιστος κατέρας τῆς, μόλις πληροφορή-

θηκε πὼς ἡ κόρη του ἔγινε χριστιανή. Τὴν ἀπειλῆσε πὼς θὰ τὴ σκοτώσῃ. Ἐκεῖνη ἔμεινε ἀκλόνητη. Τὴν ἐφυλάκισε. Ἡ πίστις τῆς δὲν ἐσαλεύθη. Τὸ ἐδήλωσε καθαρά: Θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ, παρὰ ν' ἀρνηθῇ τὸν Κύριό τῆς.

Ἡ λύσσα τοῦ πατέρα τῆς ἔφτασε σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε ὁ ἴδιος πῆγε καὶ τὴν ἐπρόδωσε σὲ διοικητὴ Μαρτίνῳ πὼς εἶναι χριστιανή, καὶ ζήτησε τὴν καταδίκη τῆς. Ἐκπληκτὸς ἐκεῖνος γιὰ τὴν ὁμορφίαν τῆς νέας, προσπάθησε με παρακάλια καὶ χίλιες δυὸ ὑποσχέσεις νὰ τὴν κάμῃ νὰ προσκυνήσῃ στὰ εἰδῶλα. Ἐκεῖνη, σταθερὴ, ἀφωσιωμένη σὴν πίστι, ἀρνήθηκε. Τότε, γιὰ νὰ τὴν ἐξαναγκάσουν διὰ τῆς βίας, τὴν ὑπέβαλαν σὲ μαρτύρια φορικτὰ. Ὅτε καὶ τότε ἐδειλίασε. Καὶ ὁ πατέρας τῆς, ποῦ ἡ μαγία τοῦ τὸν ὠδήγησε ὡς τὸ φοβερό σημεῖο νὰ γίνῃ παιδοκτόνος, ἀρπαξὲ ὁ ἴδιος τὴν κόρη του καὶ τὴν ἀπεκεφάλισε με τὰ δικά του χεῖρ' αἰ!

Ἡ μεγαλομάρτυς Βαρβάρα, στεφανωμένη τώρα με τὰ ἀθάνατα στέφανα τοῦ μαρτυρίου, ζῇ αἰώνια τὴν ἀθάνατη ζωὴ τῶν οὐρανῶν καὶ δοξάζεται με ὁμῶν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς χριστιανοὺς εἰς τὴν γῆν.

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Στὶς 6 Δεκεμβρίου ἐορτάσαμε τὴ μνήμην τοῦ ἀγίου Νικολάου. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, ποῦ ἀναβλήθηκε κυρίως με τὴν μεγάλη χριστιανικὴ του ἀρετὴ καὶ με τὴ φιλανθρωπικὴ του δράσιν.

Γεννήθηκε στὰ Πάταρα τῆς Λυκίας στὰ χρόνια τῶν διωγμῶν ἀπὸ ἐπίσημην χριστιανικὴ οἰκογένεια. Νέος ἀκόμη, ἔμεινε ὀρφανός. Τὴ μεγάλη περιουσία ποῦ ἔμεινε σὴν χεῖρ' αὐτοῦ, τὴν ἐχρησιμοποίησε γιὰ νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν δυστυχία τῶν πτωχῶν καὶ ἀπροστατευτῶν. Οἱ διηγήσεις γιὰ τὴν ἀγάπην του πρὸς τοὺς δυστυχεῖς εἶναι πολλές καὶ συγκινητικὲς. Ὁ λη σχεδὸν τὴν πατρικὴν του περιουσίαν τὴν ἐμοίρασε σὲ πτωχοὺς, καὶ αὐτὸς ἀφωσιώθηκε με ὅλην του τὴν ψυχὴ στὴ λατρεία τοῦ Κυρίου.

Κινούμενος ἀπ' τὴν μεγάλην του ἐπιθυμίαν νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἀγίους τόπους, ὅπου ἔζησε καὶ ἐδίδαξε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός,

ἐταξίδεψε στὰ Ἱεροσόλυμα. Τὸ ταξίδι ἀρχίσαι με γαλήνη. Ἀργότερα ὅμως σηκώθηκε μεγάλη τρικυμία. Τὰ κύματα ἐξοπλοῦσαν ἀπειλητικὰ, ὁ ἀνέμος φυσοῦσε ἀγρία, τὸ πλοῖο καὶ οἱ ἄνθρωποι κινδύνευαν νὰ καταποντισθοῦν. Τότε ὁ Νικόλαος προσευχήθηκε στὸν Θεὸ με προσυχὴ θερμὴ καὶ με πίστι μεγάλη. Ὁ Κύριος ἀκούσε τὴν προσυχὴν τοῦ ἀγίου. Ἡ τρικυμία σταμάτησε. Ἡ θάλασσα ἡσύχασε. Τὸ ταξίδι συνεχίσθηκε καὶ τελειώσε, χωρὶς νὰ πάθῃ κανένα τίποτε. Ὅλοι ἐδόξασαν τὸν Θεὸ καὶ ἐθαύμασαν τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ Νικολάου.

Γυρίζοντας ἔγινε ἱερέως, καὶ ἀργότερα, σταν πῆσαν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Μόρων, οἱ ἐπίσκοποι ἐξέλεξαν τὸν Νικόλαον ἀντικαταστάτην του. Ὡς ἱερέως καὶ ἐπίσκοπος ὁ Νικόλαος ἦταν ὁπλοδευγὴς χριστιανικῶν ἀρετῶν. Ταπεινός, ζηλωτής, ἀφωσιωμένος δόλωμα εἰς τὰ μεγάλα καὶ ἐλάττω καὶ καθήκοντα, ἔγινε πατέρας τῶν ὁρατῶν, προστάτης τῶν χηρῶν καὶ τῶν πτωχῶν, στήριγμα κάθε χριστιανικῆς

ψυχῆς. Ὑπόστη καὶ διωγμούς. Ὁ ἀγίος χριστιανομάχος Διοκλητιανὸς τὸν κατεδίωξε καὶ τὸν ἐπέστειλε σὲ ἔξορίαν. Ἀτρέμηςτος ὁ Νικόλαος, δέχτηκε τὴν ἔξορίαν του, ἔτοιμος νὰ γύσῃ καὶ τὸ αἷμα του γιὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ἀργότερα, σταν ἔδωκε ὁ Θεὸς νὰ ἐληφθῇ ἡ χριστιανισμὸς καὶ ἦρθε σὴν αὐτοκρατορικὴ ἀρχὴ ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ὁ Νικόλαος ἐναγύρισε σὴν Ἀρχιεπισκοπὴν του. Μυριάδες κόσμου—με δόξαλαγμούς χαράς ἔτρεξαν νὰ τὸν προσηνέψουν.

Ἐλαβε μέρος σὴν Ἀ' Οἰκουμένη ἑκκλησίᾳ, ποῦ με θάρρος καὶ σταθερότητα ὑποστήριξε τὴν ἀληθινὴν πίστιν. Ἀπέθανε στὰ 330 μετὰ Χριστόν. Ὁ λαὸς καὶ οἱ ἀρχόντες ἐκλήσαν γιὰ τὸ θάνατό του. Ὅλοι τὸν θεωροῦσαν ἅγιον καὶ σταν ζοῦσε ἀκόμη. Μετὰ τὸ θάνατό του ἡ Ἐκκλησία τὸν ἀνεκράτει καὶ ἐπίσημον ἅγιον. Οἱ χριστιανικὲς γενεὲς τὸν τιμοῦν καὶ τὸν σέβονται. Οἱ ναυτικοὶ τὸν ἔχουν προστάτη. Εἶναι ἀπὸ τοὺς πῶς ἀγαπητοὺς στὸ λαὸ ἀγίους. Γ.

39.

(Συνέχεια)

— Πι νά σᾶς πῶ, βρε παιδιά, πρόσθεσε... Μ' ὅλο πού ταξιδεύουμε μὲ πρῖμο ἀγέρι κι' οἱ κωπηλάτες κάθονται ἀνεργοὶ στὰ κουπιά τους... θαρρῶ πῶς πᾶμε πολὺ ἀργά... Δὲ βλέπω τὴν ὥρα ν' ἀντικρύσω ἀπὸ μακριὰ τὴ χιονισμένη κορφή τῆς Ἰδης. Ἐξ ἄλλου βαρέθηκα πιά νά βλέπω μονάχα οὐρανὸ καὶ θάλασσα... κι' ἀπὸ τώρα κι' ὕστερα μιά πού θά τραθήσουμε πιά γιὰ τ' ἀνοιχτά τὸ κακὸ θά πληθύνῃ...

— Ξέρω πού θές νά καταλήξῃς, τὸν ἔκοψε ὁ Δημήτρης.

— Ε, τί λέτε λοιπόν, εἰσαπείθετε σύμφωνοι; Ρώτησε ὁλοχαρὰ ὁ Γρηγόρης.

— Ξέρω τί θά προτείνῃς κι' εἰμαι σύμφωνος μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, εἶπε ὁ Δημήτρης.

— Λάθετε τώρα τὸν κόπο νά μοῦ ἐξηγήσετε κι' ἐμένα... πρόσθεσε ὁ Μιχαήλ.

— Μὰ δὲ χρειάζεται, θαρρῶ, ἐξηγήσῃ... Μιά πού ὁ στρατηγὸς ἀποφάσισε νά στείλῃ καράβια γιὰ νά δοῦνε τί γίνεται ἐκεῖ κάτω καὶ μιά πού στὰ καράβια αὐτὰ θά χρειαστῇ βέβαια νά μποῦνε καὶ οἱ κατάλληλοι ἀνθρώποι...

— Κατάλαβα... Νά τοῦ προτείνουμε νά στείλῃ ἐμᾶς... Σύμφωνος. Θά δεχτῇ ὁμως;

— Εγὼ παίρνω ἀπάνω μου τὴν ὑπόθεση, δήλωσε ὁ Γρηγόρης.

— Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἀποτυχία μας στὴν πρώτη ὑπόθεση πού ἀναλάβαμε, ἀν τὸν καταφέρῃ τώρα, θά εἶναι θαῦμα, εἶπε ὁ Μιχαήλ.

— Δὲν τὴν λογαριάζω γιὰ ἀποτυχία, κι' οὔτε καὶ ὁ Νικηφόρος φυσικά, ἀφοῦ εἶχε τόσο εὐχάριστα ἀποτελέσματα γιὰ ὅλους, παρετήρησε ὁ Δημήτρης.

— Τότε ἀλλάζω κάπως τὰ λόγια μου ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποτυχία σας, διώρθωσε πειρακτικὰ ὁ Μιχαήλ.

Ὡς τόσο ὁ Γρηγόρης τὰ κατάφερε μιά χαρὰ.

Ὁ Δομέστικος τοὺς κάλεσε κιόλας τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ.

— Ὁ κένταρχος Κομητᾶς, ἀρχισε, μοῦ εἶπε τὴν ἐπιθυμία σας. Δὲν ἔχω ἀντίρρηση σὰς ἐπαινῶ μάλιστα γιὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν προθυμία. Θέλω ὁμως πρὶν νά σᾶς πληροφορήσω πῶς ἡ ἀποστολὴ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη καὶ πῶς, ἀν φερθῇτε χωρὶς φρόνηση ἢ ἀπὸ κακὴ τύχη πέσετε στὰ χεῖρια τοῦ ἐχθροῦ, θά σᾶς βασανίσῃ σκλη-

ρά. Εἶχα σκοπὸ νά ζητήσω ἐθελοντὲς γι' αὐτὴ τὴ δουλειά γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νά σᾶς ἀρνηθῶ...

Ὡς τόσο δὲν εἰσαπείθετε οἱ μόνοι καὶ κάποιοι ἄλλοι, πού ἀγνωστο πῶς ἔμαθαν τὴν ἀπόφασί μου, μοῦ ἔκαναν τὴν ἴδια παράκληση.

— Ἄν ἡ ἐνδοξότης σου, τόλμησε νά ρωτήσῃ ὁ Μιχαήλ... Ἄν ἡ ἐνδοξότης σου δὲν ἐμποδίζεται νά μᾶς πῇ τὰ ὀνόματά τους...

Ὁ Νικηφόρος χαμογέλασε.

Ὁ Πέτρος Λογγίνος καὶ ὁ Δημήτρης Μαυρολέων, ἀποκρίθηκε.

— Μὰ αὐτοὶ ἦσαν μὲ τοὺς συνωμότες.

— Καὶ θέλουν νά ξεπλύνουν τὴ ντροπὴ τους μὲ μιά γενναία πράξη... Θά προσπαθήσουν μὲ κάθε τρόπο νά φανοῦν καλλίτεροί σας.

— Αὐτὸ θά τὸ δοῦμε, ψιθύρισε ὁ Μιχαήλ.

Ὁ Νικηφόρος τὸν κοίταξε αὐστηρά.

— Ξέρω τὴν προθυμία σου, εἶπε, μὰ μάθε νᾶσαι πρὶν μετρημένος σὰ μιᾶς καὶ νά μὴ καταφρονᾷς τὸν ἀντίπαλό σου πρὶν τὸν γνωρίσης... γιατί μπορεῖ νά πέσης ἔξω. Δίνε πάντα ὅλη σου τὴ δύναμη στὸ ἔργο πού ἀναλαμβάνεις, γιατί καὶ κεῖνο ἀκόμα πού φαντάζει ἀσήμεντο, εἶναι δυνατό νά σοῦ

— Θέλουμε στρατηγέ, εἶπε...

παρουσίαση ἀναπάντεχες δυσκολίες... Δίνε πάντα ὅλη σου τὴ δύναμη, ἀνυρε καὶ γιὰ τὰ ἐπιλοιπα ζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ...

Μόλις νυχτῶσθ θά ξεκινήσετε... Εἶναι τρία καράβια μικρά καὶ τὰ πιὸ γοργὰ πού βρίσκονται στὸ στόλο... Στὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ θά μῆτε σείε. Ὑστερα ἀπὸ λίγο θά σᾶς καλέσω γιὰ νά σᾶς δώσω τίς τελευταῖες μου παραγγελίες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Μὲ τὸ σκοτάδι ν' ἀράξουν στὰ βορρεῖνὰ περιγιάλια τῆς Κρήτης, νά βγοῦν ἔξω ἀν πετύχουν καλὴ εὐκαιρία καὶ μέρος ἐρημικὸ καὶ προχωρώντας ὡς τὰ χωριά τῶν Σαρακηνῶν, νά μάθουν, ὅπως μπορέσουν, ἀπὸ κανένα σκλάβο Χριστιανὸ λόγου χάρι, τὰ καθέκαστα καὶ νά γυρίσουν ὕστερα ν' ἀνταμώσουν τὸ στόλο στὴ θήρα τὸ ἀργότερο μετὰ μιά ἐβδομάδα.

Αὐτὴ ἦταν ἡ διαταγή. Ἐννέα αξιωματικοὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στόλου τὴν ἀκούσαν, ὁρῶντες σὲ στάση προσοχῆς μπροστὰ στὸ Νικηφόρο καὶ τὸ Μέγα Δρουγγάριο Μιχαήλ... ἕνας κι' ἕνας, κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ οἱ τρεῖς μας φίλοι.

Ὁ Πέτρος Λογγίνος ζήτησε τὸ λόγο.

— Θέλουμε, στρατηγέ μου, εἶπε, νά σ' εὐχαριστήσουμε ἐγὼ καὶ ὁ σύντροφός μου Δημήτρης Μαυρολέων γιὰ τὴν τιμὴ πού μᾶς κάνεις... Οἱ περιστάσεις γιὰ μᾶς τοὺς δυὸ εἶναι κάπως διαφορετικὲς καί...

Ὁ Νικηφόρος δὲν τὸν ἄφησε νά ἐξακολουθήσῃ.

— Δεῖτε πῶς τὴν ἀξίζετε αὐτὴ τὴν τιμὴ κι' εἶναι ἀρκετό.

Αὐτὸς ὁμως ἐξακολούθησε.

— Κι' ἄλλοτε, στρατηγέ μου, ὁ ἀδελφός σου, ὁ Λέων, μᾶς μεταχειρίστηκε γιὰ τέτοια δουλειὰ καὶ θαρρῶ πῶς ἔμεινε εὐχαριστημένος. Τὸ βαθμὸ μας, ὅπως καὶ ἡ ἐνδοξότης σου, τὸν πῆραμε πολειώνοντας τοὺς Ἀσχαρίτες... Ξέρουμε καλὰ τὰ φυσικά τους... καταλαβαίνουμε μάλιστα καὶ τὴ γλώσσα τους... Εἶναι ἀντρεῖοι μὰ καὶ πονηροὶ ὅσο παίρνει καὶ μυρίζονται ἀπὸ μακριὰ, σάν τὴν ἀλεπού, τὴν παγίδα... Φοβοῦμαι λοιπόν μήπως μερικοὶ ἀπὸ μᾶς εἶναι πολὺ νέοι καὶ δὲν ἔχουν ὅση χρειάζεται πείρα γιὰ νά τὰ βγάλουν πέρα μαζί τους.

Καὶ λέγοντας τοῦτο ἔοριξε μιά ματιά κατὰ τὴ μεριά πού ἔστεκαν οἱ τρεῖς φίλοι.

Ὁ Νικηφόρος ἔσκυψε τὸ κεφάλι γιὰ μιά στιγμὴ σιωπηλός ὕστερα κοίταξε τὸ Γρηγόρη.

— Τί λές ἐσύ Κομητᾶ; ρώτησε.

— Τὸ ἴδιο πού εἶπε καὶ ἡ ἐνδοξότης σου στρατηγέ μου... Στὸ ἔργο θά δείξῃ ὁ καθένας μας τί ἀξίζει.

Ὁ Νικηφόρος σηκώθηκε ἀπάνω.

— Σκοτείνιασε πιά κι' εἶναι καιρὸς νά ξεκινήσετε... πρόσταξε ξερά. Τὸ κάθε καράβι θ' ἀκολουθήσῃ δικό του δρόμο... Θά τιμῶω ξεχωριστὰ κείνους πού θά γυρίσουν πρῶτοι καὶ θά μοῦ φέρουν τίς πληροφορίες πού ζητῶ... Καὶ μὴν ξεχνάτε, στὴ θήρα σὰς περιμένω... τὸ ἀργότερο μετὰ μιά ἐβδομάδα... Πηγαίνετε κι' ὁ Θεὸς ὁ Παντοδύναμος μαζί σας...

(Ἀκολουθεῖ)

43. (Συνέχεια)

Ὁ Ἡφαιστίων ζύγωσε τὸν Ἀλέξανδρο. Ἐσκυψε σιγά, τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι.

Ἀλέξανδρε τοῦ ψιθύρισε παρακλητικά.

Μὰ ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε πιά πυρεὶ ἀπόφασι. Σήκωσε τὸ χέρι.

— Πιστοὶ μου συναγωνιστές, εἶπε, οἷς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀφοσίωσι καὶ τὴ γενναιότητά σας. Καλὰ δουλέψαμε ὡς τώρα μαζί. Δὲν ἔχω κανένα παράπονο. Κουρασθήκατε, ἄλλοι θάρθουν στὴ θέσι σας, πιδ νέοι, πιδ ἐκούραστοι. Μὲ αὐτοὺς θὰ συνεχίσω τὸ ἔργο μου. Τώρα ἐσεῖς πηγαίνετε στὸ καλὸ! Ὅσοι δὲν ἀντέχουν πιά νὰ με ἀκολουθήσουν ἄς φύγουν! Θὰ πληρώσω ὅλους τοὺς μισθοὺς σας, θὰ σᾶς δώσω πλοῦσια δῶρα, νὰ γυρίσετε στὴν πατρίδα σάν ἄρχοντες.

Εἶπε κι' οἱ παλιοὶ γενναῖοι ἀγωνιστὲς ξέσπασαν σὲ κλάματα.

— Συχώρα μας, εἶπαν, θὰ φύγουμε!

— Στὸ καλὸ! Στὸ καλὸ! ἐπανέλαθε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ κέντησε τὸ ἀλογό του.

Κ ε φ. 60.

Τρεῖς μέρες ὁδοποροῦν κατὰ βορρᾶ. Ποῦ πηγαίνουν; Κανένας πιά δὲν ξέρει μονάχα ὁ Ἀλέξανδρος. Ὅταν ὁ ἀγαπημένος του φίλος, ὁ Ἡφαιστίων, τὸν ρώτησε, ὁ Ἀλέξανδρος ἀποκρίθηκε:

— Ἀργότερα θὰ σοῦ πῶ, ἀργότερα... Ἀμα φτάσουμε... Καὶ σάπασε.

Τὴ νύχτα, τρεῖς ἀγαπημένοι τοῦ Ἀλέξανδρου ἀρχηγοὶ γύρω ἀπὸ μιά φωτιά στὸ στρατόπεδο, κουβέντιαζαν: Ὁ Ἡφαιστίων, ὁ Κρατερὸς, ὁ Κλεῖτος.

— Σοῦ εἶπε τίποτα, Ἡφαιστίων; ρώτησε ὁ Κλεῖτος πού ἀρχισε νὰ θυμῶνῃ γιὰ τὸ ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος δὲν μπιστευόταν σάν πρῶτα τοὺς φίλους του, γινόταν κάθε μέρα καὶ πιδ ἀπρόσιτος καὶ μάζευε γύρω του Πέρσες μεγιστᾶνες πού τὸν προσκυνοῦσαν σὰ Θεό. Ὁ Κλεῖτος ἦταν ἀπότομος, ἄγριος, ἀπλοϊκὸς πού δὲν τοῦ ἄρεσαν τ' ἀνατολίτικα αὐτὰ φερόσιμα τοῦ Ἀλέξανδρου.

— Τί νὰι αὐτά; Εἶλεγε συχνά δίχως νὰ φοβάται. Τί νὰι αὐτά; Ὁ Ἀλέξανδρος ξεχνάει πὼς εἶναι Ἕλληνας καὶ νύνεται χρυσὰ φορέματα, βάζει βραχιόλια καὶ σκουλαρίκια, ἀφήνει νὰ τὸν προσκυνοῦν οἱ ἄνθρωποι σάν δούλου.

Κι' ἀπόψε ἦταν ἀκόμα περισσότερο θυμωμένος, γιὰ τὸς εἶχε διατάξει νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορεία χωρὶς νὰ τοὺς πῇ καὶ τὸ σκοπὸ. Ρώτησε λοιπὸν τὸν Ἡφαιστίων, τὸν πιδ ἐμπιστο φίλο τοῦ βασιλιά.

— Σοῦ εἶπε τίποτα, Ἡφαιστίων; Σοῦ εἶπε πού πηγαίνουμε;

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἡφαιστίων μὲ παράπονο. Κάποια μεγάλη ἔγνοια τὸν τυραννέει, μὰ δὲν ξέρω τί...

— Ἐχω ἐμπιστοσύνη στὸ βασιλιά, εἶπε ἡσυχὰ ὁ Κρατερὸς κι' ἔρριξε καινούργια ξύλα στὴ φωτιά γιὰ τὸ κρὺο ἦταν τσουχτερό.

— Κι' ἐγὼ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν Ἀλέξανδρο! εἶπε ὁ Ἡφαιστίων μὲ τρυφερότητα.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα! ἔκαμε ὁ Κλεῖτος. Σὲ κανένα!

— Γιατί; ρώτησε ὁ Κρατερὸς ἀνυποψίαστος.

— Ἐγὼ ξέρω! ἀποκρίθηκε ὁ Κλεῖτος καὶ σηκώθηκε.

Καλοκαίρι; ἦταν μέρες πού ἔκαναν πᾶνω ἀπὸ ἑξήντα κι' ἑβδομήντα χιλιάδες μέτρα πορεία. Μιά μέρα ἔφτασαν στὴν ἱακουστὴ πόλι τῆς Σογδιανῆς, τῆ Σαμαρκάνδῃ. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐγκατέστησε φρουρά καὶ προχώρησε ἀκόμα τριακόσια χιλιόμετρα κατὰ βορρᾶ, ἕως τὸν ποταμὸ Ἰαξάρτη. Ἐκεῖ ἔχτισε μιά νέα πολιτεία, Ἀλεξάνδρεια πάλι, κι' ἀνέθηκε ἕνα πρῶι μὲ τὸν ἐπιστήθιο φίλο του τὸν Ἡφαιστίωνα σ' ἕνα ψηλὸ λόφο.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν ἀνήσυχος. Δὲν μπορούσε πιά νὰ κρατηθῇ. Ἀνέθηκε γρήγορα τὸ λόφο, κι' ὁ Ἀλέξανδρος μιλοῦσε:

— Ἐχω μιά μεγάλη ἀγωνία, εἶλεγε. Ὅταν κινήσαμε ἀπὸ τὴ Βαβυλῶνα καὶ τραβήξαμε πρὸς τὸ νότο φτάσαμε στὸν ὠκεανό. Ὅταν κινήσαμε ἀπὸ τὰ Ἐκθάτανα βορειοανατολικά φτάσαμε σ' ἕναν ἄλλον ὠκεανό. Αὐτὰ θάιναι τὰ σύνορα τοῦ κόσμου. Ξέρουμε ἀπὸ τοὺς δασκάλους μας πὼς ἡ γῆ εἶναι ἕνας δίσκος πού πλέει ἀπάνω στὸν

ὠκεανό. Ἐφτασα λοιπὸν ἀπὸ δυὸ μερῆς στὴν ἄκρα τῆς γῆς. Τώρα κίνησα ἀκόμα πιδ πέρα νὰ βρῶ καὶ τὴν ἄλλην ἄκρα τοῦ κόσμου. Νὰ τὸ μυστικὸ τῆς τελευταίας πορείας. Καὶ τώρα πού θ' ἀνεβόῦμε στὴν κορφή τοῦ λόφου, τί θὰ δοῦμε ἀράγε; Ὁκεανό; Ἡ ἀπέραντη καινούργια στεργιά;

Ὁ Ἡφαιστίων δὲ μιλοῦσε. Ὅπως ὅταν βγῆκε ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ μαγεῖο τοῦ Ἀμῶνα ὅμοια καὶ τώρα, ἔνοιωσε μιά παράξενη ταραχὴ κοιτάζοντας τὸν Ἀλέξανδρο.

«Δὲν εἶναι ἀνθρώπος τοῦτος, συλλογίστηκε, δὲν εἶναι ἀνθρώπος σάν ἐμᾶς. Κάποιος θεὸς μεγάλος κατὰ κεί στὸ στήθος του».

Ὁ Ἀλέξανδρος σάπασε λίγο. Ἐπειτα, βυθισμένος στὶς σκέψεις του, ἐξακολούθησε:

— Ἀν ἐδῶ εἶναι ἡ ἄκρα τῆς γῆς, τότε μένουν ἀκόμα οἱ δυτικὲς ἄκρες. Θὰ γυρίσουμε πίσω, θὰ κάμουμε τὸ γύρο τῆς Ἀφρικῆς, ὥσπου νὰ βροῦμε τὴν ἄκρα τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἡφαιστίων τρόμαξε. Ὡστόσο νόμιζε πὼς ἤξερε καλὰ καὶ τίς πιδ μυστικὲς γωνίες τῆς ψυχῆς τοῦ φίλου του. Τώρα ἔδλεπε πὼς ὁ Ἀλέξανδρος δίπλα του ἦταν γεμάτος μυστήριο, σὰ Θεός.

Ἐφταναν πιά στὴν κορφή. Ὁ Ἀλέξανδρος τινάχτηκε πρῶτος. Μὲ γοργὰ πηδήματα ἔφτασε στὸ ὕψηλότερο σημεῖο. Κοίταξε. Δάγκασε τὰ χεῖλη.

— Τί εἶναι; Τί εἶναι; ρωτοῦσε ὁ Ἡφαιστίων πού ἔφτανε κι' αὐτὸς λαχνασμένος.

— Νά, κοίταξε, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος στὸ φίλο του. Ἀπέραντη στεριά! ἡ γῆ δὲν ἔχει ἄκρα.

— Καὶ τώρα; ρώτησε ὁ Ἡφαιστίων μὲ ἀγωνία.

Ἐχομε καινούργιο στρατό, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος, οἱ παλιοὶ πού μουρμούριζαν ἔφυγαν. Μποροῦμε μὲ τὸ νέο στρατὸ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὴν πορεία.

Ὁ Ἡφαιστίων δὲ μίλησε. Μῆτε ὁ Ἀλέξανδρος μίλησε πιά. Γύρισαν πίσω στὴ Σαμαρκάνδη.

Κ ε φ. 61.

Στὴ Σαμαρκάνδη τοὺς περίμεναν πλήθος ἀποσταλμένοι ἀπὸ ἀγνωστες ἀγριες φυλές, πού κατοικοῦσαν πέρα ἀπὸ τὴν Κασπία καὶ τὸν Καύκασο, πέρα ἀπὸ τὸν ποταμὸ Ἰαξάρτη... Φοροῦσαν προβιές, κρατοῦσαν τσεκούρια, μύριζαν σάν ἄλογα... Ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς κοίταζε συλλογισμένος:

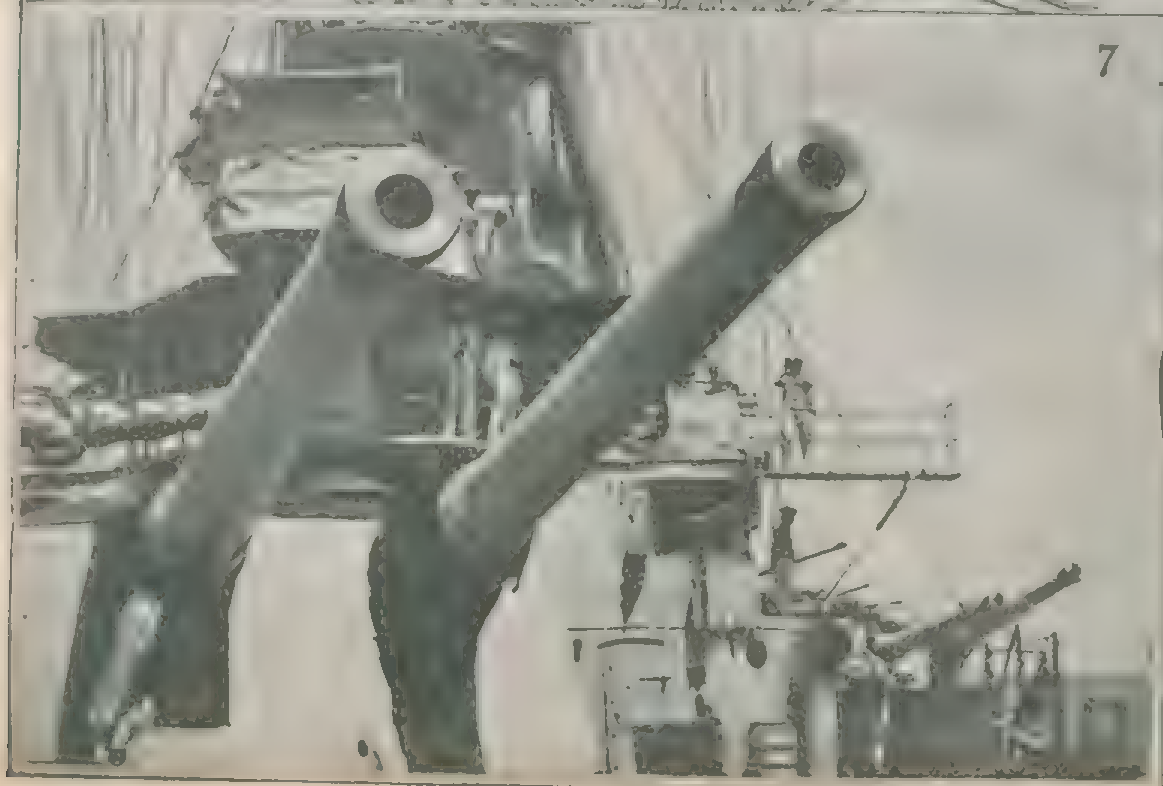
«Τόσο λοιπὸν μεγάλη εἶναι ἡ γῆ! Εἶλεγε μὲ τὸ νοῦ του. Καὶ θὰ προφτάσω νὰ τὴν κατακτήσω ὅλη; Δὲν πρέπει νὰ χάνω καιρό. Γρήγορα! Γρήγορα! Νὰ προφτάσω!»

(Ἀκολουθεῖ)

Οἱ τρεῖς ἀρχηγοὶ γύρω ἀπὸ μιά φωτιά

11 MAY : 43A 55, 55

[illegible]

A stylized illustration of an open book. The left page is blank, and the right page contains faint, illegible text. The book has a decorative border and a small, dark, irregular shape in the top right corner.

L. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

“Όταν ένα λουλουδί παύσετε νά τό περιποιήσθε, νά τό ποτίζετε καί νά τό σκαλίζετε θά σκόψῃ καί θά μα-
ραθῇ. Ἔτσι καί τό παιδί. Μοιάζει
πολύ μέ τόν ἀνθό. Χρειάζεται διαρκῆ
μέριμνα κι’ ἀκατάπαυτη φροντίδα.
Μόλις τό παραμελήσῃς, μαραζώνει
κι’ ἀδυνατίζει γιά ὅλη του τῇ ζωῇ. Σ’
ἐναντίας δὲς ὅμως δέν συμφέρει καθό-
λου νά παραμεληθῇ τό παιδί, ἔτσι
καί γιά μιὰ ὠριμένη ἐποχὴ. Θά ἔλθῃ
μιὰ μέρα πού ὁ λαός ἐκεῖνος θά ὁ-
ποφῇ καί θά τραβᾷ τίς συνέπειες
τῆς ἀφροντισίας του γιά τό παιδί. Ἡ
βιολογικὴ καί ἡ ψυχικὴ ἐξέλιξι τοῦ
παιδιοῦ δέν μπορεῖ νάχη σταμάτημα.
Δέν μπορούμε λοιπὸν σήμερα νά ποῦ-
με: «Εἶναι πόλεμος καί δέν εἶναι δυ-
νατὸν νά φροντίσουμε ὅπως πρέπει
γιά τό παιδί!» Μὲ κανένα τρόπο. “Αν
εἶναι σπῆτι ἡ ἕνα φόρεμα μπορῇ νά
δεγθῇ ἀναβολή, ἡ ἐξέλιξι τοῦ παιδιοῦ
δέν δέχεται οὔτε μιὰ μέρα. “Όταν τό
παιδί ἕνα μῆνα τραφῇ ἀσχημα, βλέ-
πετε ἀμέσως τὰ ἀποτελέσματα στὸ
χλωμό του πρόσωπο. “Αν ἀφεθῇ στὴν
τύχη του, θά ῥῃτε καί τὴν ψυχὴ του νά
ρεμπελιάζῃ. Γι’ αὐτὸ τό Κράτος μας
σήμερα φροντίζει τόσο πολὺ. Εἶναι ὁ-
μως τόσο ἐπιβαρυνμένο τὴν ἐποχὴ
αὐτῇ, πού δέν θά ἦταν ἀσχημα νά
βοηθήσουμε — ἐχτός ἀπὸ ὅλες τίς
προσφορές μας — καί γιά τό παιδί.

Μιά Εκκλησιὶ τοῦ μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν μᾶς δείχνει τὸν τρόπο καὶ μᾶς ἀνοίγει τὸ δρόμο νὰ φροντίσουμε καὶ μεῖς ἔμπραχτα καὶ ἄμεσα γιὰ τὰ παιδιά τῶν παλληκαριῶν μας, ποὺ ἀγωνίζονται ἐκεῖ ὅπᾳ-νὴν στὰ ἡπειρωτικὰ βουνὰ γιὰ τὴ δική μας τιμὴ, τὴ ζωὴ καὶ τὴν περιουσίαν. Γιατὶ ἂν δὲν ἦτανε οἱ πατέρες αὐτῶν τῶν παιδιῶν βρίσκονταν σὲ μεγάλο κίνδυνο τὸ κάθε τι μας πολῦτιμο, ἄυλο καὶ ὕλικό. Ἡ τιμὴ τῆς φυλῆς μας καὶ ἡ περιουσία τοῦ λαοῦ μας. Οἱ πατέρες αὐτοὶ ὅμως, ποὺ προσήλθον ἀμέσως στὴ βιαστικὴ φωνὴ τῆς Πατρίδος, χωρὶς κυριολεκτικὰ νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ πίσω τους, νὰ διευθετήσουν τὰ τῆς οἰκογενείας των, θὰ πολεμοῦν ξένοιαστοι, ὅταν ξέρουν πῶς τὰ παιδιά τους δὲν ἔχουν νὰ πάθουν ἀπὸ τὴν ἀπουσία τους. Ἡ φροντίδα μας γι' αὐτὰ πρέπει νὰ ἀναπτυχθῇ στὸν πιὸ μεγάλο βαθμό.

“Ας άνοιξουμε τὸ σπίτι μας καὶ τὴν καρδιά μας στὰ μικρὰ αὐτὰ πλάσμα-
τα καὶ ὥς τὰ κάνουμε μέλη τῆς οἰκο-
γενείας μας, ὥς ὅτου νὰ τελειώσῃ ὁ
πόλεμος πού θὰ ἀποκατασταθῇ πάλι
ἡ κοινωνικὴ ζωὴ ἡρεμῇ καὶ δημιουργ-
γικῇ, μὲ πιὸ καλὰς μέρες, ὅπως μᾶς
ὑποσχέθηκε ὁ καλὸς μας Ἀρχηγός
κι’ ὅπως πιστεύουμε σ’ αὐτὴ του τὴ
διαβεβῶσι.

“Όσες από μᾶς μπορούνε ἄς ἔχουν
στό τραπέζι τους ἕνα φτωχό παιδί ἐ-
πιστράτου. Ἐνα πιάτο περισσότερο

σας βεβαιώ πως δέν μās φαίνεται, ούτε καί βαρύνει τόν προϋπολογισμό μας. Δυό κουταλιές από κάθε μερίδα φικιάνει τò πιάτο τού φτωχού παιδιοῦ. Κανένα ἑλληνικό σπίτι δέν πρέπει νά μείνῃ χωρίς ἕνα φιλοξενούμενο παιδί στό τραπέζι. Κι' ὅσες μάλιστα μποροῦν ἄς τò κοιμίζουν καί στό σπίτι τους. Ἄς τò φροντίζουν γενικά σωματικά καί ψυχικά.

Ἀγαπημένες μου Φαλαγγίτισσες, σεις που πάντα πρωτοστατήσατε στο κάθε καλό και ωφέλιμο, κάνετε το έργο σας. Φωτίσατε όλους στο σπίτι σας ότι σήμερα είναι επιβεβλημένο σέ όλους μας να κάνουμε θυσίες. Ἀκόμα και να τρώμε πὸ λίγο. Καὶ τὴν ἡσχίᾳ μας ὡς θυσιάσουμε γιὰ τὸν κοινὸ σκοπὸ. Τὶ ὠραῖο πὸ εἶναι τὸ συναίσθημα ὅτι ἡμεῖς προσφέραμε ὅτι μπορούσαμε γιὰ τὴ Νίκη τῆς ἀγαπημένης μας Πατρίδας, γιὰ τὸ μεγάλωμα τῆς.

Σεῖς οἱ μελλοντικές μητεροῦλες, μάθετε ἀπὸ τῶρα τὴ δουλειά σας. Πάρετε τὸ μικρὸ φτωχὸ φιλοξενούμενο ὑπὸ τὴν προστασία σας. Ξαπλώστε τὴν ἰδέα αὐτὴ καὶ θερμάνετε τὶς καρδίες μὲ τὴ δική σας φλόγα, ὅπως κάνετε γιὰ κάθε τι ἔθνη. Ἡ σταυροφορία σας θὰ εἶναι τόσο ἱερή!

Κανένα ελληνικό σπίτι δε μὴ μείνη
χωρίς τὴ χαρὰ τῆς φιλοξενίας ἑνὸς
φτωχοῦ παιδιοῦ ἐπιστράτου!

Σ. Καρ.

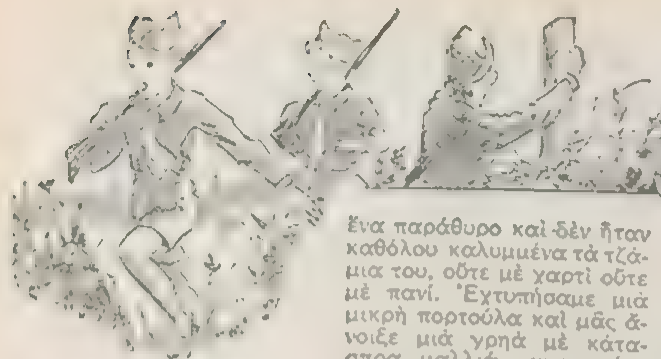
[illegible]

Για έναν όμως φιλετικά ανώ-
τερο άνθρωπο και για μία πολι-
τική τάξη, η οποία είναι ουσιαστικά
απ' τη φύση της. Κι' αυτό είναι η
τιμή της Πατρίδος.

17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851.

[illegible][illegible][illegible][illegible]

Σ. Κ.

ὁ κῆπος τῶν

Ἡ Νίκη θᾶναι δική μας

Τώρα και λίγες μέρες είμαι κι' εγώ ἐπιστρατευμένος! Βέβαια δὲν είμαι τόσο μεγάλος πού νά φορέσω τή στολή τοῦ στρατιώτη καί νά πάω κεί πάνω πού ὁ στρατός μας στερεώνει τὰ νέα τρόπαια τῶν Ἑλληνικῶν Θριάμβων, μά εἶμαι μέ τή στολή τοῦ Σκαπανέως ἐκτελῶ τήν ειδική ὁ πηρεσία πού ὁ Ὑπομέας μου ἀνέθεσε. Εἶμαι λοιπόν ἐπὶ κεφαλῆς μίᾳ μικρᾷ περιπόλου ἀπὸ Σκαπανάκια καί κάθε βράδυ περιπολοῦμε στήν συνοικία τοῦ τουέας μας καί ἐπιβλέπουμε τὸ σῆσιμο τῶν φῶτων τῶν σπιτιῶν καί τῶν καταστημάτων.

Χθές βράδυ, καθὼς περνούσαμε κάποιο μικρὸ δρομάκι, εἶδαμε νά φωτίζεται

ἓνα παράθυρο καί δὲν ἦταν καθόλου καλυμμένα τὰ τζάμια του, οὔτε μὲ χαρτί οὔτε μὲ πανί. Ἐχτυπήσαμε μιά μικρὴ πορτοῦλα καί μᾶς ἀνοίξε μιά γρηά μὲ κάτασπρα μαλλιά, κυρτωμένη ἀπὸ τὰ χρόνια, πού κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς ἓνα πλεκτό. Μέσα στὸ δωμάτιο εἶδαμε ἓνα φτωχὸ κρεββά-

τάκι, ἓνα παλὸ τραπέζι καί μιά καρέκλα—μιά λάμπα πετρελαίου ἐφώτιζε τὸ

— Τί θέλετε παιδιά; μᾶς ρώτησε.

— Κυροῦλα, τῆς εἶπα, νά σκεπάσετε τὸ παράθυρο γιατί φαίνεται τὸ φῶς καί ξέρετε τί ἐπικίνδυνον πράγμα εἶναι ἓνα φωτισμένο παράθυρο αὐτὴ τὴν ἐποχὴ.

— Πλέκω ἓνα πουλόδερ γιὰ τὸ στρατό μας καί πρέπει νά τὸ τελειώσω. Λίγο ἔχω ἀκόμη καί θά σῶσω τὸ φῶς. Πέφτω ἐνωρίς. Εἶμαι πολὺ γρηά καί δὲν μπορῶ νά κάμω ἄλλο γιὰ τὰ παιδιά μας, πού πολέμου: μόνάχα νά δώσω ἓνα πλεχτό.

— Καί γιατί δὲν βάζεις λίγο χαρτί στὸ παράθυρο; ρώτησα.

— Εἶμαι τόσο φτωχὴ, μοῦ εἶπε, πού δὲν ἔχω οὔτε χαρτί νά ἀγοράσω.

Ἐτρέξαμε ὅλοι τότε, πήραμε χαρτί καί σκεπάσαμε τὸ παράθυρο τῆς γρηούλας, μά καί μαζί ἐσκεπτόμαστε:

Ὅταν ὅλοι δουλεύουμε σάν τὴ γρηά κανεῖς δὲν μπορεί νά ἀμφιβάλλῃ πῶς ἡ Νίκη θᾶναι δική μας.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Τράγματα Ἑκκαθενέων

«Νεολαία» μας.

Τὸ ξέραμε μῆς πῶς τὸ καλὸ μας καρδί, τὴν «Ἑλλη», τὸ τορπιλλισαν οἱ φουδισιάρηδες οἱ Ἴταλοι. Καί τὸ αἰγολιγαμὲ μεταξύ μας τὰ παιδιά. Ποιὸς ἄλλος μποροῦσε νά κἀνῃ τετοιο κακὸ πράμα; Νά χτυπήσῃ δηλαδὴ στὰ κρυφὰ ἓνα σηματοπολιμένο καρδί; Μοιάχα οἱ μακαριόδες! Μα ἤρθε ἡ σιρὰ τοῦ! Καί πῶς μπορούσα νά μὴν εἴθῃ; Ἐτοί θ' εἶθῃ ἡ Παναγιά ἡ Ἀστυνομάτις, τοὺς ἐκτείνους πού τόλμησαν νά χαλάσουν τὴν ἑορτὴ τῆς καί τὸ πὶδ σπουδαῖο νά χτυπήσουν ἓνα καρδί, πού τίποτα δὲν τοῖς ἔλαμε; «Νεολαία» μας, ἐμῆς οἱ δυὸ εἴμαστε ἑτοιμοὶ νά καίνομε, δι.τὴ μᾶς διαταλῶν οἱ ἀνώτεροι μας. Ἀκόμη νά πῶμε καί στὴ φωτιά γιὰ τὴ γλυκερία μας Πατρίδα. Τὸ πὶδ μικρὸ ἀδελφάκι μας, ὁ Χρηστάκης, δὲν μπορεί νά κἀνῃ τίποτ' ἄλλο — εἶναι 6 χρονῶν — παρὰ μόνάχα νά μὴ φοβᾶται σάν ἐρχοῦνται τὰ ἀεροπλάνα. Αυτοῦμὲθα πολὺ, «Νεολαία», τοῦ εἴμαστε ὀρεγνὰ ἀπὸ πατέρα καί δὲν μπορούμε κι' ἐμῆς νά λέμε μὲ περηφάνεια, σάν τόσο ἄλλα παιδιά τῆς Ε.Ο.Ν.: «Ὁ μπαμπᾶς μας πολεμᾷ στὸ μέτωπο τοὺς Ἴταλους».

Πειραιεὺς 1-12-40.
Σὲ φιλοῦμε
Πέτρος καί Ἀσπασία Νικολαΐδου
Σκαπανάκια

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ὁ κύρ Μπούλης ἦταν ἓνας ἑξακουστὸς ἀστυνομικός σκύλος. Τὴν εἰκόνα του μὲ τὴν πολληκαρία καί περήφανη μούρη του, τὴν εἶχανε βγάλει σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα τὰ μεγάλετερα ἐκδοτικά καταστήματα ὅλου τοῦ κόσμου. Τὴ στιγμὴ πού ἀρχίζει ἡ διηγησί μας ἦτανε ἑξαπλωμένος μὲ τεμπελιά σὲ μιά πολυθρόνα μὲ τὰ πόδια ἀπάνω. Κάπνιζε κι' ἓνα ποῦρο τῆς Ἀδάνας. Μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ του παρακολουθοῦσε τὰ ἱδιότροπα δακτυλίδια τοῦ καπνοῦ πού ἀνεβαίνανε στὸν ἀέρα. Βέβαια κάποιο καινούργιο κόλπο θά μελετοῦσε ὁ κύρ Μπούλης πάλι ὅστερα ἀπὸ χίλια σπουδαῖα κατορθώματά του, πού τὸν εἶχανε κάνει περίφημο σ' ὅλο τὸν κό-

σμο κι' εἶχε γι' αὐτὰ ὀνομαστή — καί μὲ τὸ δικό του — ὁ Σερλόκ-Χόλμς τῶν τετραπόδων.

Ἦταν ἡ ὥρα 9, λεπτὰ 23 δευτερόλεπτα 5 καί 2/3 καί ὁ κύρ Μπούλης ἀνάθε τὸ τρίτο ποῦρο. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετές του, μιά μαίμου ἀπὸ τίς πιδ μικροκαμωμένες, μῆκε μέσα χωρὶς νά πῇ λέξι καί τοῦ παρουσίασε ἀπάνω σ' ἓνα δίσκο τρία μπιλιέττα.

Μιά ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἀρχόντους ἤρθε ἀπὸ τὴ Γουρουνούπολι κι' ἤθελε νά τὸν εἶ καί νά τοῦ μιλήσῃ γιὰ μιά πολὺ σπουδαία καί πολὺ βιαστικὴ ὑπόθεσι. Καί νά, ὅστερα ἀπὸ λίγο παρουσιάστηκαν τρεῖς κύριοι! Κάνανε βαθεῖς ὑποκλίσεις ἴσαμε τὴ γῇ καί προχωρήσανε πρὸς

τὴν πολυθρόνα, δπου καθότανε ὁ κύρ Μπούλης.

Ἦτανε κάτι καλοθερμμένοι χοῖροι, μὲ διπλές καί τριπλές ἀλυσίδες ρολογιῶν κρεμασμένες ἀπάνω στὰ γελέκα τους, φίνες ἀλυσίδες ἀπὸ χρυσάφι 24 καρατιῶν.

Μεγάλαι ἀστράφτερά διαμάντια στολίζανε τὶς γραβάτες τους.

Ὁ Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ἐβγάλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι του, πού ἦτανε κι' αὐτὸ στολισμένο μὲ διαμάντια καί εἶπε.

— Νά ἑκατὸ χιλιάδικα. Εἶναι δικὰ σας κύρ Μπούλη, ἀν λάβετε τὴν καλωσύνη καί μοῦ δώσετε τὴν ἀδεια νά σᾶς ποῦμε μιά λέξι.

Ὅταν ὁ κύρ Μπούλης ἀκούσε αὐτὴ τὴν προσφορά, εἶδε ἀμέσως τὰ ρουθόνια του πού σταμάτησαν νά καπνίζουν σὰ φουγάρα κι' οὔτε ἓνα νεῦρο πιά τοῦ προσώπου του δὲν κουνήθηκε. Χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του ἐγεννε μὲ τὸ χέρι του στὸν κύριο Πρόεδρο τῆς Ἐπιτρο-

πῆς, σὰ νά τοῦ ἔλεγε πῶς ἦταν ὁλος αὐτιά.

Ὁ Πρόεδρος ξερόβηξε, ἀναψε μὲ σοβαρότητα τὴν πίπα του καί εἶπε.

— Σᾶς πληροφορῶ, κύριε, πῶς κάθε χειμῶνα ὁ νομάρχης μας στὴ Γουρουνούπολι, ἀνοιχτόκαρδος καί πολὺ ἀξίος διοικητικὸς ὑπάλληλος, καθὼς καί ἡ κυρία του, χαριτωμένη πολὺ καί ἀπὸ παλιά ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, συνηθίζουν καί δίνουν στίς πλατεῖες σάλες τῆς Νομαρχίας διαλιχτὶς καί περιεργες νυχτερινές γιορτές. Τοῦτο τὸ χειμῶνα εἴχαμε χοροὺς καί ξεφαντώματα τὸ ἵνα πᾶνω στ' ἄλλο. Ὁ χορὸς τῶν μασκαρεμένων ὁμῶς πού δόθηκε (ἐδῶ ὁ κύριος Πρόεδρος κοιτάξε τὸ ρολόι του) πρὶν ἀπὸ 11 μέρες, 2 ὥρες, 3 λεπτὰ καί 59 δευτερόλεπτα ἦταν ὁ τερφημότερος ἀπ' ὅλους. Για τοῦτον καιρὸ ὅλη ἡ Γουρουνούπολι δὲ μιλοῦσε γιὰ τίποτα ἄλλο παρὰ γι' αὐτὴ τὴ μοναδικὴ διασκέδασι. Ποιὸς μπορούσε νά πιστέψῃ πῶς τόσο πῆ-

Καπανέων μας

ΞΑΝΑΝΘΙΖΟΥΝ ΟΙ ΔΑΦΝΕΣ

Τῆς δάφνης ξανανθίσαν τὰ κλωνάρια
Ἀπάνω στῆς Ἡπείρου τὶς πλαγιές
Τὰ νέα γιὰ νὰ στολίσουν παλληκάρια,
Ποὺ ἀπ' ὄλες τῆς Ἑλλάδος τὶς μεριές
Τραβοῦν μ' ὀρμή, μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα
Γιὰ νὰ δοξάσουν τὴ γλυκεῖα Πατρίδα.

Ὁ βάρβαρος ἐχθρὸς τώρα ἄς τὸ μάθῃ
Κι' ἄς φύγῃ ντροπιασμένος, ταπεινός!
Ἡ δάφνη στὴν Ἑλλάδα δὲν ξεράθη,
Τῆς Λευτεριᾶς δὲ σβύσθῃ ὁ Αὐγερινός.
Κρατεῖ ἡ Ἑλλάδα κλῶνο ἐλιάς, μὰ ξέρει
Νὰ σπέρνῃ κεραυνοὺς μὲ τ' ἄλλο χέρι.

Σπ. Παναγιωτόπουλος

ΕΞΥΠΝΑ

ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ὁ νεοσύλλεκτος
στὸν λοχία

— Μὲ συγχωρεῖς κύρ-λο-
χία νὰ σὲ ρωτήσω κάτι:
Ἄν εἶμαι φρουρὸς καὶ πιά-
σῃ φωτιά ὁ στρατῶνας, τί
πρέπει νὰ κάνω;
— Νὰ φωνάξῃς: «Παύσα-
τε πῦρ!».

Ἡ καυμένη ἡ ψιφίνα

Ἡ γιαγιά: Λιλίκια,
βγάλε παιδί μου τὴν γάτα
ἀπὸ τὴν κάμαρα! Δὲν μπο-
ρῶ πιά νὰ τὴν ἀκούω νὰ
νιαουρίζῃ!

Λιλίκια: Μὰ, γιαγιά
μου, ἀφοῦ ἔχεις καθῆσαι ἐ-
πάνω στὴ γάτα, πῶς νὰ μὴ
νιαουρίζῃ ἡ καυμένη!

Ἄφοῦ ἦταν καθαρὴ:

— Τί βρωμιοιές εἶναι αὐ-
τὲς ποὺ κάνεις, Γιαννάκη;
Γιατί γλύφεις τὴν τούρτα;
— Μὴ στενοχωριέσαι μα-
μὰ, εἶναι καθαρὴ ἡ γλῶσ-
σα μου. Δὲν ἀκουσεσ ποὺ
τὸ εἶπε ὁ γιατρός τὸ πρωί:

Ὁ μικρὸς Σκαταντὶς
Γεώργιος Δ. Μελωνᾶς

κρα θ' ἀκολουθοῦσε ὕστε-
ρα ἀπὸ τόση χαρά!

Ἀπάνω στὴ διήγησί του
μὲ τὸ πῶς ἔγινε τὸ ἔνα
καὶ πῶς τὸ ἄλλο, ὁ κύριος
Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς
ἀφῆσε τὴν πίστα του νὰ
σῶσῃ. Ἀδειασε λοιπὸν
μὲ τρόπο τῆ στάχτη, τὴν
ἀναψε πάλι καί, χαμένος
μέσα σ' ἓνα σύννεφο ἀπὸ
καπνὸ, ἐξακολούθησε.

Ὅλη ἡ κρίμα ἀπὸ τὴν
ἀριστοκρατία τῆς Γουρου-
νοῦπολης, ὅλες τίλες οἱ ἐ-
πισημοτήτες ἀπὸ τὰ ζῶα
ποὺ ἔχουνε τέσσερα πόδια
ἢ τέσσερα χέρια ἢ λευρὶ
κλπ. ἔτρεξαν νὰ τῶν εἶας
ἓνας ἢ πολλοὶ μαζί ὕστερα
ἀπὸ τὸ σχετικὸ κολακευ-
τικὸ κάλεσμα ποὺ τοὺς
εἶχε κάνει ὁ Νομάρχης.

Στὴν πόρτα καθὼς ἐμ-
παίνε κανεῖς στὶς σάλλες
ποὺ τίς εἶχανε κάνει σω-
στοὺς μαγικοὺς κήπους δε-
χότανε τοὺς καλεσμένους
ὁ κ. Νομάρχης καὶ ἡ κυρὰ
Νομάρχαινα καὶ οἱ χαρι-
τωμένες μοῖμοῦδες, οἱ κό-
ρες τῆς, ὅλο νιάτα καὶ
νεστηνάδα.

Τὰ ἡλεκτρικὰ ἔχουναν τὸ

λαμπρὸ φῶς τοὺς ἀπάνω
στὰ χρυσοκέντητα μετα-
ξωτὰ ντόμινα καὶ δὲν μπο-
ροῦσε νὰ πῆς ποῖο ἦταν
τὸ πιὸ πλούσιο καὶ χαρι-
τωμένο. Μὲ λίγα λόγια ἦ-
ταν τρέλλα ἡ γιορτὴ. Μιά
τσιγκάνικη ὀρχήστρα με-
θοῦσε ὅλο κείνο τὸν κόσμον
τῶν μασκαράδων μὲ τὴ
γλυκεῖα μουσικὴ τῆς.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ
κόσμος μαζεύτηκε στὸν
πλούσιο μπουφέ... μὰ εἶ-
χαν τέτοια ὄρεξι ποὺ ὅ-
στερα ἀπὸ λίγο δὲν ἀπό-
μεινε τίποτα. Τί κέφι, τί

ἀστεῖα, τί τραγούδια ἦ-
ταν ἐκεῖνα!

Μὰ νά, ξαφνικὰ τὰ πα-
ράθυρα τῆς σάλλας ἀνοι-
ξαν μὲ βία κι' ἓνα τσοῦρ-
μὸ ἀπάχηδες κρατώντας
τὰ πιστόλια στὸ χέρι ὤρ-
μησαν ἀνάμεσα στοὺς κα-
λεσμένους. Στὴν ἀρχὴ ὁ
κόσμος τὰ χρεαστήκε
ἀμὰ εἶδαν ὅμως πως ὁ οἰ-
κοδεσπότης—ὁ κύριος Νο-
μάρχης—εἶχε μείνει ἀτά-
ραχος, οἱ καλεσμένοι ἡσύ-
χασαν πάλι. Κατάλαβαν
πῶς ὅλη τούτη ἡ ἱστορία
ἦταν ἓνα προσχεδιασμένο

ἀστεῖο κι' ἀρχίσανε νὰ γε-
λοῦνε.

Τί περίεργος, τί χαριτω-
μένος, τί ἀστεῖος ἀνθρῶ-
πος ποὺ ἦταν ὁ κύριος Νο-
μάρχης καὶ τί λαμπροὺς
θεατρίνους βρῆκε γιὰ νὰ
καταφέρῃ τὸ ἀστεῖο του...
Μὰ δὲς τοὺς καλὰ νὰ εἶναι
πράγματικοι ἀπάχηδες.
Τί ἐπιτυχία!

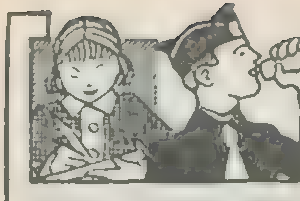
Καὶ νά, σ' ἓνα σφύριγμα
τοῦ ἀρχηγοῦ οἱ ἀπάχηδες
σχηματίζουσιν ἓνα κύκλο
γύρω ἀπὸ τοὺς καλεσμέ-
νους. Ὅλοι γιλοῦν, γι-
λοῦν... καὶ γιλοῦν ἀκό-
μα περισσότερο ὅταν οἱ ἀ-
παχηδὲς μὲ πολλὴ εὐγε-
νία τοὺς παρακαλοῦν νὰ
λαβοῦν τὴν κολοσσὴν ν'
ἀφῃσούν κατὰ γῆς, ο.τι
πολύτιμο φορτὴν' ρολόγια,
δακτυλίδια, καρφίττες,
βραχιόλια καὶ... πορτο-
φόλια.

Ὅλοι ἐπροθυμοποιήθη-
σαν νὰ τὰ παραδώσουν
γιλάντας γιὰ νὰ μὴ σα-
νοῦν πως δὲν ἐκπαιδεύσαν
τὸ ἀστέιο ἢ δὲν εἶχαν τι-
μιότητα στὸς ἀσθῆτω-
ποὺς τοῦ κυρίου Νομάρχῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

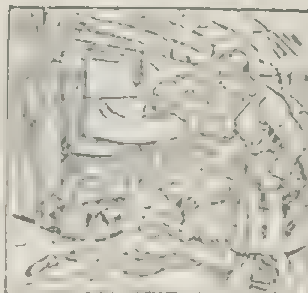

Τοῦτο τὸ χαιμόνα εἶχαμε ξεφαντώματα τὸ ἓνα πᾶν στ' ἄλλο.

Γινάνα μαζαίνετε

Μαγική εικών

—Τι άκαταστασία είναι αυτή; Πού είναι ή Άντωνία;

—Ο κύριος ζητεί την ύπηρέτριά του, ή οποία είναι ώστόσο μέσα στο δωμάτιο. Τη βλέπετε;

Κρυπτογραφικόν

1234567890 = Συγκοινωνία...

17890 = Μνήμα.
87690 = Φωτίζει.
52670 = Όχι νεότης.
5732 = Οίκ. ζών.
267 = Άρχ. θεά.
89690 = Καταβάλλεται υπό των πολιτών προς το κράτος.

Γ. Δ. ΜΑΝΩΛΟΣ

Τό αύγό

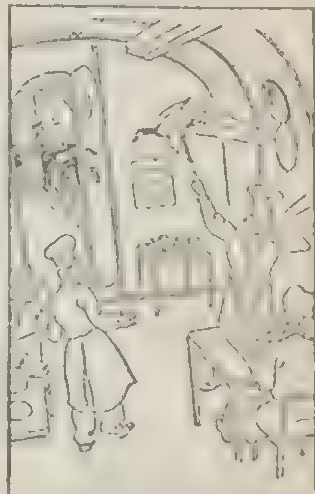
Ένα μικρό εθαύμασ πού μās άνεκοίνωσεν ο κ. Α. Φ. Παπαγιάννης καί με τό όποϊον μπορούμε νά εκπλήξωμε τούς φίλους μας:

Παίρνουμε ένα αύγό καί τό βάζουμε επί πέντε συνεχείς ημέρες μέσα σέ δυνατό ξύδι. Έπειτα καλούμε τούς φίλους μας καί λέμε σ' αυτούς ότι μπορούμε νά περάσωμε ένα αύγό άπό τό στόμιο ενός μπουκαλιού, στόμιο πού έννοείται ότι είναι πολύ στενώτερο άπ' τή διάμετρο του αύγου. Όλοι θα πουν ότι είναι άδύνατο αυτό, γιατί άπ' την πίεσι τό αύγό θα σπάση. Τότε παίρνετε τό αύγό σας καί σιγά-σιγά τό περνάτε στο στόμιο του μπουκαλιού. Καί όλοι θα θαυμάσουν γιά τις ύπερφυσικές δυνάμεις σας!

Χρειάζεται προσοχή νά μή καταλάβουν οι φίλοι σας ότι γιά τό θαύμα χρησιμοποιείτε ένα άρισμένο αύγό, πού ύπέστη άρισμένη έπεξεργασία. Γι' αυτό είναι καλό νά έχετε 2-3 άλλα αύγά, με τά όποια μπορούν νά δοκιμάσουν όσοι θέλουν. Καί όταν εθάρη ή σειρά σας νά βγάλετε με τρόπο τό ειδικό αύγό...

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

ΠΕΤΑΕΙ, ΠΕΤΑΕΙ Η ΠΑΠΙΑ...

Ο μάγειρος, πού διαγορεύει τόν κατάλογο των φαγητών του έστιατορίου, εις τό επίσημο άεροπλάνο:

Επίται Γράψε καί πάπια καταβρύχας.

Τι είχε...

Η έπισκέπτρια εξετάζοντας τόν μικρό Πίπη, γυϊό της φίλης της, πού βλέπει γιά πρώτη φορά.

—Έχει τά μάτια του πάτερα του, τό στόμα της υιτέρας του, τή μύτη της γιαγιάς του...

—Ναι, βεβαιώνει ο Πίπης. Έχω καί τό παντάλονι του μεγάλου άδελφού μου.

Τήν έπαθε...

Κάποιος συναντά έναν γνωστό του, πού είχε νά τόν δει έδώ καί πέντε χρόνια.

—Γεια σου, πού είσαι; — Είμαι καλός, καί καλά. — Σήμερα έβγαλε τό έλαιο, στίχο του πού άρχιζε να λέει. — Νά τό γράψω. — Άπό τό έβγαλε, πού τήν είδε, δ άκουσε άπορία.

—Σ' εύχαριστώ πολύ αλλά τό είχα ξεχάσει τελείως.

—Διάβολει! Έπρεπε νά μου τ'έλεγες πρίν.

Μουσική καί χαρτιά...

Ο Μουσικός. — Χθές βράδυ έπαιξα Σουπερτ δού δ'όκλητης άνω.

Ο Χαρτοπαίκτης. — Καί έχασες;

Τρίγωνον

1η σειρά: Μία τών Κυκλάδων, 2α σειρά: Στενός συγγενής, 3η σειρά: Τρέξιμο, επί ύγρων, 4η σειρά: Άναφορική άνωτωνμία, 5η σειρά: Σύμφωνον.

Καί καθέτως τά ίδια.
Α. Γ. ΒΑΤΙΑΝΣ

Άκροστιχίς

Τά άρχικά τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποτελούν λιμένα της Μεσογείου.

1) Εύαγγελιστής, 2) Πρωτεύουσα ένδόξου Εύρωπαϊκού κράτους, 3) Δίδεται ως τροφή εις τά ζώα, 4) Κράτος της ΒΑ. Ευρώπης, 5) Έλληνικόν άντιτορπιλικόν τό όποϊον έδύθισεν Ιταλικόν ύποβρύχιον, 6) Νήσος του Α. Αιγαίου, 7) Τό δνομα του Άρχηγού μας, 8) Περιφέρεια της Πελοποννήσου.

Γ. ΚΑΡΡΟΤΣΙΕΡΗΣ

Γρίφος

0 ή + φοράν δνοι 11
Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 9ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυροπόλεως: 1 Ισπανία, 2 Τόχος—Ρά, 3 αυ—Τόνος, 4 Αήμιος, 5 Ίδη—Σκηγή, 6 αλ—έν, 7 Αιταλία, 8 αυ—έν, 9 αυ—έν, 10 αυ—έν, 11 αυ—έν, 12 αυ—έν, 13 αυ—έν, 14 αυ—έν, 15 αυ—έν, 16 αυ—έν, 17 αυ—έν, 18 αυ—έν, 19 αυ—έν, 20 αυ—έν, 21 αυ—έν, 22 αυ—έν, 23 αυ—έν, 24 αυ—έν, 25 αυ—έν, 26 αυ—έν, 27 αυ—έν, 28 αυ—έν, 29 αυ—έν, 30 αυ—έν, 31 αυ—έν, 32 αυ—έν, 33 αυ—έν, 34 αυ—έν, 35 αυ—έν, 36 αυ—έν, 37 αυ—έν, 38 αυ—έν, 39 αυ—έν, 40 αυ—έν, 41 αυ—έν, 42 αυ—έν, 43 αυ—έν, 44 αυ—έν, 45 αυ—έν, 46 αυ—έν, 47 αυ—έν, 48 αυ—έν, 49 αυ—έν, 50 αυ—έν, 51 αυ—έν, 52 αυ—έν, 53 αυ—έν, 54 αυ—έν, 55 αυ—έν, 56 αυ—έν, 57 αυ—έν, 58 αυ—έν, 59 αυ—έν, 60 αυ—έν, 61 αυ—έν, 62 αυ—έν, 63 αυ—έν, 64 αυ—έν, 65 αυ—έν, 66 αυ—έν, 67 αυ—έν, 68 αυ—έν, 69 αυ—έν, 70 αυ—έν, 71 αυ—έν, 72 αυ—έν, 73 αυ—έν, 74 αυ—έν, 75 αυ—έν, 76 αυ—έν, 77 αυ—έν, 78 αυ—έν, 79 αυ—έν, 80 αυ—έν, 81 αυ—έν, 82 αυ—έν, 83 αυ—έν, 84 αυ—έν, 85 αυ—έν, 86 αυ—έν, 87 αυ—έν, 88 αυ—έν, 89 αυ—έν, 90 αυ—έν, 91 αυ—έν, 92 αυ—έν, 93 αυ—έν, 94 αυ—έν, 95 αυ—έν, 96 αυ—έν, 97 αυ—έν, 98 αυ—έν, 99 αυ—έν, 100 αυ—έν, 101 αυ—έν, 102 αυ—έν, 103 αυ—έν, 104 αυ—έν, 105 αυ—έν, 106 αυ—έν, 107 αυ—έν, 108 αυ—έν, 109 αυ—έν, 110 αυ—έν, 111 αυ—έν, 112 αυ—έν, 113 αυ—έν, 114 αυ—έν, 115 αυ—έν, 116 αυ—έν, 117 αυ—έν, 118 αυ—έν, 119 αυ—έν, 120 αυ—έν, 121 αυ—έν, 122 αυ—έν, 123 αυ—έν, 124 αυ—έν, 125 αυ—έν, 126 αυ—έν, 127 αυ—έν, 128 αυ—έν, 129 αυ—έν, 130 αυ—έν, 131 αυ—έν, 132 αυ—έν, 133 αυ—έν, 134 αυ—έν, 135 αυ—έν, 136 αυ—έν, 137 αυ—έν, 138 αυ—έν, 139 αυ—έν, 140 αυ—έν, 141 αυ—έν, 142 αυ—έν, 143 αυ—έν, 144 αυ—έν, 145 αυ—έν, 146 αυ—έν, 147 αυ—έν, 148 αυ—έν, 149 αυ—έν, 150 αυ—έν, 151 αυ—έν, 152 αυ—έν, 153 αυ—έν, 154 αυ—έν, 155 αυ—έν, 156 αυ—έν, 157 αυ—έν, 158 αυ—έν, 159 αυ—έν, 160 αυ—έν, 161 αυ—έν, 162 αυ—έν, 163 αυ—έν, 164 αυ—έν, 165 αυ—έν, 166 αυ—έν, 167 αυ—έν, 168 αυ—έν, 169 αυ—έν, 170 αυ—έν, 171 αυ—έν, 172 αυ—έν, 173 αυ—έν, 174 αυ—έν, 175 αυ—έν, 176 αυ—έν, 177 αυ—έν, 178 αυ—έν, 179 αυ—έν, 180 αυ—έν, 181 αυ—έν, 182 αυ—έν, 183 αυ—έν, 184 αυ—έν, 185 αυ—έν, 186 αυ—έν, 187 αυ—έν, 188 αυ—έν, 189 αυ—έν, 190 αυ—έν, 191 αυ—έν, 192 αυ—έν, 193 αυ—έν, 194 αυ—έν, 195 αυ—έν, 196 αυ—έν, 197 αυ—έν, 198 αυ—έν, 199 αυ—έν, 200 αυ—έν, 201 αυ—έν, 202 αυ—έν, 203 αυ—έν, 204 αυ—έν, 205 αυ—έν, 206 αυ—έν, 207 αυ—έν, 208 αυ—έν, 209 αυ—έν, 210 αυ—έν, 211 αυ—έν, 212 αυ—έν, 213 αυ—έν, 214 αυ—έν, 215 αυ—έν, 216 αυ—έν, 217 αυ—έν, 218 αυ—έν, 219 αυ—έν, 220 αυ—έν, 221 αυ—έν, 222 αυ—έν, 223 αυ—έν, 224 αυ—έν, 225 αυ—έν, 226 αυ—έν, 227 αυ—έν, 228 αυ—έν, 229 αυ—έν, 230 αυ—έν, 231 αυ—έν, 232 αυ—έν, 233 αυ—έν, 234 αυ—έν, 235 αυ—έν, 236 αυ—έν, 237 αυ—έν, 238 αυ—έν, 239 αυ—έν, 240 αυ—έν, 241 αυ—έν, 242 αυ—έν, 243 αυ—έν, 244 αυ—έν, 245 αυ—έν, 246 αυ—έν, 247 αυ—έν, 248 αυ—έν, 249 αυ—έν, 250 αυ—έν, 251 αυ—έν, 252 αυ—έν, 253 αυ—έν, 254 αυ—έν, 255 αυ—έν, 256 αυ—έν, 257 αυ—έν, 258 αυ—έν, 259 αυ—έν, 260 αυ—έν, 261 αυ—έν, 262 αυ—έν, 263 αυ—έν, 264 αυ—έν, 265 αυ—έν, 266 αυ—έν, 267 αυ—έν, 268 αυ—έν, 269 αυ—έν, 270 αυ—έν, 271 αυ—έν, 272 αυ—έν, 273 αυ—έν, 274 αυ—έν, 275 αυ—έν, 276 αυ—έν, 277 αυ—έν, 278 αυ—έν, 279 αυ—έν, 280 αυ—έν, 281 αυ—έν, 282 αυ—έν, 283 αυ—έν, 284 αυ—έν, 285 αυ—έν, 286 αυ—έν, 287 αυ—έν, 288 αυ—έν, 289 αυ—έν, 290 αυ—έν, 291 αυ—έν, 292 αυ—έν, 293 αυ—έν, 294 αυ—έν, 295 αυ—έν, 296 αυ—έν, 297 αυ—έν, 298 αυ—έν, 299 αυ—έν, 300 αυ—έν, 301 αυ—έν, 302 αυ—έν, 303 αυ—έν, 304 αυ—έν, 305 αυ—έν, 306 αυ—έν, 307 αυ—έν, 308 αυ—έν, 309 αυ—έν, 310 αυ—έν, 311 αυ—έν, 312 αυ—έν, 313 αυ—έν, 314 αυ—έν, 315 αυ—έν, 316 αυ—έν, 317 αυ—έν, 318 αυ—έν, 319 αυ—έν, 320 αυ—έν, 321 αυ—έν, 322 αυ—έν, 323 αυ—έν, 324 αυ—έν, 325 αυ—έν, 326 αυ—έν, 327 αυ—έν, 328 αυ—έν, 329 αυ—έν, 330 αυ—έν, 331 αυ—έν, 332 αυ—έν, 333 αυ—έν, 334 αυ—έν, 335 αυ—έν, 336 αυ—έν, 337 αυ—έν, 338 αυ—έν, 339 αυ—έν, 340 αυ—έν, 341 αυ—έν, 342 αυ—έν, 343 αυ—έν, 344 αυ—έν, 345 αυ—έν, 346 αυ—έν, 347 αυ—έν, 348 αυ—έν, 349 αυ—έν, 350 αυ—έν, 351 αυ—έν, 352 αυ—έν, 353 αυ—έν, 354 αυ—έν, 355 αυ—έν, 356 αυ—έν, 357 αυ—έν, 358 αυ—έν, 359 αυ—έν, 360 αυ—έν, 361 αυ—έν, 362 αυ—έν, 363 αυ—έν, 364 αυ—έν, 365 αυ—έν, 366 αυ—έν, 367 αυ—έν, 368 αυ—έν, 369 αυ—έν, 370 αυ—έν, 371 αυ—έν, 372 αυ—έν, 373 αυ—έν, 374 αυ—έν, 375 αυ—έν, 376 αυ—έν, 377 αυ—έν, 378 αυ—έν, 379 αυ—έν, 380 αυ—έν, 381 αυ—έν, 382 αυ—έν, 383 αυ—έν, 384 αυ—έν, 385 αυ—έν, 386 αυ—έν, 387 αυ—έν, 388 αυ—έν, 389 αυ—έν, 390 αυ—έν, 391 αυ—έν, 392 αυ—έν, 393 αυ—έν, 394 αυ—έν, 395 αυ—έν, 396 αυ—έν, 397 αυ—έν, 398 αυ—έν, 399 αυ—έν, 400 αυ—έν, 401 αυ—έν, 402 αυ—έν, 403 αυ—έν, 404 αυ—έν, 405 αυ—έν, 406 αυ—έν, 407 αυ—έν, 408 αυ—έν, 409 αυ—έν, 410 αυ—έν, 411 αυ—έν, 412 αυ—έν, 413 αυ—έν, 414 αυ—έν, 415 αυ—έν, 416 αυ—έν, 417 αυ—έν, 418 αυ—έν, 419 αυ—έν, 420 αυ—έν, 421 αυ—έν, 422 αυ—έν, 423 αυ—έν, 424 αυ—έν, 425 αυ—έν, 426 αυ—έν, 427 αυ—έν, 428 αυ—έν, 429 αυ—έν, 430 αυ—έν, 431 αυ—έν, 432 αυ—έν, 433 αυ—έν, 434 αυ—έν, 435 αυ—έν, 436 αυ—έν, 437 αυ—έν, 438 αυ—έν, 439 αυ—έν, 440 αυ—έν, 441 αυ—έν, 442 αυ—έν, 443 αυ—έν, 444 αυ—έν, 445 αυ—έν, 446 αυ—έν, 447 αυ—έν, 448 αυ—έν, 449 αυ—έν, 450 αυ—έν, 451 αυ—έν, 452 αυ—έν, 453 αυ—έν, 454 αυ—έν, 455 αυ—έν, 456 αυ—έν, 457 αυ—έν, 458 αυ—έν, 459 αυ—έν, 460 αυ—έν, 461 αυ—έν, 462 αυ—έν, 463 αυ—έν, 464 αυ—έν, 465 αυ—έν, 466 αυ—έν, 467 αυ—έν, 468 αυ—έν, 469 αυ—έν, 470 αυ—έν, 471 αυ—έν, 472 αυ—έν, 473 αυ—έν, 474 αυ—έν, 475 αυ—έν, 476 αυ—έν, 477 αυ—έν, 478 αυ—έν, 479 αυ—έν, 480 αυ—έν, 481 αυ—έν, 482 αυ—έν, 483 αυ—έν, 484 αυ—έν, 485 αυ—έν, 486 αυ—έν, 487 αυ—έν, 488 αυ—έν, 489 αυ—έν, 490 αυ—έν, 491 αυ—έν, 492 αυ—έν, 493 αυ—έν, 494 αυ—έν, 495 αυ—έν, 496 αυ—έν, 497 αυ—έν, 498 αυ—έν, 499 αυ—έν, 500 αυ—έν, 501 αυ—έν, 502 αυ—έν, 503 αυ—έν, 504 αυ—έν, 505 αυ—έν, 506 αυ—έν, 507 αυ—έν, 508 αυ—έν, 509 αυ—έν, 510 αυ—έν, 511 αυ—έν, 512 αυ—έν, 513 αυ—έν, 514 αυ—έν, 515 αυ—έν, 516 αυ—έν, 517 αυ—έν, 518 αυ—έν, 519 αυ—έν, 520 αυ—έν, 521 αυ—έν, 522 αυ—έν, 523 αυ—έν, 524 αυ—έν, 525 αυ—έν, 526 αυ—έν, 527 αυ—έν, 528 αυ—έν, 529 αυ—έν, 530 αυ—έν, 531 αυ—έν, 532 αυ—έν, 533 αυ—έν, 534 αυ—έν, 535 αυ—έν, 536 αυ—έν, 537 αυ—έν, 538 αυ—έν, 539 αυ—έν, 540 αυ—έν, 541 αυ—έν, 542 αυ—έν, 543 αυ—έν, 544 αυ—έν, 545 αυ—έν, 546 αυ—έν, 547 αυ—έν, 548 αυ—έν, 549 αυ—έν, 550 αυ—έν, 551 αυ—έν, 552 αυ—έν, 553 αυ—έν, 554 αυ—έν, 555 αυ—έν, 556 αυ—έν, 557 αυ—έν, 558 αυ—έν, 559 αυ—έν, 560 αυ—έν, 561 αυ—έν, 562 αυ—έν, 563 αυ—έν, 564 αυ—έν, 565 αυ—έν, 566 αυ—έν, 567 αυ—έν, 568 αυ—έν, 569 αυ—έν, 570 αυ—έν, 571 αυ—έν, 572 αυ—έν, 573 αυ—έν, 574 αυ—έν, 575 αυ—έν, 576 αυ—έν, 577 αυ—έν, 578 αυ—έν, 579 αυ—έν, 580 αυ—έν, 581 αυ—έν, 582 αυ—έν, 583 αυ—έν, 584 αυ—έν, 585 αυ—έν, 586 αυ—έν, 587 αυ—έν, 588 αυ—έν, 589 αυ—έν, 590 αυ—έν, 591 αυ—έν, 592 αυ—έν, 593 αυ—έν, 594 αυ—έν, 595 αυ—έν, 596 αυ—έν, 597 αυ—έν, 598 αυ—έν, 599 αυ—έν, 600 αυ—έν, 601 αυ—έν, 602 αυ—έν, 603 αυ—έν, 604 αυ—έν, 605 αυ—έν, 606 αυ—έν, 607 αυ—έν, 608 αυ—έν, 609 αυ—έν, 610 αυ—έν, 611 αυ—έν, 612 αυ—έν, 613 αυ—έν, 614 αυ—έν, 615 αυ—έν, 616 αυ—έν, 617 αυ—έν, 618 αυ—έν, 619 αυ—έν, 620 αυ—έν, 621 αυ—έν, 622 αυ—έν, 623 αυ—έν, 624 αυ—έν, 625 αυ—έν, 626 αυ—έν, 627 αυ—έν, 628 αυ—έν, 629 αυ—έν, 630 αυ—έν, 631 αυ—έν, 632 αυ—έν, 633 αυ—έν, 634 αυ—έν, 635 αυ—έν, 636 αυ—έν, 637 αυ—έν, 638 αυ—έν, 639 αυ—έν, 640 αυ—έν, 641 αυ—έν, 642 αυ—έν, 643 αυ—έν, 644 αυ—έν, 645 αυ—έν, 646 αυ—έν, 647 αυ—έν, 648 αυ—έν, 649 αυ—έν, 650 αυ—έν, 651 αυ—έν, 652 αυ—έν, 653 αυ—έν, 654 αυ—έν, 655 αυ—έν, 656 αυ—έν, 657 αυ—έν, 658 αυ—έν, 659 αυ—έν, 660 αυ—έν, 661 αυ—έν, 662 αυ—έν, 663 αυ—έν, 664 αυ—έν, 665 αυ—έν, 666 αυ—έν, 667 αυ—έν, 668 αυ—έν, 669 αυ—έν, 670 αυ—έν, 671 αυ—έν, 672 αυ—έν, 673 αυ—έν, 674 αυ—έν, 675 αυ—έν, 676 αυ—έν, 677 αυ—έν, 678 αυ—έν, 679 αυ—έν, 680 αυ—έν, 681 αυ—έν, 682 αυ—έν, 683 αυ—έν, 684 αυ—έν, 685 αυ—έν, 686 αυ—έν, 687 αυ—έν, 688 αυ—έν, 689 αυ—έν, 690 αυ—έν, 691 αυ—έν, 692 αυ—έν, 693 αυ—έν, 694 αυ—έν, 695 αυ—έν, 696 αυ—έν, 697 αυ—έν, 698 αυ—έν, 699 αυ—έν, 700 αυ—έν, 701 αυ—έν, 702 αυ—έν, 703 αυ—έν, 704 αυ—έν, 705 αυ—έν, 706 αυ—έν, 707 αυ—έν, 708 αυ—έν, 709 αυ—έν, 710 αυ—έν, 711 αυ—έν, 712 αυ—έν, 713 αυ—έν, 714 αυ—έν, 715 αυ—έν, 716 αυ—έν, 717 αυ—έν, 718 αυ—έν, 719 αυ—έν, 720 αυ—έν, 721 αυ—έν, 722 αυ—έν, 723 αυ—έν, 724 αυ—έν, 725 αυ—έν, 726 αυ—έν, 727 αυ—έν, 728 αυ—έν, 729 αυ—έν, 730 αυ—έν, 731 αυ—έν, 732 αυ—έν, 733 αυ—έν, 734 αυ—έν, 735 αυ—έν, 736 αυ—έν, 737 αυ—έν, 738 αυ—έν, 739 αυ—έν, 740 αυ—έν, 741 αυ—έν, 742 αυ—έν, 743 αυ—έν, 744 αυ—έν, 745 αυ—έν, 746 αυ—έν, 747 αυ—έν, 748 αυ—έν, 749 αυ—έν, 750 αυ—έν, 751 αυ—έν, 752 αυ—έν, 753 αυ—έν, 754 αυ—έν, 755 αυ—έν, 756 αυ—έν, 757 αυ—έν, 758 αυ—έν, 759 αυ—έν, 760 αυ—έν, 761 αυ—έν, 762 αυ—έν, 763 αυ—έν, 764 αυ—έν, 765 αυ—έν, 766 αυ—έν, 767 αυ—έν, 768 αυ—έν, 769 αυ—έν, 770 αυ—έν, 771 αυ—έν, 772 αυ—έν, 773 αυ—έν, 774 αυ—έν, 775 αυ—έν, 776 αυ—έν, 777 αυ—έν, 778 αυ—έν, 779 αυ—έν, 780 αυ—έν, 781 αυ—έν, 782 αυ—έν, 783 αυ—έν, 784 αυ—έν, 785 αυ—έν, 786 αυ—έν, 787 αυ—έν, 788 αυ—έν, 789 αυ—έν, 790 αυ—έν, 791 αυ—έν, 792 αυ—έν, 793 αυ—έν, 794 αυ—έν, 795 αυ—έν, 796 αυ—έν, 797 αυ—έν, 798 αυ—έν, 799 αυ—έν, 800 αυ—έν, 801 αυ—έν, 802 αυ—έν, 803 αυ—έν, 804 αυ—έν, 805 αυ—έν, 806 αυ—έν, 807 αυ—έν, 808 αυ—έν, 809 αυ—έν, 810 αυ—έν, 811 αυ—έν, 812 αυ—έν, 813 αυ—έν, 814 αυ—έν, 815 αυ—έν, 816 αυ—έν, 817 αυ—έν, 818 αυ—έν, 819 αυ—έν, 820 αυ—έν, 821 αυ—έν, 822 αυ—έν, 823 αυ—έν, 824 αυ—έν, 825 αυ—έν, 826 αυ—έν, 827 αυ—έν, 828 αυ—έν, 829 αυ—έν, 830 αυ—έν, 831 αυ—έν, 832 αυ—έν, 833 αυ—έν, 834 αυ—έν, 835 αυ—έν, 836 αυ—έν, 837 αυ—έν, 838 αυ—έν, 839 αυ—έν, 840 αυ—έν, 841 αυ—έν, 842 αυ—έν, 843 αυ—έν, 844 αυ—έν, 845 αυ—έν, 846 αυ—έν, 847 αυ—έν, 848 αυ—έν, 849 αυ—έν, 850 αυ—έν, 851 αυ—έν, 852 αυ—έν, 853 αυ—έν, 854 αυ—έν, 855 αυ—έν, 856 αυ—έν, 857 αυ—έν, 858 αυ—έν, 859 αυ—έν, 860 αυ—έν, 861 αυ—έν, 862 αυ—έν, 863 αυ—έν, 864 αυ—έν, 865 αυ—έν, 866 αυ—έν, 867 αυ—έν, 868 αυ—έν, 869 αυ—έν, 870 αυ—έν, 871 αυ—έν, 872 αυ—έν, 873 αυ—έν, 874 αυ—έν, 875 αυ—έν, 876 αυ—έν, 877 αυ—έν, 878 αυ—έν, 879 αυ—έν, 880 αυ—έν, 881 αυ—έν, 882 αυ—έν, 883 αυ—έν, 884 αυ—έν, 885 αυ—έν, 886 αυ—έν, 887 αυ—έν, 888 αυ—έν, 889 αυ—έν, 890 αυ—έν, 891 αυ—έν, 892 αυ—έν, 893 αυ—έν, 894 αυ—έν, 895 αυ—έν, 896 αυ—έν, 897 αυ—έν, 898 αυ—έν, 899 αυ—έν, 900 αυ—έν, 901 αυ—έν, 902 αυ—έν, 903 αυ—έν, 904 αυ—έν, 905 αυ—έν, 906 αυ—έν, 907 αυ—έν, 908 αυ—έν, 909 αυ—έν, 910 αυ—έν, 911 αυ—έν, 912 αυ—έν, 913 αυ—έν, 914 αυ—έν, 915 αυ—έν, 916 αυ—έν, 917 αυ—έν, 918 αυ—έν, 919 αυ—έν, 920 αυ—έν, 921 αυ—έν, 922 αυ—έν, 923 αυ—έν, 924 αυ—έν, 925 αυ—έν, 926 αυ—έν, 927 αυ—έν, 928 αυ—έν, 929 αυ—έν, 930 αυ—έν, 931 αυ—έν, 932 αυ—έν, 933 αυ—έν, 934 αυ—έν, 935 αυ—έν, 936 αυ—έν, 937 αυ—έν, 938 αυ—έν, 939 αυ—έν, 940 αυ—έν, 941 αυ—έν, 942 αυ—έν, 943 αυ—έν, 944 αυ—έν, 945 αυ—έν, 946 αυ—έν, 947 αυ—έν, 948 αυ—έν, 949 αυ—έν, 950 αυ—έν, 951 αυ—έν, 952 αυ—έν, 953 αυ—έν, 954 αυ—έν, 955 αυ—έν, 956 αυ—έν, 957 αυ—έν, 958 αυ—έν, 959 αυ—έν, 960 αυ—έν, 961 αυ—έν, 962 αυ—έν, 963 αυ—έν, 964 αυ—έν, 965 αυ—έν, 966 αυ—έν, 967 αυ—έν, 968 αυ—έν, 969 αυ—έν, 970 αυ—έν, 971 αυ—έν, 972 αυ—έν, 973 αυ—έν, 974 αυ—έν, 975 αυ—έν, 976 αυ—έν, 977 αυ—έν, 978 αυ—έν, 979 αυ—έν, 980 αυ—έν, 981 αυ—έν, 982 αυ—έν, 983 αυ—έν, 984 αυ—έν, 985 αυ—έν, 986 αυ—έν, 987 αυ—έν, 988 αυ—έν, 989 αυ—έν, 990 αυ—έν, 991 αυ—έν, 992 αυ—έν, 993 αυ—έν, 994 αυ—έν, 995 αυ—έν, 996 αυ—έν, 997 αυ—έν, 998 αυ—έν, 999 αυ—έν, 1000 αυ—έν, 1001 αυ—έν, 1002 αυ—έν, 1003 αυ—έν, 1004 αυ—έν, 1005 αυ—έν, 1006 αυ—έν, 1007 αυ—έν, 1008 αυ—έν, 1009 αυ—έν, 1010 αυ—έν, 1011 αυ—έν, 1012 αυ—έν, 1013 αυ—έν, 1014 αυ—έν, 1015 αυ—έν, 1016 αυ—έν, 1017 αυ—έν, 1018 αυ—έν, 1019 αυ—έν, 1020 αυ—έν, 1021 αυ—έν, 1022 αυ—έν, 1023 αυ—έν, 1024 αυ—έν, 1025 αυ—έν, 1026 αυ—έν, 1027 αυ—έν, 1028 αυ—έν, 1029 αυ—έν, 1030 αυ—έν, 1031 αυ—έν, 1032 αυ—έν, 1033 αυ—έν, 1034 αυ—έν, 1035 αυ—έν, 1036 αυ—έν, 1037 αυ—έν, 1038 αυ—έν, 1039 αυ—έν, 1040 αυ—έν, 1041 αυ—έν, 1042 αυ—έν, 1043 αυ—έν, 1044 αυ—έν, 1045 αυ—έν, 1046 αυ—έν, 1047 αυ—έν, 1048 αυ—έν, 1049 αυ—έν, 1050 αυ—έν, 1051 αυ—έν, 1052 αυ—έν, 1053 αυ—έν, 1054 αυ—έν, 1055 αυ—έν, 1056 αυ—έν, 1057 αυ—έν, 1058 αυ—έν, 1059 αυ—έν, 1060 αυ—έν, 1061 αυ—έν, 1062 αυ—έν, 1063 αυ—έν, 1064 αυ—έν, 1065 αυ—έν, 1066 αυ—έν, 1067 αυ—έν, 1068 αυ—έν, 1069 αυ—έν, 1070 αυ—έν, 1071 αυ—έν, 1072 αυ—έν, 1073 αυ—έν, 1074 αυ—έν, 1075 αυ—έν, 1076 αυ—έν, 1077 αυ—έν, 1078 αυ—έν, 1079 αυ—έν, 1080 αυ—έν, 1081 αυ—έν, 1082 αυ—έν, 1083 αυ—έν, 1084 αυ—έν, 1085 αυ—έν, 1086 αυ—έν, 1087 αυ—έν, 1088 αυ—έν, 1089 αυ—έν, 1090 αυ—έν, 1091 αυ—έν, 1092 αυ—έν, 1093 αυ—έν, 1094 αυ—έν, 1095 αυ—έν, 1096 αυ—έν, 1097 αυ—έν, 1098 αυ—έν, 1099 αυ—έν, 1100 αυ—έν, 1101 αυ—έν, 1102 αυ—έν, 1103 αυ—έν, 1104 αυ—έν, 1105 αυ—έν, 1106 αυ—έν, 1107 αυ—έν, 1108 αυ—έν, 1109 αυ—έν, 1110 αυ—έν, 1111 αυ—έν, 1112 αυ—έν, 1113 αυ—έν, 1114 αυ—έν, 1115 αυ—έν, 1116 αυ—έν, 1117 αυ—έν, 1118 αυ—έν, 1119 αυ—έν, 1120 αυ—έν, 1121 αυ—έν, 1122 αυ—έν, 1123 αυ—έν, 1124 αυ—έν, 1125 αυ—έν, 1126 αυ—έν, 1127 αυ—έν, 1128 αυ—έν, 1129 αυ—έν, 1130 αυ—έν, 1131 αυ—έν, 1132 αυ—έν, 1133 αυ—έν, 1134 αυ—έν, 1135 αυ—έν, 1136 αυ—έν, 1137 αυ—έν, 1138 αυ—έν, 1139 αυ—έν, 1140 αυ—έν, 1141 αυ—έν, 1142 αυ—έν, 1143 αυ—έν, 1144 αυ—έν, 1145 αυ—έν, 1146 αυ—έν, 1147 αυ—έν, 1148 αυ—έν, 1149 αυ—έν, 1150 αυ—έν, 1151 αυ—έν, 1152 αυ—έν, 1153 αυ—έν, 1154 αυ—έν, 1155 αυ—έν, 1156 αυ—έν, 1157 αυ—έν, 1158 αυ—έν, 1159 αυ—έν, 1160 αυ—έν, 1161 αυ—έν, 1162 αυ—έν, 1163 αυ—έν, 1164 αυ—έν, 1165 αυ—έν, 1166 αυ—έν, 1167 αυ—έν, 1168 αυ—έν, 1169 αυ—έν, 1170 αυ—έν, 1171 αυ—έν, 1172 αυ—έν, 1173 αυ—έν, 1174 αυ—έν, 1175 αυ—έν, 1176 αυ—έν, 1177 αυ—έν, 1178 αυ—έν, 1179 αυ—έν, 1180 αυ—έν, 1181 αυ—έν, 118

Διασκεδάζοντας

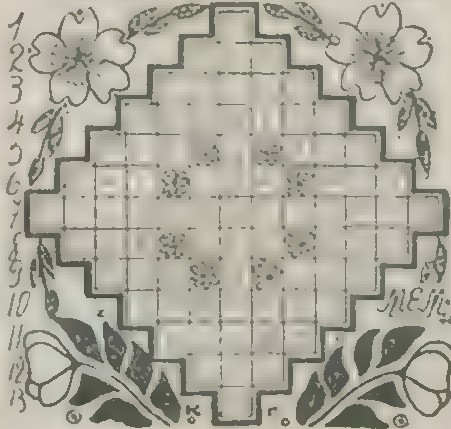
ΕΝΘΥΜΙΑ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

Οριζοντιώς:

1) Σύμφωνον. 2) Θαλάσσα εις την αρχαίαν γλώσσαν. 3) Τό μάλι των προβάτων. 4) Έρρηφη εις την κάμινον (άνδρικόν θύμα).

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

βάλλομεν εις τας υπηρεσίας του Δημοσίου συνήθως, διά να ζητήσωμεν κατ' 5) Αριθμητικόν (αριθμ.) — Δικόν σου. 6) Συμπερασματικόν — Άνθος — Κραυγάζω. 7) Μας σκεπάζει στο κ' έδω. 8) Γεννά (δημ.) — ΑΑΑ — Τριών όγροθ. 9) Ναυτικός Άσπληκτος Σύλλογος — Δώσε (άρχ.). 10) Κλέπτει τις πόρτες (άρχ. πληθ.). 11) Νεκρός. 12) Τό Ιδικόν σου (άρχ.). 13) Σύμφωνον.

5) Είναι τό αντίθετος της — Ζών (καθαρ.). 6) Κίνησις του σκακιού — Δέν δι- αφέρουν σε τίποτα (αόθ. πληθ.) ΡΟΖ. 7) Πό- λης της Ανατολι- κής Μακεδονίας 8) Σκωπός (καυ.) — Τά γράφουν οι έφημερίδες — 'Η Όρ' ανα τις μας 9) Ν12 Διο- φοράς. 10) Όχι άστέιος. 11) Α- σθένεια. 12) Α- ψητη. 13) Θνήην.

Καθέτως:

1) Σύμφωνον. 2) Δεσποινίς (ξεν.). 3) Στρατιωτικόν προστάγμα που προηγείται συνή- θως του ετραχα- δην. 4) Έγγρα- φον τό όποίον υπο- δίδωμεν εις τας υπηρεσίας του Δημοσίου συνήθως, διά να ζητήσωμεν κατ' 5) Αριθμητικόν (αριθμ.) — Δικόν σου. 6) Συμπερασματικόν — Άνθος — Κραυγάζω. 7) Μας σκεπάζει στο κ' έδω. 8) Γεννά (δημ.) — ΑΑΑ — Τριών όγροθ. 9) Ναυτικός Άσπληκτος Σύλλογος — Δώσε (άρχ.). 10) Κλέπτει τις πόρτες (άρχ. πληθ.). 11) Νεκρός. 12) Τό Ιδικόν σου (άρχ.). 13) Σύμφωνον.

Γεωγραφική άκροστιχίς

Τά αρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτε- λούν Κράτος της ΝΔ. Εύ- ρώπης.

1) Κράτος της 'Ασίας, 2) Κόλπος της Στερεάς 'Ελλάδος, 3) Πόλις της Πε- λοποννήσου, 4) Παράλιος πόλις της Αιγύπτου, 5) Νή- σος του Αιγαίου, 6) 'Ελ- ληνικόν πέλαγος, 7) Χώρα της 'Αφρικής.

Α. Γ. ΣΑΝΝΑΣ

Μαγικόν Γράμμα

Τή ανταλλαγή ενός γράμ- ματος των κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν ά- νευ αναγραμματισμού άλ- λαι τόσαι λέξεις. Άρτα, νόσος, πόλος, πόνος, λαύ- ρα, άνά.

ΣΠ. Γ. ΧΑΛΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΟΙ ΔΥΟ ΓΡΗΞ ΚΙ' ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ

Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν μιά γρηά. Φτωχιά καθώς ήταν ή κακο- μοίρα, δέν είχε να πάρη ξύλα. Κι' ήταν μήνας Γενάρης κι' έκανε κρύο πολύ. Μιά μέρα λέει: «Δέν πάω πάνω στο βουνό να μαζώξω κανένα ξυλαράκι.» Καί παίρνει ένα σχοι- νάκι κι' ένα σακκούλακι, κι' όπου εύρισκε κανένα κουτσουράκι τδβαζε στο σακκούλι της, κι' όπου εύρισκε πάλι κανένα ξυλαράκι, τδδενε στο σχοινάκι της. Καί καθώς πάγαινε τόν άνηφορο στο βουνό, έπιασε μιά ψυχάλα. Σ' εκείνο τό βουνό ήταν μιά σπηλιά καί λέει: «Δέν πάω σ' εκεί- νη τη σπηλιά να καθίσω να περάση ή βροχή.» Κι' έπήγε σ' εκείνη τη σπηλιά. Καί καθώς μπήκε μέσα στη σπηλιά, βλέπει δώδεκα παλληκάρια, καί τούς λέει:

— Καλημέρα! παιδιά μου!
— Καλώς τη γρηά, της λένε εκεί- να. Πώς ήρθες άπ' έδω, γρηά;
— 'Ηρθα, παιδιά μου, να μαζώξω κανένα ξυλαράκι. Καί της λέει:
— Κάνει ψυχρά, γρηά, πολλή;
— Όχι καί τόσο, παιδάκια μου.
— Δέ μάς λές, γιρόντισα, της λέν' εκείνα, ποιος μήνας είναι κακός;
— Όλοι τίμιοι καί καλοί είναι, παιδιά μου.

Τέλος πάντων τούς παίνεψε όλους τούς μήνες ή γρηά κι' εκείνοι χαί- ροντούσαν που τούς παίνεψε.

— Αϊ, θα φύγω τώρα, παιδιά μου, τούς λέει, να πάω να μαζώξω κα- νένα ξυλαράκι.

— Δός μας, γρηά, το σακκούλι σου, της λέν' εκείνοι.

Κι' ή γρηά τούς έδωσε τό σακ- κούλι της, καί πάν αυτοί καί τό γιο- μίζουν όλο φλωριά.

Άνοίγει τό σακκούλι της, κάνουν εφρούς τά φειδία.

Σάν έφθασε στο καλυδάκι της, ά- νοίγει τό σακκούλι της καί τι να ιδή: «Όλο φλωρι γιομάτο. Τότες κά- θισε κι' άρχισε να περνάη καλά.

Άπεναντί της καθότανε μιά άλλη γρηά πιδ φτωχιά άπ' εκείνη. Τήν έ- βλέπε που εδενε όλο φλωριά, καί μιά μέρα της λέει:

— Πού τάδεςεις έσύ αυτά τά φλωριά;
— Μά καυμένη, της λέει ή γρηά, σαν πηγα ταιω στο βουνό για ξυ- λαράκια, μ' έπιασε ή βροχή, καί μπηκα μέσα σέ μιά σπηλιά, καί βρήκα δώδεκα παλληκάρια, καί μου γιομίσανε τό σακκούλι φλωριά.

— Δέ μωδ λές να πάω κι' έγώ;
— Να τας, της λέει ή γρηά.

Και σηκώνεται καί πηγαίνει, βρί- σκει τα παιδιά, καί τα γαιριτάτι.

— Πως ήρθες άπ' έδω, γρηά; της λέν' εκείνα.

— 'Ηρθα, παιδιά μου, για κανένα ξυλαράκι.

— Άμ ποιος μήνας είναι πιδ κα- λος, γρηά;

— Όλοι, κακό χρόνο νάγουνε, παι- δάκι μου, όλοι μωτζωμένοι είναι. Έκείνοι της γυρέψανε τό σακκούλι της. Τό παίρνουν λοιπόν τό σακκούλι της καί πάνε καί τό γιομίζουν όλο φειδία κι' άφού τό πήρε της λένε.

— Γρηά, πρόσεξε να μην τ' άνοι- ξης στο δρομο.

— Καλά, παιδιά μου, τούς λέει, καί κινάει καί πάει στο σπίτι της. Κι' άφού έκλεισε τις πόρτες καί τά παρήθερα, άνοίγει τό σακκούλι της, καίνουν εβρακ τα φειδία, τήν δι- πλώνουν καί τήν τρώνε. Καθώς κα- ταλάζατε καί οις, τα δώδεκα παλ- ληκάρια που μέναν στην σπηλιά ή- ταν οι δώδεκα μήνες.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Ο Αρχηγός της Κυβερνήσεως και Γενικός Επιθεωρητής της Ε.Ο.Ν. κ. Ιωάννης Μεταξάς απέστειλε προς την Κεντρική Διοίκησην την κάτωθι έπιστολήν μαζί με ένα δέμα εκ των κυριευθέντων υπό του ένδοξου στρατού μας Ιταλικών λαφύρων:

«Αποστέλλω εις την Ε.Ο.Ν. πρόσ φυλάξιν εις την αίθουσαν τελετών δέμα, δωρηθέντα μοι υπό του ένδοξως κατακτήσαντος αυτόν Συντάγματος Πεζικού. Τό δώρον αυτό παραδίδω εις την Έθνικην Όργάνωσιν Νεολαίας διά να τό διατηρή πάντοτε ως όπερήφανον δείγμα των ύπερόχων κατορθωμάτων του Έθνικού μας Στρατού, εις τόν όποιον ύπηρετούν άλλως τε και μυριάδες μελών της.

Τό λάφυρον αυτό δε χρησιμεύση εις τό να ύπενθυμίξη εις τας έπερχόμενας γενεάς της Ε.Ο.Ν. την ύποχρέωσιν των να είναι πάντοτε έτοιμοι να ύπερασπισθούν τά Ιδανικά μας, την Τιμήν και την Έλευθερίαν της Πατρίδος μας μέχρι τελευταίας πνοής εις τό πεδόν της τιμής παραδειγματιζόμενοι από τόν ήρωισμόν του στρατού μας και την ατόθυσίαν των Φαλαγγιτών και Φαλαγγιτισσών, Σκαπανέων και Σκαπανισσών, πού προσφέρουν τας ύπηρεσίας των εις την Πατρίδα».

Ο Αρχηγός της Κυβερνήσεως και Γενικός Επιθεωρητής της Ε.Ο.Ν. Ιωάννης Μεταξάς

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ο Αρχηγός και Γενικός Επιθεωρητής της Ε.Ο.Ν. Ι. Μεταξάς διά διαταγής εκφράζει την άκραν του ευάρεσκεϊαν προς την δύναμιν της Περιφερειακής Διοικήσεως Θηλέων Ρεθύμνης, διά τας έξαιρετικάς Έθνικάς Υπηρεσίας τας όποιας προσέφερε και προσφέρει εις τόν ύπερ πάντων άγώνα μας.

Επίσης ό Αρχηγός δι' άλλης του διαταγής εκφράζει την άκραν του ευάρεσκεϊαν εις την δύναμιν των Περιφερειακών Διοικήσεων Αρρένων και Θηλέων της Ε.Ο.Ν. Άρκαδίας διά τας έξαιρετικάς Έθνικάς Υπηρεσίας τας όποιας προσέφερον και προσφέρουν εις τόν ύπερ πάντων άγώνα μας.

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

Φαλαγγίτισσαι του 5ου Υποτουέως της Υποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Βορρά έπισκέφθησαν προχθές τό 5ον Στρατιωτικόν Νοσοκομείον καί διένειμαν έκ μέρους της Υπηρεσίας Άλληλεγγύης Μετώπου της Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας διάφορα δώρα εις τούς ήρωικούς τραυματίας μας. Αί έν λόγω Φαλαγγίτισσαι διενήργησαν μεταξύ των έρανων, τό προϊόν του όποιου ά-

νερχόμενον εις χιλίας δραχμάς διέθεσαν διά την άγοράν γλυκισμάτων και σιγαρέτων, τά όποια έμοίρασαν έπίσης εις τούς γενναίους πολεμιστάς μας.

Ακολουθώς τά κορίτσια της Ε.Ο.Ν. έτραγουδήσαν διάφορα πατριωτικά άσματα, υπό τας ένθουσιώδεις έκδηλώσεις των τραυματιών μας.

Υπό άλλων συνεργείων της Π.Υ. Α. Μ. συνεχίσθη και χθές ή διανομή εις τούς ήρωικούς τραυματίας μας φρούτων, ειδών ρουχισμού και ατομικής χρήσεως καθώς έπίσης έφημερίδων και περιοδικών.

Η Α. Β. Υ. ή Πριγκίπισσα Αικατερίνη παρηκολούθησε την διανομή των δώρων υπό των Συνεργείων της Π.Υ. Α.Μ. Πρωτεύουσας εις τό Νοσοκομείον του Έρυθρού Σταυρού και συνεχάρη τά κορίτσια της Ε.Ο.Ν. διά τας περιποιήσεις πού έπιδαμύλειούν εις τούς ήρωικούς τραυματίας μας.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ Π.Δ.Α.Π.

Ο κινηματογράφος της Περιφερειακής Διοικήσεως Αρρένων Πρωτεύουσας της Ε.Ο.Ν. συνεχίζων την προβολήν μορφωτικών και ψυχαγωγικών ταινιών του, προέβαλε κατά την παρελθούσαν έβδομάδα ώραιάς ταινίας εις τό όρφανοτροφείον Χατζηκώστα, εις τό Αναμορφωτικόν σχολείον Αρρένων, εις τόν όικον Κωφάλαων, εις τό Έορθεϊόν Αθέρωφ και εις την Λέσχην Έργαζόμενων κοριτσιού Καλλιθέας.

ΤΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΝ ΤΗΣ Κ.Υ.Α.Μ. ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ηρχισε λειτουργούν εις την πλατείαν Συντάγματος τό Περίπτερον της Υπηρεσίας Άλληλεγγύης Μετώπου της Ε.Ο.Ν.

Εις τό Περίπτερον τούτο θα γίνεται δεκτή πάσα προσφορά εις χρήμα ή είδος, πού τήν δει τούς ήρωικούς στρατιώτας μας και τας οικογενείας των.

Επίσης καθίσταται γνωστόν ότι τό περίπτερον δίδει εις τούς έπιθυμούντας μαλλί διά την κατασκευήν μαλλίνων ειδών διά τούς ήρωικούς πολεμιστάς μας.

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

Από της 15ης μέχρι 30ης Νοεμβρίου τό Συνεργείο Στρατού της Ε.Ο.Ν. Θηλέων Θωιωτιδοφωκίδος μετέβαιναν εις Σταθμόν Λιανοκλαδίου όσκις διήρχοντο άμαξοστοιχία μεταφέρονσαι τραυματίας εις Αθήνας και στρατιώτας εις τό μέτωπον και διένειμαν εις αυτούς σιγάρα, γλυκίσματα κλπ.

Τόσον εις Λαμίας όσον και εις τούς σχηματισμούς Φαλαγγιτισσών ζωηρωτική κίνησις έκ μέρους των Φαλαγγιτισσών και βαθμοφύρων αυτών όδον

άφορά την κατασκευήν μαλλίνων ειδών διά τας άνάγκας των μαχομένων στρατιωτών μας.

Μετά της αύτης ζέσεως και ένθουσιασμού είργάσθησαν κατά τό ως άνω διάστημα αι Φαλαγγίτισσαι Άμφισσης, Λιδωρικίου και Άμυγδαλιάς ένεργήσασαι έρανων ειδών μεταξύ των κατοίκων ύπερ των στρατιωτών μας.

Η ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ΤΩΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ ΜΑΣ

Τό άπόγευμα της παρελθούσης Τετάρτης ή Υπηρεσία Άλληλεγγύης Μετώπου της Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας, διωργάνωσε την πρώτην Ψυχαγωγικήν παράστασιν διά τούς νοσηλευμένους εις τό 5ον Στρατιωτικόν Νοσοκομείον ήρωικούς τραυματίας μας.

Καλλιτεχνικά τμήματα και ή Χορωδία της Υπηρεσίας Άλληλεγγύης Μετώπου της Ε.Ο.Ν. έτραγουδήσαν διάφορα πατριωτικά τραγούδια και εξέτελεσαν ώραιότατα σκέτς.

Έξ άλλων ήθοποιόι του θιάσου Εώστα Μουσούρη εδγενώς προσφερθέντες έπαίξαν μερικές σκηνές από την Έπιθεώρησιν «Μιράδο Κολόνελλο».

ΔΩΡΑ ΤΗΣ Π.Υ.Α.Μ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ ΜΑΣ

Υπό της όπηρεσίας Άλληλεγγύης Μετώπου της Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας, διενεμήθησαν προχθές εις άναχωρούντας πολέμιτάς μας 7380 πακέτα σιγάρα, 30 όκάδες σόκα, 20 όκάδες καρύδα, 15 όκάδες άμύγδαλα και 500 πορτοκάλια.

Ειδικά Συνεργεία της Π.Υ.Α.Μ. άσχολούνται με την εξακρίβωσιν των άναγκών των άπόρων οικογενείων των έπιστρατευθέντων εις τας όποιας παρέχεται κάθε δυνατή βοήθεια καί προστασία.

Άλλο Συνεργείον της Π.Υ.Α.Μ. Πρωτεύουσας άπέστειλε χθές περί τας 200 έπιστολάς τραυματιών μας και έπεκοινώνησε με αρκετάς οικογενείας νοσηλευόμενων εις τά έν Αθήναις Νοσοκομεία ήρώων μας.

ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ο Φαλαγγίτης της Υποδιοικήσεως Βορρά Ιωάννης Θωμόπουλος άνεύρεν εις τό Χαλάνδριον πορτοφόλι τό όποιον περιείχε 3000 δραχμάς και έσπευσεν άμέσως και τό παρέδωκεν εις τό αρμόδιον Αστυνομικόν Τμήμα.

Ο Διοικητής του Τμήματος συνεχάρη τόν Φαλαγγίτην διά την άξίόπαινον πράξιν του.

ΤΙ ΑΠΕΣΤΕΙΛΕΝ Η Κ.Υ.Α.Μ. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ ΜΑΣ

Η Κεντρική Υπηρεσία Άλληλεγγύης Μετώπου της Ε.Ο.Ν. άπέστειλεν από της 25ης - 1 Δεκεμβρίου δια τούς

310

ΔΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΗΕΡΟΔΑΙΑΣ,"

μάτων άποτυχούσας. Κατελάθομεν την Πρεμετήν.

»Ο έχθρος υπέστη βαρείας άπωλείας. Συνελάθομεν άνω των 500 αιχμαλώτων και έκυριεύσαμεν 6 πυροβόλα και άφθονον ύλικόν.

»Επιτυχιστάτη επίσης υπήρξεν ή σημερινή δράσις της άεροπορίας μας. Αναγνωρίσεις και βομβαρδισμοί σταθερών και κινητών στρατιωτικών στόχων έξετέλεσθησαν με διαπιστωθέντα έπιτυχή άποτελέσματα. Έν έχθρικόν άεροπλάνον κατερρίφθη έν αερομαχία. Άπαντα τά ήμετερα έπείστρεψαν άθικτα εις τας βάσεις των.

Έξ άλλου το Ύπουργείον Δημοσίας Ασφαλείας εξέδωκε την κάτωθι άνακοίνωσιν:

»Η έχθρική άεροπορία έδομάρδισε χθές την Πρέεζαν και την Ζάκυνθον, με έλαχίστα θύματα έκ του άμάχου πληθυσμού και μικράς ζημίας εις οικήματα.

»Κατά συμπληρωματικά τηλεγραφήματα των άρμοδίων άστυνομικών άρχων, μεταξύ των άπαχθέντων υπό των Ίταλών ως όμηρων κατά την όποχώρησιν των από τά έλληνικά έδάφη, περιλαμβάνονται και οι κάτωθι: Έλληνες: Ν. Απ. Σιούτης, Θεοδόσιου έκ Γραικοχωρίου Ήγουμένισης. Η τύχη τούτων άγνοείται.

ΤΟ ΛΓΤΑΙΚΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Το Άρχηγείον των έν Έλλάδι βρετανικών άεροπορικών δυνάμεων άνακοινεί τά έξής:

»Αι ληφθείσαι άναφοραί επιβεβαιούν ότι, έκτός των δύο Ιταλικών άεροπλάνων, των καταστραφέντων υπό των βομβαρδιστικών σχηματισμών μας την 2αν Δεκεμβρίου, είχαν καταρριφθί και έτερα δύο έχθρικά άεροπλάνα. Εις την περιοχήν της Πρεμετής τά καταδικαστικά μας έπέτελθησαν έναντίον δύο έχθρικών άναγνωριστικών άεροπλάνων, τόπου «Ρ. Ο. 37» και τά κατέστρεψαν.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940.—Τά έλληνικά στρατεύματα έξηκολούθησαν καθ' όλην την ήμεραν την θριαμβοτικήν προέλασιν των έφ' όλοκλήρου τού μετώπου, από της θαλάσσης και μέχρι των οχθών της λίμνης Άχρίδος επί της Γιουγκοσλαβικής μεθορίου.

»Ο έχθρος όποχωρεί άτάκτως μετά μεγάλων άπωλείων, αυξάνει δε καθημερινώς ό αριθμός των συλλαμβανόμενων αιχμαλώτων κοινώς και αι ποσότητες των περιεχομένων εις χείρας μας λαφύρων.

Βορειοδυτικώς της Πρεμετής δλόκληρος Ιταλική μερорχία έδερρίθη από τά έλληνικά πυρά.

Τό σημαντικώτερον δμως γεγονός είναι ότι ή Ιταλική όποχώρησις έν τώ συνόλω της κατευθύνεται προς δυσμάς, ήτοι ό έχθρος άπωθείται προς την θάλασσαν.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

»Η έλληνική βομβαρδιστική άεροπορία κατέφερε και πάλιν σοβαράτατα πλήγματα κατά του όποχωρούντος έχθρου.

Τά άεροπλάνα μας κοτελθόντα εις χαμηλόν ύψος ήρξαν σφοδρόν βομβαρδισμόν έναντίον μηχανοκινήτων φάλαγγων του έχθρου, και ή όποια διελύθη και κατεστράφη.

Έν συνεχεία έβλήθησαν κατ' έπανάληψιν διά βομβών μεγάλου διαμετρήματος στρατώνες, οι όποιοι έκαλοπνόντο επί πολύ από πυκνούς καπνούς.

Επίσης έρρίφθησαν δέσμαι βομβών έντός έχθρικών χαρακωμάτων όπου είχαν καταφύγει Ίταλοί στρατιώται.

»Όλα τά άεροπλάνα μας μετά τών πληρωμάτων έπίστρεψαν σάα εις τας βάσεις των. Άλλος σχηματισμός βομβαρδιστικών άεροπλάνων μας έπέτελλ έναντίον άλλης μηχανοκινήτου Ιταλικής φάλαγγος, την όποιαν κυριολεκτικώς άπεδεκάτισεν.

Από χαμηλόν επίσης ύψους έρρίφθησαν με καταστρεπτικά άποτελέσματα δέσμαι βομβών επί καταυλισμού του έχθρου.

ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ

Τό όπ' αριθ. 40 άνακοινώθεν του Γεν. Στρατηγείου άναφέρει τά έξής:

»Ο άγών έσυνεχίσθη και σήμεραν έφ' όλου του Μετώπου. Τά στρατεύματά μας έσπμειώσαν νέας προόδους, ίδίως εις τόν κεντρικόν τομέα, παρά την ζωηράν αντίδρασιν της έχθρικής άεροπορίας.

Επίσης όπό του Ύπουργείου της Δημοσίας Ασφαλείας άνακοινούνται τά κάτωθι:

»Η έχθρική άεροπορία έδομάρδισε πάλιν χθές την πόλιν της Κερκύρας, άνευ θυμάτων και με έλαφράς ζημίας εις κτίρια.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΛΓΤΑΙΚΟΥ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ

Τό Άρχηγείον των έν Έλλάδι βρετανικών άεροπορικών δυνάμεων άνακοινώσιν χθές την μεσημέριαν τά έξής:

»Εις λυσώδη άερομαχίαν συναφθείσαν χθές ύπεράνω των έχθρικών γραμμών, τά καταδικαστικά μας άεροπλάνα, χωρίς ούδεμίαν νά όποστον άσφάλειαν κατέρριψαν μέγαν αριθμόν έχθρικών άεροπλάνων. Έλληνικής πηγής πληροφορία δηλούν ότι ό αριθμός των καταστραφέντων έχθρικών άεροπλάνων άνέρχεται εις δέκα, άναμένεται όμως έπίσημος διαβεβαίωσις τού γεγονότος.

»Εχθρικά στρατεύματα, όποχωρούντα έσπεισμένως εις την περιοχήν Τεπελενίου—Κλεισούρας, όπείστησαν έπιτυχή έίθεισιν υπό βομβαρδιστικών και καταδικωτικών σχηματισμών της βασιλικής άεροπορίας.

»Εις τών σχηματισμών μας έδομάρδισε την όδον ως και συγκεντρώσεις στρατευμάτων εις Κλεισούραν, άμεσα δε πλήγματα έσημειώθησαν επί τών οδών των άγουσών εις Τεπελένι και Βεράτιον. Άλλαι βομβαι έξερράγησαν πλησίον της όδου και μεταξύ κτιρίων, δύο έχθρικά άεροπλάνα άπεπειράθησαν νά έμφοδίσουν τά βομβαρδιστικά μας.

»Εις Τεπελένι ή όδος, ως και μία γέφυρα ύπεράνω του ποταμού, έδομάρδισθησαν. Η γέφυρα διαπιστώθη ότι έκαλύφθη από χώματα και λίθους, μόλις έξερράγη μία βόμβα, φάλαγγ φορητών αυτοκινήτων έδομάρδισθη εις την αήτην περιοχήν ως και κτίρια βορείως της πόλεως. Έξω της παραλίας πλησίον των Άγίων Σαράντα, τά βομβαρδιστικά μας άεροπλάνα έπέτελθησαν έναντίον ένός αντιτορπιλικού, δύο δέ άμεσα πλήγματα, ως και πολλά σπάρτα τού πλοίου έκρήγχις, έσημειώθησαν. Τό αντιτορπιλικόν έστράφησε και έβλεπε βορείως προς την λίαν πλευράν, όταν τό άεροπλάνον μας άνιχώρει έκείθεν. Όλα τά πλήγματα και τά άεροπλάνα τόνουν τά καταδικωτικά, όσον και τά βομβαρδιστικά, έπίστρεψαν άθικτα.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 7 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940.—Ο Έθνικός μας στρατός σημειώσιν έν συνεχεία και νέας περιφανείς νίκας, έκ τών όποιων ή πλέον σημαντική είναι ή κατάληψις της κυριώτερας στρατιωτικής και άεροπορικής βάσεως του έχθρου, ή κατάληψις δηλαδή της πόλεως των Άγ. Σαράντα, την όποιαν οι Ίταλοι είχαν μεταβιβάσει εις έντα προς τιμήν της κόρης του Ίταλού δικτάτορος και συζύγου του κόμητος Τσιάνο.

Κατά την είσοδόν των εις τούς Άγίους Σαράντα τά έλληνικά στρατεύματα έβρον ήμιθυσίαν και τό Ιταλικόν αντιτορπιλικόν, τό όποιον έαληγη προχθές υπό άγγλικόν τορπιλλόπλάνον.

»Η έλληνική προέλασις συνεχίσθη σήμεραν έφ' όλοκλήρου τού μετώπου, έπιβεβαιώνεται κατά τι εις ώρισμένους περιοχάς συνεπεία του μεγάλου όρους τών γιόνων και τού δυσβάτου τού έδάφους. Οι Ίταλοί έστράφησαν εις πλείστα σημεία τού μετώπου τών όρεινών όγκων επί των όποιων θα έδόσαν την ήμραν των, όριζόμενοι δέ μεραρχίας των ως ή «Α. Ρέτος» και ή «Βενετία» άπεχρεώθησαν νά έγκαταλείψουν τας θέσεις των διά ν' άποφύγουν πλήρη κύκλωσιν. Η έξέλιξις της καταστάσεως δημιουργεί άμεσα άπείλην κατά της περιοχής των έν Άλδανία πετρελασιπγών, διά την έκμετάλλευσιν των όποιων ή Ίταλία έδομασθε πολλά δισεκατομμύρια. Δίον να σημειώη ότι αι άναφθές αι πετρελασιπγαι άποτελούν μίαν των σπουδαιοτέρων πηγών έφοδιασμού της Ίταλίας εις καύσιμον ύλην, ώστε ή κατάληψις των να άποτελίση κρίσιον έλλήγμα κατά τού έφοδιασμού της.

Οι Ίταλοί εξακολουθούν όποχωρούντες έν

πάση σπουδή προς τόν λιμένα της Χειμάρρας, επί της παραλιακής όδου, ήτις άρχεται έκ των Άγίων Σαράντα. Βορειοδυτικώς της Πρεμετής οι Ίταλοί επίσης εφίσκονται έν όποχώρησι, άφίοντες όπισθεν των τού Άργυροκάστρου παραδεδομένων εις τας φλόγας. Άλλά και εις τό σημειον αυτό ή όποχώρησις παρεμποδίζεται σοβαρώς διά της ραγδαίας ενεργείας της άγγλικής και έλληνικής άεροπορίας, αι όποια έχουν καταστρέψει τας γεφύρας και τας όδους εις τά μετόπισθεν των Ίταλών.

Τό έλληνικόν στρατηγικόν σχέδιον συνίστατο εις τό νά άποφυγθί κατά μέτωπον όπισθε-σις έναντίον του Άργυροκάστρου και νά γίνη προέλασις προς την Πρεμετήν πρώτον και βορειότερον.

»Ο αριθμός των εις χείρας μας περιελθόντων αιχμαλώτων άνήλθεν εις πολλές χιλιάδας, τό δέ όλικόν εις άνωπολύστον άξιαν.

Οι συλλαβθέντες Ίταλοί αιχμαλитоι άνακρινόμενοι κατέθεσαν ότι είχαν νά λάβουν άρτον από έλαφμέρου και ότι αι νικητεριαι έφοδοι των Έλλήνων προεκάλουν τόν πανικόν μεταξύ των Ίταλών στρατιωτών.

»Η κατάληψις των Άγίων Σαράντα, ή όποια άποτελεί την σημαντικώτεραν σημερινήν έπιτυχίαν, συνετέλεσθη χθές από μεσημέριαις. Τά δρώμενα εις τόν παραλιακόν τομέα έλληνικά στρατεύματα, τά όποια είχαν περισφίξει την πόλιν από τριμήρου έγκατασταθέντα εις τας έπικραύς θέσεις Λυκούρεϊς και Βρυώνη, άφίσκομαις εις μικράν απόστασιν από τού λιμένος, έβέβαλον από της πρώτας διά τού πυροβολικού των έναντίον των άπομεινόντων Ιταλικών δυνάμεων. Πρό της δυνάμεως ούτης τού πυρός και της έξέλιξεως έν γένει τού άγώνος εις τόν νότιον τομέα αι ύπερασπίσεις την πόλιν Ιταλικάι δυνάμεις όπεχρεώθησαν να την έγκαταλείψουν άφού έκπύλησαν άποθήκας τού πολεμικού ύλικού των και ίδία της ύγρης καυσίμου ύλης.

Τά έλληνικά στρατεύματα εισήλθον εις την πόλιν την 9.40' πρωΐν, γενόμενα δεκτά με πρωτοφανείς έκδηλώσεις λατρείας έκ μέρους τού πληθυσμού, ό όποιος έβήλθε προς προδπάντησιν των.

ΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ

Έκ τού Γενικού Στρατηγείου εξέδωχ χθές την νύκτα τό κάτωθι όπ' αριθ. 41 Πολεμικόν Άνακοινώθεν:

»Εις τό άριστερόν τού μετώπου τά στρατεύματά μας ύπερνικήσαντα την επί τού ποταμού Μπίστριτσα αντίστασιν του έχθρου διέδθησαν τόν ποταμόν, κατέλαβον τούς Άγίους Σαράντα και προώθησαν τας γραμμάς των προς Βορράν.

»Ο έχθρος όποχωρών έλεηλάτησε και έκπυρόλησε την πόλιν.

»Εις τόν λιμένα άπέμεινεν ήμιθυσίαις τό βομβαρδισθέν υπό της άεροπορίας Ιταλικόν αντιτορπιλικόν.

»Εις τό λοιπόν μέτωπον συνεχίσθη έπιτυχώς ό άγών.

»Μεταξύ τών λαφύρων τά όποια περιήλθον εις χείρας μας περιλαμβάνονται δύο πυροβόλα.

Τό Ύπουργείον της Ασφαλείας εξέδωκε την κάτωθι άνακοίνωσιν:

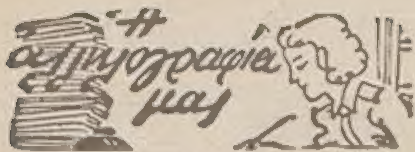
»Η έχθρική άεροπορία ένήργησε χθές τας κάτωθι έπιδρομάς εις τό έσωτερικόν της χώρας κατά τού άμάχου πληθυσμού: Εις την Ζάκυνθον άνευ θυμάτων και ζημιών. Εις Άρταν, με άποτελεσμα τόν φόνον ένός παιδιού 6 έτών και τόν τραυματισμόν 3 άλλων. Εις πόλιν δυτικής Πελοποννήσου, άνευ θυμάτων και ζημιών.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΒΡΕΤΑΝΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

Τό Άρχηγείον των έν Έλλάδι βρετανικών άεροπορικών δυνάμεων άνακοινώσιν σημεριν (χθές) την μεσημέριαν τά έξής:

»Επιβεβαιούται ήδη ότι κατά τήν. νύκτα, ή όποια διεήχθη την άγν. έσο δέσας μεταξύ σχηματισμού μαχητικών ΚΗΝ. Έγ της βασιλικής άεροπορίας και γκρίντοιν.—θμοι έχθρικών μαχητικών άπ δμοσιεύσαν. εκ. Ρ. 42α και εϊ. 30α, ε.

(Συνέχεια εις την «ΥΠΡΟΥ» Α. Ε.

Χειρόγραφα και φωτογραφίες δημοσιεύονται ή μη δεν επιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΥΣΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ. Τό πεζογράφημα «Μιά κουβέντα δύο σκαπανέων» είναι μάλλον... φιλολογική διαφήμιση των κινηματογράφων, εκλαμβανομένων ως εγχειρήσεων. Πώς και για ποιο λόγο να δημοσιευθεί; «Αν άφωροσε τουλάχιστον το «Ελληνικό θέατρο, που περιζή αληθινά δύσκολες ημέρες έξ' αφορμής των πολεμικών συνθηκών, θα μπορούσε να κολασθώ τό πρόγμ». Άλλά τους Κινηματογράφους! Είναι πάντοτε γεμάτοι και πάντοτε θησαυρίζουν. Διερρωμάθα άκόμη, για ποιο λόγο να βάλετε, αντί υπογραφής μιά περιπελεγμένη τζέφρα; ΑΓΓ. Ν. ΜΟΣΧΟΝ. Δεν πρέπει να γίνεται διάκρισις στις σελίδες του περιοδικού. Όλες είναι οι ίδιες κι όλες διαβάονται με την ίδιαν αγάπη και τό ίδιο ενδιαφέρον. Άν έχης φρισημένη προτίμηση, λυπούμεθα, άλλα δεν είναι δυνατόν να σ' εύχαριστήσουμε. Τό «Μιά μέρα αδυγυστία» δεν έθιμοσεύθη είστί λόγω έλλειψως χώρου. Ναι, γίλις φορές ναι! Θα νικήσωμε τον Ιαπό τον δαίλο, τον μικρόψυχο έχθρό μας. Θα τον νικήσωμε, θα τον ταπεινώσωμε και θα του έπιβάλωμε τους δρους της ειρήνης με την ξιφολόγη στον σκληρό του τράχηλο.—ΝΙΤΣΑΝ ΓΙΑΤΡΑΚΟΥ. Μας γράφεις: «Άχι πώς ήθελα να ήμου άδελφί για να υπηρετήσω την πατρίδα μου. Άλλά δεν περρίζε! Καί κορίτσι που είμαι θα κάνω ό,τι μπορώ για να την βοηθήσω». Κι' έμεις συμπληρώνουμε: «Η συμβολή σου ως κοριτσιού θα είναι έξ' ίσου σημαντική. Όπως στην έποχή της ειρήνης, έτσι και στην έποχή του πολέμου υπάρχουν δουλειές, που δεν μπορούν να γίνουν παρά μόνον από γυναίκες. Η πρότασί σου, για την προκήρυξι διαγωνισμού, είναι εύγενής, άλλ' όχι και εφαρμόσιμος, λόγω των δυσκολιών περιπτώσεων. Αυτό θα γίνη άλλως τε ασθμαρής. Τό ποίημα «Τό καλοκαίρι» πολύ πρόσαιρα γραμμένο. Ίδού ή δεύτερη στροφή:

Κι' όποσείται διακοπές,
που περιμένουν όλοι,
που θα γεμίσουν ό' έξοχής
και θα άδειάση ή πόλι.

Είπες ποτέ σου: «Μοό όποσείται ότι θα ρήξ»; Πώς λοιπόν τό έγγραφές όποσείται. Τό πεζογράφημα «Τό γαϊδούρι του Μπουριντά» θα δημοσιευθή.—Β. ΜΗΤΡΟΚΟΛΙΑΝ. Σχετικώς με τό πεζογράφημα «Οι μικροί ήρωες» μας γράφετε ότι είπατε ότι είναι μακροσκελές, ότι είναι γραμμένο κά από τας δύο σελίδας. Πώς όμως να μή τό ποιή, αφού κά μακροσκελές είναι—δέκα πυκνογραμμένες σελίδες μεγάλου σχήματος—και γραμμένο στις δύο όψεις του χαρτί; Περιμένω κά τι άλλο συνταμώτερο και γραμμένο σύμφωνα με τό όποδείξεις, τις όποιες επανειλημμένως έχωμε άδουσι από τη στήλη αυτή.—ΝΙΚ. Γ. ΑΛΑΒΑΝΟΝ. Τό πεζογράφημα «Οι δύο πόλεμοι» είναι γραμμένο και στις δύο όψεις του χαρτί. Δημοσιεύωμεν εδώ ένα μικρό, άλλα χαρακτηριστικό άπόσπασμα από τό έν λόγω πεζογράφημά σου:

«Εθώς άμέως, διαν άντήχως τό έγερτήριο του Έθνους σάλπισμα, θυμήσαν τό καθήκον τους, τον σκοπό που τους είχε όρεισι ό μεγάλος τους Άρχηγός και έφνηκαν Έλληνόπουλα... φάνηκαν Έλληνίδες. Έτρεξαν... κούρστηκαν... κρώσαν... ξενύκτησαν... χωρίς να τό καταλάβουν γιατί μέσα τους ή έλογα ή άσθεση τώσαν και τώσαν ένδθεν γεγών άνανη την πυρεκά από λγεται: ΠΙΣΤΙΣ... ΚΑΘΗΚΟΝ.

Έδρασαν με τους άξιους άρχηγούς των πίσω αυτοί, μακριά άπ' τό καπνό και τον θόρυθο της μάχης, δίνοντας την λειθερία στο στρατό να κοιτάξ μονό τό μέτωπό του, μόνο τον έπιτιθέμενο έχθρό του γένους μας, τον μυσσορό δολοφόνο της «Έλλης» και να τον τιμωρήσ με την βοήθεια της προσέληθείσης ηπείρας του κόσμου, ήσυχος για τό σπύτι του, για την γυναίκα του, τους γονείς του, τό παιδί του. ΑΝΥΠΟΓΡΑΦΟΝ, φιλολογική σου τάγμασις. Απορρίπτεται διότι είναι άσυνοταγμένη, άλλα και άτεχνη. Η σατυρική ποιήσις έχει και αυτή τις άξιώσεις της, τις δυσκολίες της και την... έμπνευσή της.—ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ Δ. ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑΝ. Είναι όραίο, άλλ' έχει μετρικά σφάλματα. Πρότεζε τό τελευταίο τε-

τράστιχο. Δεν θα άργήση. Έπίσης τον τρίτο στίχον με πλεονάζουσες συλλαβές. Διόρθωσε τό και ξαναστείλε τό. Θα τό δημοσιεύωμε.—ΔΡΑΚΟΝ. Ίδού τό ποίημά σου:

Ω ΕΛΛΑΣ

Ή Έλλάδα χρυσή
δοξαμένη πατρίδα
με γυνά τό σπαθί
ένα βράδυ σε είδα.

Μ' αίμα είχε βαφτεί
κι' είχε γίνει πορφυρά
βασιλεύων τρανών
ή σερνή σου χλαμύδα.

Ή Έλλάς σ' είχα δει
στά βουνά της Ήπειρου
με γυνά τό σπαθί
έναντιόν σιδήρου.

Τών φρατάνων στρατούς
ή σπαθιά σου σκορπούσε,
γιατί άντρίκια καρδιά
μέσ' στά στήθα χτυπούσε.

Ή Έλλάδα γλυκειά
σ' είχα δει ένα βράδυ,
κι' ή φωνή μου καρδιά
έξανένωσε πάλι.

ΗΛ. ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΝ. Γιατί και στις δύο όψεις του χαρτί; Σε κάθε τεύχος συνητοίμε να γράφετε μόνον στη μιάν όψη. Και όμως τό διαβάσαμε. Παρατηρούμε: άπαριθμους γεγονότων χωρίς τον άπαιτούμενον ένδομοισαστικό καλόν.—ΑΙΤΕΛΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ. Τό «Σκοπός» δεν είναι δυνατόν να δημοσιευθή διά τους λόγους, που εύκόλως μαντεύεις. Είναι μετ απολεμικό και τώρα... τώρα

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλούνται όσοι αλλάσσουν διεύθυνσιν να μας έσωκλείουν εις την έπιστολήν των δραχμάς 5 δι' έξοδα άλλαγής του πλακιδίου των.

κι. ή Μοόσα πρέπει να κρατή ξιφολόγη! Πάντες σου σημειώσαμε ότι είναι έντυπωμένο, άνθρώπινο και μετρικώς άφωτο. Πρότεζε τον στίχο: μένει ό σκοπός για τό καθήκον τό χατήρι. Στείλε μας άλλο έπικαιρό.—ΝΙΚΟΝ ΜΠΟΚΛΟΥΡΟΝ. Δεν είναι όριμο. Πρότεζε: «Πού την φηλ ή σου έννοια έστύχω;» «Κ ύλ ά γ α ν α τ ά χ ρ ό ν ι α μ έ ά ν ω ν α σ . Καί άλλα.—ΔΗΜ. ΠΑΠΑΝ. Ό τελευταίος στίχος της τρίτης στροφής τά χαλά δια:

θα τό τό πώ σ' α'ούτάι.

Α. ΚΑΡΑΣΤΕΡΓΙΟΝ. Περιμένω κά τι καλύτερο.—ΤΑΚΗΝ ΜΠΑΡΑΚΗΝ. Δυστυχώς ούτε τό ένα ούτε τό άλλο.—ΜΑΝΟΝ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΝ. Τό δημοσιεύωμε στην στήλη αυτή:

ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ ΜΑΣ ΤΗΣ ΚΟΥΡΤΣΑΣ

Θά είν' άθάνατη ή δόξα που κερδίσαιτε
όόλφια, με τό Έλληνικό σας αίμα
και ή μεγάλη μάνα, ή Έλλάδα μας,
θα σας κοιτά με περιφάνειας βλέμμα.

Σαυραταί, άστροπελέκια, ήμείσοι
τό μαρτυρά ή Μοόδα, οι Γαλάζιοι
[Βράχοι]
πρώτη στής λευτεριάς τό πρόσταγμα
σας έμφυχώνει ή Γαλανδύλευσι της
[Μάχης].

Θά είν' άθάνατη ή δόξα που κερδίσαιτε
Βαχίο θα κτίση ή μεγάλη μας πα-
[τρίδα]
οι σας που με τά λιονταρίσια στη-
[θεία σας]
στήσαιτε στον έχθρό άπέραστη δσπίδα...

ΜΑΝΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΧΑΡΑΜΟΝ. Αι πνευματικά άσκήσεις έδόθησαν στον άρμόδιο συντάκτην.—ΓΙΩΡΓΟΝ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΝ. Σε παράμ-

πομε στην άπάντησιν μας προς τον Γιάννην Λαοτήην, τέχον 8 (11) της 23 Νομβρίου τρ. έτους.—Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΗΝ. Καλό, άλλα... δια τας ήμέρας ειρήνης.—ΕΥΑΓΓ. ΓΕΛΔΗΝ. Άλλο σάπια κι' άλλο λίβελλο-λίσς. Στους λιβέλλους του Ντούτε άς άπαντούμε με την άίσωπρέπεια, που χαρακτηρίζει τη φύλη μας. Έπειτα, άς μη ξεχνούμε ότι: δσα λέγονται δεν γράφονται. Π. χ. πού κάλυψε μιά θράμσις κ.λ.π. Ακαλλάστε τό σατυρικά ποιήματά σας: «Η καταδίκη του Μουσοάλιν» και «Ερωτηματικός από μερικές τομήρες έφάρσας, που μάλλον τά ξημιώνουν και στείλατε τά πόλι.—ΓΕΩΡΓΙΟΝ Ν. ΠΙΝΗΝ. Ίδού τό ποίημά σου:

ΛΕΡΑ

Έκεί φηλά στην Ήπειρο
στά βράχια τά περίσσια
στίκουν Τσιολίδες σαν άστροί,
ίσιοι σαν κυπαρίσσια,

που με την πρώτη διαταγή
όρμουν σαν λεοντάρια,
και με τό διάβα παίρνουνε
κοτρώνια και λιθάρια.

Μέ σιδερένια την καρδιά
βροντοφασάν άνέρα
και άπνέθουνε τον έχθρό
από την Πήλο πέρα.

Αύτοι εις την Πατρίδα μας
τή Νίκη θα χαρίσουν,
σελίδες δόξας λαυτερές
άθάνατες θ' άφήσουν.

Γ. Α. ΜΑΝΩΛΟΝ. Αι άσκήσεις έδόθησαν στον άρμόδιο συντάκτην.—ΝΙΚ. ΚΙΟΖΕΝ. Θά γίνη ή σχετική όπόδειξις. Όχι, προς τό παρόν.—ΓΕΡ. Κ. ΚΟΡΟΛΗΝ. Ίδού τό ποίημά σου:

ΕΜΠΡΟΣΙ Η ΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΣΑΣ

Έμπρός! παιδιά της Έργατιδς έόημαν ή
[όρα]
του γόκεϊμοι των άπμων της «Έλλης» δο-
[λοφώνων,
μέ βιά ζωστήτε τά σπαθιά, άράχστε τά του-
[φέκια]
και δείξε! ότι είστε διάδοχοι ήρωικών προγόνων.

Έμπρός! γενναίοι άκρίτες μας, τσιολίδες και
[φαντόροι]
χυμήζατε οά λείοντες και τους έχθρούς έσκιόστε.
Και οίς άστροί άπρόμητοι, λιβέντες μας [όροι]
[όροι]
όρμάτε κατ' έπάνω τους τις μπήμες σας και
[ρίξετε].

Έμπρός! όρμάτε Έλληνες, κρατώντας τη ση-
[μαία]
τή δοξαμένη. Έμπρός παιδιά και ό θεός μας!
[ό σας]
Έμπρός! όρμάτε γίγαντες και με καρδιά γεν-
[ναία]
τούς άνιτρουσε τσιόκισατε. Η ΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ
[ΔΙΚΗ ΣΑΣ].

ΓΕΡ. Κ. ΚΟΡΟΛΗΣ

ΑΛΙΚΗΝ ΔΑΡΙΓΟΥ. Μεράδα σου! Βεβαίως και θα νικήσωμε. Αυτό δά έλαπεί! Ν' άφήναμε να μάς καθυστατούν άλλοι και τό χειρότερο αυτοί οι άλλοι να είναι οι Ιταλοί! Ποιοι; Ιταλοί! Άνθρωποι κατωτάτης ποιότητας, άπερρωστοί, ταπεινοί, θρασύς και δαίλοι.—ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΚΑΤΑΠΟΤΗΝ. Άλθέα, που άλλο τό μπορούσας να διαδέρσης έπικρατέστερα τό περιεχόμενο του κουμπάρ σου; Εύγε!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ν. ΓΙΑΤΡΑΚΟΝ. Θά δημοσιευθί κάτι.—Δ. ΛΑΣΠΙΑΝ. Τό σαυρολέλο σου κακώς χωρίζεται σε 4 μικρότερα.—Ρ. Ε. ΝΙΚΟΝ. Καλό ως σαυρολέλο, άλλα έχει δόσολις σχετικώς λίγες (Σίβιρ, Κίετον, Μίβας κ.λ.π.).—Μ. Ε. ΚΑΤΣΑΚΗΝ. Έλθέθησαν. Περιμένω κάτι τό έπικαιρόν.—Π. ΚΑΝΕΛΛΗΝ. Δεν παρουσιάζουν ενδιαφέρον.—Α. Μ. ΜΟΣΧΟΝ. Έλθέθησαν όλα τά άποσταλμένα.—Γ. Β. ΚΟΥΡΕΜΑΝΑΝ. Απορρίπτεται.—Π. ΚΑΤΑΝΙΔΗΝ. Μη γράφετε από τις δύο όψεις του χαρτί.—Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΗΝ. Έγκρίνεται.—Τ. ΣΑΝΔΡΟΝ. Έγκρίνεται.—Σ. Α. ΣΗΦΟΓΙΑΝΝΑΚΗΝ. Θά δημοσιευθού.

Τύποις: «ΠΥΡΞΟΥ» Α. Ε.

